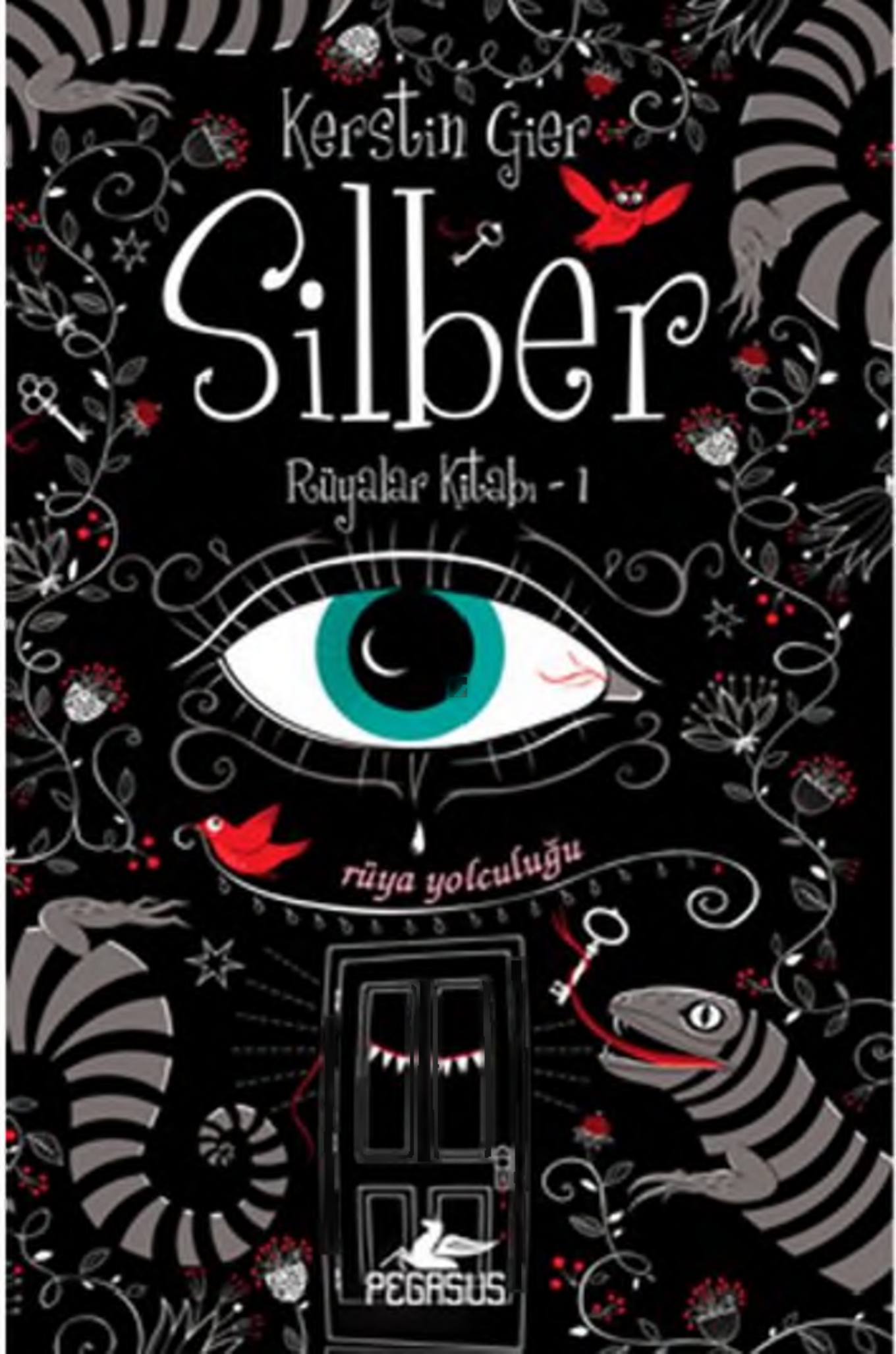
Kerstin Gier

Silber

Rüyalar Kitabı - 1

1.

Mobildepo.com

Köpek bavulumu kokladı. Bir narkotik köpeği olarak şaşırtıcı derecede çok tüyü vardı, belki de Hovawart cinsiydi ve tam kulaklarını kaşıyacağım sırada dişlerini gösterip tehdit edercesine havladı. Sonra yere oturup coşkulu bir şekilde burnunu bavul kapağına dayadı. Gümrük memuru da bu işe benim kadar şaşırmış olmalıydı, iki kez bir köpeğe, bir bana baktıktan sonra bavula el attı. "Pekâlâ, Amber'imiz ne koku almış, bir bakalım."

Eh, harika. İngiliz topraklarına ayak basalı yarım saat bile olmamışken uyuşturucu kaçakçılığı yaptığımdan şüphe ediliyordu. Arkamdaki sırada bekleyen gerçek kaçakçılar o esnada için için seviniyor olmalıydılar, artık benim sayemde İsviçre saatleriyle ya da sentetik uyuşturucularıyla birlikte rahatça gümrükten geçebilirlerdi. Aklı başında hangi gümrük memuru, mesela oldukça gergin görünen şu sinsi suratlı herif yerine on beş yaşındaki, sarı atkuyruklu bir kıza sıradan çıkmasını işaret ederdi ki? Ya da uçak kalkış pistine ulaşmadan uyumaya başlayan, şu dağınık saçlı ve şüphe çekecek kadar soluk yüzlü çocuk yerine? Şimdi pis pis sırıtmasına şaşmamak

gerekti. Tanrı bilir, belki de çantası tıka basa yasadışı uyku ilaçlarıyla doluydu.

Ama keyfimi bozmalarına izin vermemeye kararlıydım, sonuçta bariyerin ardında her zaman hayalini kurduğumuz gerçek bir yuvayla birlikte, yepyeni ve harika bir hayat bizi bekliyordu.

Daha şimdiden bariyerin yanında dikilmiş, sabırsızca yerinde sallanıp duran küçük kız kardeşim Mia'ya huzursuz bir bakış attım. Her şey yolundaydı. Heyecana gerek yoktu. Bu, söz konusu harika yaşamla aramızda duran son engeldi. Uçuş harika geçmişti, türbülansa girmemiştik, yani Mia kusmak zorunda kalmamıştı ve ben her zamankinden farklı olarak bu kez koluyla beni sürekli dürtükleyen ve leş gibi bira kokan, şişko bir adamın yanına denk gelmemiştim. Ve babam biletleri her zamanki gibi, söylentiye göre depolarında hep az yakıt olan şu ucuz havayollarından satın almış olsa da, Heathrow'un üzerinde iniş izni almak için birkaç kez tur attığımız halde uçak herhangi bir sorunla karşılaşmamıştı. Bir de yan tarafta, ön sırada oturan ve dikkat çekecek kadar sıkça arkasına dönüp bana gülümseyen, şu koyu saçlı, hoş çocuk vardı tabii. Az kalsın onunla konuşacaktım ama sonra vazgeçmiştim çünkü bir futbol dergisinin sayfalarını karıştırmış ve okurken tıpkı birinci sınıf öğrencileri gibi dudaklarını kıpırdatmıştı. Şimdi aynı çocuk bavuluma oldukça meraklı bir şekilde bakıyordu. Aslında herkes bavuluma merakla bakıyordu.

Kocaman açılmış gözlerimle gümrük memuruna bakıp yüzüme en nazik gülümsememi yerleştirdim. "Lütfen... fazla zamanımız yok, uçak zaten gecikti, bagaj taşıma bandında da çok bekledik. Annem beni ve küçük kız kardeşimi almak için dışarıda bekliyor. Bavulumda fazlaca kirli çamaşır olduğuna dair yemin edebilirim..." Tam da o sırada bavulumda olan başka bir şeyi hatırladığım için kısa bir an sustum, "... yani uyuşturucu falan yok," diye biraz alçak sesle cümlemi tamamladım ve suçlarcasına köpeğe baktım. Aptal hayvan!

Gümrük memuru oralı olmayıp bavulu bir masanın üzerine koydu. Başka bir memur fermuarını açıp kapağı kaldırdı. Orada bulunanlar köpeğin aldığı kokunun kaynağını hemen anlamıştı. Çünkü doğruyu söylemek gerekirse bunu anlamak için hassas bir burna sahip olmak gerekmiyordu.

"Tanrım, bu da ne böyle?.." diye sordu gümrük memuru, yanındaki meslektaşıysa burnunu tıkadı ve iç çamaşırlarımı baş ve işaret parmaklarıyla tutarak tek tek kenara koymaya başladı. Herhalde izleyiciler berbat kokan şeylerin eşyalarım olduğunu düşünüyordu.

Yüzüm büyük olasılıkla adamın o sırada elinde tuttuğu şarap rengi sütyenimin rengini alırken, "Entlebuch biyosfer peyniri,"[1] diye açıkladım. "İki buçuk kiloluk pastörize edilmemiş

1 İsviçre'nin Bern kenti yakınlarında, UNESCO tarafından İsviçre'nin ilk biyosfer koruma bölgesi seçilen vadi ve burada üretilen peynir. (ç.n.)

peynir." Ancak onun bu kadar berbat koktuğunu unutmuştum. "Tadı kokusundan iyidir, gerçekten."

Aptal köpek Amber silkindi. İnsanların kıkırdadığını duydum, gerçek kaçakçılar kesinlikle ellerini ovuşturuyordu. Koyu renk saçlı, hoş çocuğun ne yaptığınıysa bilmek bile istemiyordum. Cep telefonunun numarasını istemediğim için sevinçten çıldırıyor olmalıydı.

"Bence uyuşturucu saklamak için dâhiyane bir yer," dedi biri arkamızdan. Mia'ya bakıp derin bir iç geçirdim. Mia da iç geçirdi. Gerçekten acelemiz vardı.

Oysa bizi bekleyen harika yaşamla aramızdaki tek şeyin peynir olduğunu düşünmemiz büyük saflıkmış. Aslında peynir harika bir yaşamın bizi beklediğine dair sarsılmaz inancımızı sadece biraz daha uzatmıştı.

Başka kızlar herhalde başka şeylerin hayalini kurardı ama Mia ve ben gerçek bir yuvadan başka hiçbir şeyin özlemini çekmiyorduk. En azından bir yıldan fazla kalacağımız bir yuvanın. Ve kendimize ait birer odanın.

Bu, sekiz yılda altıncı taşınmamızdı ve aynı zamanda dört farklı kıtada altı farklı ülke, altı kez yeniden başlanan okul, altı kez yeni dostluklar kurmak ve altı kez "hoşça kal" demek anlamına geliyordu. Bavul yerleştirmekte ve boşaltmakta uzman olmuştuk, kişisel eşyalarımızı en aza indirgemiştik ve piyano çalmamamızın nedenini anlamak zor değildi.

İki alanda doktora yapmış olan annem edebiyat alanında uzmandı ve neredeyse her yıl başka bir üniversitede ders vermek için sözleşme yapardı. Haziran ayına dek Güney Afrika Cumhuriyeti'nin yürütme başkenti olan Pretoria'da yaşamıştık, ondan önce de Utrecht, Berkeley, Haydarabad, Edinburgh ve Münih'te. Annemle babam yedi yıl önce boşanmıştı. Babam mühendisti ve o da tıpkı annem gibi huzursuz bir karaktere sahipti, yani oturduğu yeri sürekli değiştirirdi. Bu da yaz tatillerimizi bile aynı yerde geçiremediğimiz anlamına geliyordu; babam o sırada nerede çalışıyorsa, oraya gitmek zorundaydık. Şu sıralar Zürih'te çalışıyordu ve bu yüzden tatil (çeşitli dağ turları ve Entlebuch'taki biyosfer koruma alanı da dâhil olmak üzere) nispeten harika geçmişti ama ne yazık ki iş aldığı her yer böyle güzel değildi. Lottie bazen annem ve babam sayesinde dünyanın birçok yerini gördüğümüz için minnettar olmamız gerektiğini söylüyordu ama insan yaz tatilini Bratislava'daki bir sanayi bölgesinin kıyısında geçirdiğinde, minnettarlık diye bir şey kalmıyordu.

Annem sonbahardaki üç aylık dönemden itibaren Oxford'daki Magdalen College'da çalışmaya başlayacaktı ve böylece en büyük dileği de gerçekleşmiş oluyordu. Çünkü neredeyse on yıldır Oxford'da bir üniversitede ders vermek istiyordu. Şehrin biraz dışında kiraladığı 18. yüzyıldan kalma kır eviyle birlikte bizim hayallerimiz de gerçekleşmişti. Nihayet yerleşik bir düzenimiz olacaktı ve gerçek bir yuvaya kavuşacaktık.

Emlakçının broşüründe ev konforlu ve romantik görünüyordu. Hatta bana sanki bodrumundan çatısına dek harika bir şekilde tüyler ürpertici sırlarla dolu bir yer gibi görünmüştü. İçinde yaşlı ağaçları ve bir de samanlığı bulunan, kocaman bir bahçesi vardı ve birinci katın penceresinden –en azından kışları– harika bir Thames Nehri manzarası görünüyordu. Lottie orada bir sebze tarhı yapmaya, marmelat hazırlamaya ve kasabadaki kadınlar kulübünün bir üyesi olmaya niyetliydi. Mia bir ağaç ev yapacak, bir lastik çizme satın alacak ve baykuş yetiştirecekti, bense çatı katında eski mektuplarla dolu bir sandık bulmayı ve evin sırlarını araştırmayı hayal ediyordum. Ayrıca ağaçlardan birine mutlaka bir hamak kuracaktık, hem de üzerine uzanıp gökyüzüne bakabileceğimiz paslı bir demir somyadan. Ve en az iki günde bir gerçek bir İngiliz pikniği yapacaktık ve evi Lottie'nin pişirdiği bisküvilerin belki de peynir fondüsünün kokusu saracaktı çünkü gümrük memurları güzelim Entlebuch peynirimizi gözlerimizin önünde minicik parçalara böldükleri için artık başka bir işe yaramaz hale gelmişti.

Nihayet salondan çıktığımızda –bu arada İngiltere'ye kişisel kullanım amaçlı peynir sokmak yasalara aykırı değildi ancak artık Lottie'ye hediye edilebilecek hali kalmamıştı– annemin İngiliz kır yaşamıyla ilgili hayallerimizi sabun köpüğü gibi patlatması bir dakika bile sürmedi.

"Küçük bir plan değişikliği oldu, fareciklerim," dedi bize hoş geldin dedikten sonra, bu arada ışıltıyla gülümsese de, çektiği vicdan azabı yüzünden açıkça okunuyordu.

"Annemin arkasından boş bir bagaj arabasıyla bir adam yaklaştı, doğru dürüst bakmadığım halde onun kim olduğunu anlamıştım: Plan değişikliğinin ta kendisiydi.

"Plan değişikliklerinden nefret ediyorum," diye mırıldandı Mia.

Annem zoraki bir şekilde gülümsemeye devam ediyordu. "Ama bunu seveceksiniz," diye yalan söyledi. "Dünyanın en heyecanlı şehri Londra'ya hoş geldiniz."

"Eve hoş geldiniz," diye tamamladı Bay Plan Değişikliği sıcak ve kalın sesiyle, ardından bavullarımızı bagaj arabasına koydu.

Plan değişikliklerinden ben de nefret ediyordum, hem de tüm kalbimle.

Mobildepo.com

Londra'daki ilk gecemizde, rüyamda Hansel ve Gretel'i gördüm; daha doğrusu, Mia ve ben, Hansel ve Gretel'dik ve annem bizi ormana götürüyordu. "Bunu iyiliğiniz için yapıyorum!" dedikten sonra ağaçların arasında kayboluyordu. Zavallı küçük Hansel ve ben, ormanın içinde umutsuzca dolaştıktan sonra ürkütücü bir kurabiye eve rastlıyorduk. Neyse ki kötü cadı ortaya çıkmadan önce uyandım ve rahat soluk almam sadece birkaç saniye sürdü, sonra rüyanın gerçeğe pek de uzak olmadığını hatırladım. Annem, "Bunu iyiliğiniz için yapıyorum" cümlesini dün yaklaşık on yedi kez kurmuştu. Ona hâlâ öyle öfkeliydim ki sürekli dişlerimi gıcırdatabilirdim.

Kırk yaş üstü insanların da bir aşk hayatı olması gerektiğini anlıyordum ama biz büyüyene kadar bekleyemez miydi? Hatta birkaç yıl beklemesine gerek de yoktu. Bay Plan Değişikliği'yle mutlaka birlikte olmak istiyorsa, hafta sonu ilişkisi yaşayamazlar mıydı? Hayatımızı hemen altüst etmesi mi gerekiyordu? En azından bize soramaz mıydı?

Bu arada Bay Plan Değişikliği'nin asıl adı Ernest Spencer'dı ve dün akşam bizi arabasıyla buraya getirmişti. Yol boyunca öylesine teklifsizce sohbet edip durmuştu ki Mia ve benim tek kelime etmeyip düş kırıklığı ve öfkeyle ağlamamak için kendimizi zor tuttuğumuzu sanki hiç fark etmemişti. Bu arada havaalanından şehir merkezine gitmek epey uzun sürmüştü. Mia ancak Ernest arabanın bagajından bavullarla birlikte bir torba çıkarırken ağzını açabildi.

"Hayır, hayır," dedi en tatlı gülümsemesiyle, sonra torbayı ona uzattı. "Bu sizin için. İsviçre'den bir hediye."

Ernest sevinçli bakışlarını annemle paylaştı. "Teşekkür ederim, çok naziksiniz!"

Mia'yla birbirimize bakıp sinsice sırıttık ama bu, akşamın tek güzel anıydı. Ernest annemi öpüp yarın için çok heyecanlı olduğunu bizimle paylaştıktan sonra parça parça olmuş kokulu peyniriyle evine yollandı. Çünkü yarın çocuklarıyla tanışmak üzere evine davet edilmiştik.

"Biz de çok heyecanlıyız," dedi annem.

Tabii, ne demezsin.

Ernest[2]-karakterim-tam da-tutucu-ön adıma-uygundur Spencer, kapının eşiğinden ilk kez adımını attığı anda şüphemizi üstüne çekmişti. Hediyeleri bile annemle ne kadar ciddi olduğunun birer kanıtıydı; annemin hayatına giren erkekler

2 Almanca kökenli Ernest ismi ciddi anlamına gelmektedir. (ç.n.)

genellikle bizi hoş tutmakla pek ilgilenmezdi tam tersi, bu güne dek hep bizi görmezden gelmeye çalışmışlardı. Ama Ernest sadece çiçek getirmekle kalmamış, Lottie'ye en sevdiği çikolatalardan, bana da gizli mesajlar, şifreler ve anahtarlarıyla ilgili, gerçekten son derece ilginç bulduğum bir kitap hediye etmişti. Sadece Mia'nın hediye seçiminde biraz yanılmıştı, onun için seçtiği *Küçük Dedektif Maureen* adlı kitap neredeyse on üçüne basacak birine göre birkaç yaş küçük kalmıştı. Ama Ernest'ın ilgi alanlarımızı araştırmış olduğu gerçeği bile onu şüpheli durumuna sokuyordu.

Ancak nedendir bilinmez, annem ona hayrandı. Sebep dış görünüşü olamazdı, Ernest tam anlamıyla dazlaktı, kocaman kulakları ve fazla beyaz dişleri vardı. Gerçi Lottie inatla onun yine de yakışıklı bir adam olduğunu iddia ediyordu ama ne yazık ki onunla aynı fikirde değildik. Güzel gözleri olabilirdi ama onda bu kulaklar varken gözlerine kim bakardı ki? Ayrıca çok yaşlıydı, ellinin üzerindeydi. Karısı on yıldan daha uzun süre önce ölmüştü ve iki çocuğuyla birlikte Londra'da yaşıyordu. Hikâyesi doğruydu, Mia (küçük dedektif) ve ben, bunu hemen Google'da araştırmıştık. Google onu tanıyordu çünkü mahkeme binalarının önünde ya da bağış galalarının kırmızı halısı üzerinde kameralara gülümseyen, şu ünlü avukatlardan biriydi. Ve ölmüş karısı İngiltere tahtının 201. dereceden vârisi olmuştu ki yüksek sosyete çevrelerinde cirit atmasının nedeni

de buydu. Annem Oxford'daki işini yine onun bu ilişkilerine borçluydu.

Olasılık kuramına göre Ernest ile annemin yolları asla kesişemezdi. Ama acımasız kader ve Ernest'ın uzmanlık alanı –uluslararası ekonomi hukuku– onu altı ay önce Pretoria'ya götürmüş ve oradaki bir partide annemle tanıştırmıştı. Ve biz gerizekâlılar da o partiye gitmesi için anneme ısrar etmiştik. Biraz insan içine karışsın diye.

İşte şimdi de günümüzü görmüştük.

"Kıpırdama, tatlım!" Lottie eteğimi çekiştirdi ama boşunaydı. Bir karış kısaydı işte.

Lottie Wastlhuber on iki yıl önce yabancı öğrenci olarak yanımızda kalıp aynı zamanda bakıcılığımızı yapmaya başlamıştı ve bir daha da gitmemişti. Bizim şansımıza. Yoksa sadece sandviçlerle beslenecektik çünkü annem çoğunlukla yemeği unuturdu ve yemek pişirmekten de nefret ederdi. Lottie olmasaydı hiç kimse saçlarımızı Gretel'inki gibi komik bir şekilde örmez, oyuncak bebeklerimizin doğum günlerini kutlamaz ya da Noel ağacımızı süslemezdi. Evet, büyük olasılıkla bir Noel ağacımız bile olmazdı çünkü annemin gelenek göreneklerle de arası pek iyi değildi. Ayrıca "dağınık profesör" klişesine tam olarak uyduğundan, korkunç biçimde unutkandı. Her şeyi unuturdu: Mia'yı flüt dersinden almayı, köpeğimizin adını ya da arabayı nereye park ettiğini. Lottie olmasaydı çoktan kaybolmuştuk.

Ancak Lottie'nin de hataları yok değildi. Her yıl olduğu gibi bu kez de okul formamı bir beden küçük almıştı ve her yıl olduğu gibi bu kez de suçu bana atmak istiyordu.

"Bir insanın sadece bir yaz boyunca nasıl bu kadar büyüyebildiğini anlamıyorum," diye söylenerek ceketi göğsümün üzerinde iliklemeye çalıştı. "Üstelik bir de... üst taraftan. Bunu kasten yapıyorsun!"

"Evet, tabii!" Keyfim kaçık olsa da sırıtmadan edemedim. Lottie biraz olsun benim için sevinebilirdi. Gerçi "üst taraf"ım neredeyse on altı yaşına basacak bir kız için pek etkileyici sayılmazdı ama en azından artık tahta gibi değildim. Bu yüzden ceketin açık kalması bence hiç de kötü değildi. Biraz fazla kısa etekle birlikte oldukça havalı görünüyordu, âdeta boyumu posumu kasıtlı olarak elimden geldiğince sergilemek istiyormuşum gibi.

Tepeden tırnağa giyinmiş olan Mia, "Liv'in üstünde çok daha iyi duruyor," diye yakındı. "Neden benim formamı da bir beden küçük almadın, Lottie? Ayrıca neden bütün okul formaları her yerde sadece lacivert? Üstelik neden Frognal[3] Academy'nin armalarında bir kurbağa bile yok?" Somurtarak elini göğsüne işlenmiş amblemin üzerinde gezdirdi. "Aptal gibi görünüyorum. Buradaki her şey aptalca." Yavaşça kendi etrafında döndü, ortalıktaki yabancı mobilyaları göstererek fazlaca yüksek

3 (İng.) Kurbağa. (ç.n.)

bir sesle konuştu: "Aptalca. Aptalca. Aptalca. Öyle değil mi, Livvy? Oxford'daki kır evi için ne çok sevinmiştik. Onun yerine düştüğümüz yer *burası* ..."

"Burası" dediği yer, Ernest'ın dün akşam bizi bıraktığı, Londra'nın kuzeybatısında bir yerlerdeki şık bir apartman dairesinin üçüncü katıydı. Dört yatak odalı, parlak mermer zeminli ve bize ait olmayan bir yığın mobilya ve eşyayla (çoğu altın rengiydi, hatta kanepe yastıkları bile) dolu bir daireydi. Kapıdaki zile göre aslında burada "Finchley" ailesi oturuyordu ve görünüşe bakılırsa porselen balerin koleksiyonu yapıyorlardı. Çünkü her yer onlarla doluydu.

Onu onaylarcasına başımı salladım. "Önemli eşyalarımız bile burada değil," dedim aynı şekilde avazım çıktığı kadar bağırarak.

"Şişt," dedi Lottie omzunun üzerinden endişeli bir bakış atarak. "Bunun geçici bir durum olduğunu çok iyi biliyorsunuz. Ayrıca kır evinin bir felaket olduğunu da." Formamı çekiştirmekten vazgeçmişti, zaten yararı yoktu.

"Bu Bay Spencer'ın iddiası," dedi Mia (aslında ön adını kullanmamız gerekiyordu ama hep bunu unutmuş gibi yapıyorduk).

"Anneniz fareyi kendi gözleriyle görmüş," dedi Lottie. "Gerçekten de fareli bir evde mi oturmak istiyorsunuz?"

"Evet," dedik aynı anda. Birincisi fareler göründüklerinden çok daha iyiydi (*Aşçı Fare*'den beri böyle olduğu biliniyordu),

ikincisi, fare geri kalan her şey gibi düzmeceydi. O kadar da aptal değildik; burada neler döndüğünü biliyorduk. Annem dün akşam bizi ikna etmek için birazcık fazla abartmıştı. Güya hayallerimizdeki kır evi küf kokuyormuş, kalorifer doğru dürüst çalışmıyormuş, bacalara kargalar yuva yapmış, komşular sonradan görme, gürültücü kişilermiş ve etraf çok kasvetliymiş. Ayrıca ulaşım sıkıntılıymış ve daha önceden başvurduğumuz okulun oldukça kötü bir ünü varmış. Bu yüzden annem kira sözleşmesini feshetmiş ve buradaki daireyi tutmuş, tabii geçici olarak (şimdiye kadar oturduğumuz tüm evler gibi).

Evet, tamam, annem tüm bunları arkamızdan çevirdiğini itiraf etmişti ama dediğine göre, bunu babamın yanında geçirdiğimiz tatili mahvetmek istemediği için yapmıştı. Yine dediğine göre kesinlikle bizim için en iyi olanı istiyordu, burada seçkin bir okula gidebilelim diye her gün Oxford'a gidip gelmeyi göze almıştı ve "Dürüst olun, farecikler! Taşra yerine Londra'da oturmak daha havalı değil mi?"

Tabii tüm bunların Bay Ernest-sizin-için-iyi-olanı-ben-bilirim-Spencer'ın da tesadüfen Londra'nın bu tarafında oturmasıyla ve anneme olabildiğince yakın olmak istemesiyle en ufak bir ilgisi yoktu. Ve şimdi gideceğimiz okul da tamamen tesadüf eseri olarak Ernest'ın çocuklarının gittiği okuldu. Bugün yine Ernest'ın evinde tesadüfen yiyeceğimiz akşam yemeğinde tanışacağımız çocuklarının.

Bir felaket yaklaşıyordu, bu kadarı belliydi. Bu, bir dönemin sonuydu.

"Kendimi kötü hissediyorum," dedim.

"Sadece heyecanlısınız." Lottie sakinleştirmek istercesine tek eliyle Mia'nın sırtını okşarken, diğer eliyle alnımdaki saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Yeni bir okuldaki ilk gün için bu tamamen normal bir durum. Ama inanın ki aşağılık duygusuna kapılmanız için hiçbir neden yok. İkiniz de çok, çok tatlı görünüyorsunuz, ayrıca akıllısınız; diğerlerine yetişememek gibi bir endişeniz olmamalı." Bize sevgiyle gülümsedi. "Benim biricik, zeki, güzel, sarışın Elf kızlarım."

"Evet, dişleri telli, siyah çerçeveli gözlüğü olan ve fazla uzun burunlu, biricik, zeki, güzel, sarışın Elf kızları," diye homurdandı Mia, Lottie'nin kocaman gözlerinin biraz nemlenmiş olmasına aldırmaksızın. "Ve kalıcı bir evleri olmayan."

Cümlesini içimden, *ama kaçık bir anneye, dünyanın en kıdemli bakıcısına ve yıkılmış kır evi hayallerinden oluşan bir enkaza sahibiz*, diye tamamlarken yine de ağzımı açmayıp Lottie'nin gülümsemesine karşılık verdim; karşımızda durup gururla ve iyimserlikle ışıldaması öyle tatlıydı ki. Ayrıca bu onun suçu değildi.

"Diş telini sadece altı ay daha takacaksın. Katlanılamayacak kadar uzun bir süre değil, Mia-farecik."

O sırada içeri giren annem her zamanki gibi sadece duymak istediği bölümü duymuştu. "Ama bunlar çok hoş formalar."

Bize ışıltıyla gülümseyerek üzerinde "ayakkabılar" yazan taşınma kolilerinden birini karıştırmaya başladı.

Tabii, annemin ayakkabıları bu burjuva barakasına taşınırken benim kitaplarım, gizli not defterlerim ve gitar kutumla birlikte nakliyat konteynerlerinden birinde pinekliyordu.

Annemin ince omuzlarına öfkeyle baktım. Bay Spencer'ın ona tutulması oldukça anlaşılırdı. Çünkü bir edebiyatçı olarak gerçekten güzel görünüyordu; doğal sarışındı, bacakları uzundu, gözleri maviydi ve harika dişleri vardı. Kırk altı yaşındaydı ama bu ancak kırmızı şarabı fazla kaçırdığı akşamların sabahında belli oluyordu. İyi olduğu günlerde Gwyneth Paltrow gibi görünürdü. Ancak yeni saç modeli korkunçtu, Düşes Camilla'yla aynı kuaföre gittiği düşünülebilirdi.

Annem ihtiyacı olmayan ayakkabıları arkasındaki halıya attı. Dişi köpeğimiz Butter –tam adı, *eskiden Doktor Watson olarak bilinen Prenses Buttercup*'tı (Doktor Watson adı, onun dişi olduğunu bilmeden önceki dönemden kalmaydı)– koşu ayakkabılarından birini kaptı ve geçici yatağı olan kanepenin altına götürüp kemirmeye başladı. Hiçbirimiz buna engel olmadık, sonuçta şu sıralar onun işi de kolay değildi. Bahse girerim ki o da bizim gibi bahçeli bir evde yaşayacağı için sevinmişti. Ama tabii hiç kimse ona fikrini sormamıştı. Bu evde çocukların ve köpeklerin hiçbir hakkı yoktu.

Havada uçan ikinci bir koşu ayakkabısı baldır kemiğime çarptı.

"Anne," dedim hiç de dostça olmayan bir ses tonuyla. "Bunu şimdi yapman şart mı? Sanki burası yeterince karışık değilmiş gibi."

Annem beni duymamış gibi yaparak ayakkabı kartonunu eşelemeye devam etti, Lottie'yse bana suçlayıcı bir bakış attı. Ben de ona karanlık bir bakışla karşılık verdim. Bir bu eksikti, şimdi de ağzımı açmak kabahat olmuştu.

"İşte buradalar." Annem nihayet istediği ayakkabıları –bir çift siyah, topuklu ayakkabı– bularak zafer kazanmış gibi yukarı kaldırdı.

"Eh, asıl önemli olan da bu," dedi Mia iğneler gibi.

Annem ayakkabıları giyerek bize doğru döndü. "Artık gidebiliriz," dedi neşeyle. Mia'yla ona öyle bir bakış attık ki buz olsa o an erirdi ama annem rahatsız olmuş görünmüyordu.

Lottie bizi kucakladı. "Her şey yolunda gidecek, ufaklıklarım. İlk kez okula başlamıyorsunuz ki."

Mobildepo.com

3.

Çenemi yukarı kaldırarak dar ceketin elverdiğince omuzlarımı dikleştirdim. Lottie haklıydı; bu gerçekten de yeni bir okula ilk başlayışımız değildi, daha kötülerinin üstesinden gelmiştik. En azından bu kez yerel dili anlayıp konuşabiliyorduk, örneğin Utrecht'te böyle bir durum söz konusu olmamıştı. Annem Almanca'yı bilen birinin Flemenkçe'yi de anlayacağını inatla iddia etse de (Natuuurlijk! En de aarde is een platte schijf, Anne![4]). Ve insan buradaki tuvaletlerde Haydarabad'daki gibi dev bir kırkayakla karşılaşmak zorunda değildi (Bu hayvan bazen rüyalarıma giriyordu, kolumdan uzundu ve daha kötüsü, korkunç kırkayak gözleriyle bana dik dik bakmıştı!). Tam tersi, büyük olasılıkla burası klozete rahatça oturulabilecek kadar temizdi. Karma bir okul olan Frognal Academy, Londra'nın soylu semtlerinden biri olan Hampstead'deki özel bir okuldu. Bunun anlamı, buradaki çocuklar Kaliforniya'daki bundan biri önceki okulum Berkeley'de olduğu gibi sabahları metal

4 (Flm.) Dünya da düz bir tepsi, anne! (ç.n.)

detektörlerle aranmıyordu. Ve burada deminden beri bana kötü kokuyormuşum gibi bakan şu kızdan çok daha iyi öğrenciler olduğundan emindim. Oysa kötü falan kokmuyordum, peynir yüzünden normalden on beş dakika daha uzun yıkanmıştım.

Tek umudum, Mia'ya daha iyi bir "rehber" öğrenci denk gelmiş olmasıydı.

"Liv, Livetta ya da Carlivonia'nın kısaltması mı?"

Efendim? Benimle dalga mı geçiyordu? Dünyada hiç kimsenin adı Livetta ya da Carlivonia olamazdı, değil mi? Öte yandan kendi adı *Persephone*'ydi.

"Olivia'nın kısaltması," dedim ve bu arada Pershephone'nin kritik bakışları altında Lottie'nin okul formalarını doğru ölçüde almış olmasını istediğim için kendime kızdım. Ayrıca sıkı sıkı bağlanmış atkuyruğum, kısa eteğim ve fazla dar ceketimle ciddi bir zıt kutup oluşturabilecek olan, aslında oluşturuyordu da, siyah çerçeveli gözlüklerim yerine kontakt lenslerimi takmamış olduğuma da.

Okul müdiresi Pershepone'yi rehberim olarak atamıştı çünkü ders planına göre ikimiz de neredeyse aynı dersleri alıyorduk. Daha önce yönetim odasında bana oldukça dostça gülümsemişti ve evet, müdire daha önce diğerlerinin arasında Güney Afrika ve Hollanda'da bulunduğumu açıkladığında gözleri adamakıllı parlamıştı. Ama ailemin diplomat ya da elmas madeni sahibi olup olmadığı sorusuna hayır yanıtı vermek zorunda kaldığımda, bu parlaklık çabucak sönmüştü. O

zamandan beri gülümsemesi kesilmiş, bunun yerine burnunu kıvırmaya başlamıştı ve bunu hâlâ yapıyordu. Haydarabad'da dikkat etmediği takdirde insanın kahvaltısını çalan suratsız maymunlara benziyordu.

"Olivia mı?" diye tekrarladı. "En az on Olivia tanıyorum. Arkadaşımın kedisinin adı da Olivia."

"Sense benim tanıdığım ilk Persephone'sin." *Çünkü bu, insanın kedisine bile koyamayacağı bir ad.*

Persephone yürürken saçlarını geriye attı. "Ailemizdeki tüm adlar Yunan mitolojisinden alınmıştır. Ablamın adı Pandora, erkek kardeşiminki de Priamos."

Zavallılar. Ama yine de Persephone'den çok daha iyiydiler. Bir yanıt bekliyormuş gibi beni yan gözle süzünce çabucak ekledim: "Ve bütün adlar P'yle başlıyor. Ne kadar şey... pratik."

"Evet. Soyadımıza da uyuyor. Porter-Peregrin." Persephone Porter-Peregrin (Yüce Tanrım) saçlarını yeniden geriye atarak üzerine broşürlerin ve notların yapıştırılmış olduğu bir cam kapıyı itti.

Basmakalıp bir film afişi dikkatimi çekmişti. Filmin adı *Sonbahar Balosu*'ydu ve altın rengi yazının altında, yapraklardan oluşan bir denizin içinde fraklı bir adam ve pembe, tüllü elbisesiyle bir kadın dans ediyordu. Film 5 Ekim'de gösterime giriyordu ve biletler sekreterlikten alınabilirdi. Sinemayı severdim ama bu tür aptal lise romantizmlerine harcanacak paraya acırdım. Çünkü daha beşinci dakikadan sonra filmin sonu belli olurdu.

Cam kapının ardında sessizlik sona erdi. Birden aynı anda her yöne akın eden öğrencilerin arasında kalıverdik. Frognal Academy'de tüm sınıflar aynı çatı altında toplanmıştı ve elimde olmadan Mia'nın sarışın başına bakındım. Yıllar sonra yine aynı okulda okuyacaktık ve tuhaf bulduğu biriyle karşılaştığı takdirde laf arasında ablasının Kung-Fu bildiğini çıtlatmasını Mia'ya sıkıca tembihlemiştim.

Ama Mia hiçbir yerde görünmüyordu. Kalabalığın arasında Persephone'nin peşinden güçlükle gidebildim. Konuşmamızın kişisel bölümü çoktan bitmiş gibiydi ve anlaşılan, adı kız arkadaşının kedisiyle aynı olan ve ailesi ne diplomat ne de elmas madeni sahibi olan biriyle gerekli durumlar dışında konuşmak istemiyordu.

"Yemekhane alt katta." Keyfi kaçmış turist rehberi gibi ara sıra bir yerleri gösteriyor ve duyup duymayacağıma aldırış etmeksizin tekdüze bir ses tonuyla omzunun üzerinden anahtar sözcükler mırıldanıyordu. "Orta ve son sınıfların kafeteryası birinci katta. Tuvaletler şurada. Bilgisayar odası mor. Doğa bilimleri sınıfıysa yeşil."

Yine üzeri afişlerle dolu bir cam kapı. Ve yine gözüme çarpan sıkıcı *Sonbahar Balosu*. Bu kez yakından bakmak için durdum. Evet, film türünün en kötü örneği olmalıydı. Afişteki kız dans ettiği çocuğa baygın baygın bakıyordu, çocuksa ona gözlerini biraz kısarak bakmıştı. Sanki kız başında bir taç taşırken

o sadece saçını iğrenç bir şekilde yandan ayırmakla yetinmek zorunda kaldığı için onu kıskanmış gibiydi.

Ama belki de filme haksızlık ediyordum, bu belki de sinsi amigo kız, yakışıklı ama yüzeysel futbol takımı kaptanı ve altın kalpli, zavallı, dışlanmış kızdan oluşan, her zamanki şu budala lise filmlerinden değildi. Belki de *Sonbahar Balosu* bir casus filmiydi ve pembe, tüllü elbise, arzulu gülümseme ve şu aptal taç sadece bir kamuflajdı ve saçını yandan ayıran delikanlı da dünyayı kurtarabilecek gizli belgelerin bulunduğu bir kasanın anahtarını çalmayı planlıyordu. Ya da herif bir seri katildi ve niyeti de lise kızlarını kendi...

"Onu unutabilirsin!" Persephone artık ardından yürümediğimi fark etmiş olacak ki geri dönmüştü. "Bu, son sınıfların balosu. Alt sınıflar ancak davet edilirlerse katılabilirler."

Ne söylemeye çalıştığını anlamam birkaç saniyemi aldı (seri katilden gerçeğe geri dönüş yolu uzun sürmüştü) ve bu da Persephone'nin çantasından bir ruj çıkarıp kapağını açması için yeterliydi.

Tanrım, ne aptaldım. *Sonbahar Balosu* film değil, gerçek bir baloydu. Hafifçe kıkırdamaktan kendimi alamadım.

Yanımızda birkaç çocuk top oynamaya başlamıştı. Bir greyfurtla. "Bu, okulun kuruluş yılından kalma, geleneksel bir balodur. Herkes Viktorya dönemi kostümleri giyer. Tabii ben de gideceğim." Persephone rujunu sürdü. Önce bunu aynasız yapabildiği için ona imrendim ama sonra bunun, istese

burnuna dek sürebileceği, renksiz bir ruj olduğunu fark ettim. "Ablamın bir erkek arkadaşıyla. Kendisi balo komitesindedir. Hey, aptallar, kesin şunu." Greyfurt başını kıl payı sıyırıp geçti. Aslında yazık olmuştu.

"Ama tüm sınıfların katılabileceği bir Noel partisi var," diye lütfederek ekledi Pershephone. "Küçük kız kardeşinle birlikte ona katılırsın..." Tam bu sırada konuşmayı kesti, hatta soluk almayı da. Parlatıcı sürerken taşlaşmış küçük bir maymun gibi omzumun üzerinden baktı.

Soluğunu kesen şeyin nedenini öğrenmek için arkamı döndüm. Bir UFO indiği söylenemezdi ancak son sınıftan bir grup öğrenci kalabalığın içinde dikkat çekici bir şekilde öne çıkıyordu. Dört kişiydiler ve neredeyse koridordaki herkes onlara bakıyormuş gibiydi. Belki de bunun nedeni koyu bir sohbete daldıkları halde sadece kendi duyabildikleri bir müziğin ritmine uygun adımlarla yürüyor gibi görünmeleriydi. Aslında eksik olan bir tek ağır çekim ve saçlarını geriye savuran bir fön makinesiydi. Üzerimize doğru gelirlerken içlerinden hangisinin Persephone'yi taşa çevirdiğini bulmaya çalıştım. Çabucak göz atabildiğim kadarıyla hepsinde bu etkiyi yaratabilecek bir şey vardı; tabii uzun boylu, sarışın ve sportif tiplerden hoşlanıyorsa (Ki ben hoşlanmazdım; ben şiir okuyan, saksafon çalan ve Sherlock Holmes filmleri izlemeyi seven, koyu renk saçlı, dalgın görünümlü çocuklara meyilliydim. Ne yazık ki bugüne dek böyle birilerine pek rastlamamıştım. Pekâlâ, henüz böyle

birine hiç rastlamamıştım. Ama bir yerlerde böyle biri olmalıydı!). En göze çarpacak şekilde yakışıklı olan, meleğe benzeyen yüzünü altın sarısı buklelerin çevrelediği soldan ikinci çocuktu. Yakından bakıldığında, teni porselen gibiydi; tek bir gözeneği yoktu, âdeta doğaüstüydü. Diğer üçü onun yanında oldukça normal görünüyordu.

Persephone boğuk bir sesle, "Merhaba, Japskrch," dedi.

Ama bir yanıt alamadı, çocuklar bizi fark etmeyecek kadar koyu bir sohbete dalmışlardı. Herhalde hiçbirinin adı da Japskrch değildi.

Greyfurt yine uçarak geldi, onu tutmak için öne fırlamasaydım, herhalde taş kesilmiş Persephone'nin burnunda patlayacaktı. Doğruyu söylemek gerekirse, bu düşünerek atılmış bir adımdan çok, bir refleksti ve ne yazık ki havalı sarışın grubundaki tiplerden biri de (en soldaki) aynı düşünceye, daha doğrusu aynı reflekse kapıldı ve böylece havaya sıçrarken omuzlarımız birbirine çarptı. Ama greyfurtu ben kaptım.

Çocuk bana tepeden baktı. "Fena değil," dedi takdirle, yukarı sıyrılmış gömleğinin kolunu düzelterek. Ama bana göre yeterince hızlı değildi. Bileğinin içindeki dövmeyi görmüştüm: *Numen noctis.*[5]

Çocuk bana bakıp sırıttı. "Basketbol mu, hentbol mu?"

"İkisi de değil. Sadece açtım."

---

5 (Lat.) Gecenin emri. (ç.n.)

"Yaa." Tam da hayalimdeki tip konusunda tekrar düşünüp tercihimi soluk tenli, bal renkli dağınık saçlara sahip, arduvaz grisi gözlü, uzun boylu ve dövmeli çocuktan yana yapacağım sırada ekledi: "Sen havaalanındaki şu Peynirkız'sın. O ne tür bir peynirdi öyle?"

Demek ki tercihimi değiştirmeyecektim. Gururla, "Entlebuch biyosfer peyniri," diyerek biraz kenara çekildim. O kadar da yakışıklı görünmüyordu. Burnu fazla uzundu, gözlerinin altında koyu gölgeler vardı ve sanırım saçları tarak yüzü görmemişti. Onu tanımıştım, uçakta anormal bir hızla uykuya dalan tipti. Ama şimdi oldukça uyanık görünüyordu. Ve son derece keyifli.

"Entlebuch biyosfer peyniri, doğru," diye tekrarladı sinsice kıkırdayarak.

İlgisizliğimi vurgularcasına önünden geçip yürüdüm.

Porselen tenli melek yürüyüp gitmişti ama sarışın dostlarından biri Persephone'nin yanında durdu. Sanki bana tanıdık geliyordu ama neden olduğunu anlamam için beş saniye boyunca yüzüne bakmam gerekti. Sonra az kalsın yüksek sesle ciyaklayacaktım. İnanılmaz! Karşımda Ken duruyordu! Mia'nın büyük teyzemiz Gertrude'dan Noel hediyesi olarak aldığı bebeğin canlanmış ve insan boyundaki haliydi. Tam olarak ifade etmek gerekirse tıraş takımlı Ken. (Gertrude teyzenin hediyeleri oldukça komikti. Bana da ütüyle yapıştırılan plastik boncuklar hediye etmişti.)

Persephone felç durumundan tekrar soluk alıp gözlerini devirebilecek kadar kurtulmuştu. Yanakları tuhaf bir şekilde kırmızıydı ama bunun heyecandan mı yoksa oksijen yetersizliğinden mi olduğunu çıkaramadım. Greyfurtla oynayan çocuklar akıllı davranıp sıvışmıştı.

"Yeni arkadaşın mı, Afrodit?" diye sordu tıraş takımlı Ken beni göstererek.

Persephone'nin yanakları biraz daha kızardı. "Ah, merhaba, *Jasper!* Seni şimdi gördüm," dedi. Sesi âdeta normal çıkmıştı (yani son derece kayıtsız) ama her zamankinden biraz daha tizdi. "Tanrım, hayır! Cook onu başıma sardı. Yeni öğrenci. Olive bir şey. Ailesi misyoner miymiş neymiş."

Bir şey. Misyoner kızı gözlüğümle, ona inanmayan bir bakış attım. Elmas madeni sahibi ve diplomat dışında aklına gelen tek alternatif bu muydu?

Tıraş takımlı Ken tıraşsız çenesini sıvazlayarak beni yukarıdan aşağı süzdü. Onu mutlaka Mia'ya göstermeliydim, benzerlik şaşkınlık vericiydi. *(Ken Barbie'yle buluşacak. Ama üç günlük sakalı onu rahatsız ediyor. Tıraş olması için ona yardım et.)*

"Adın ne?" diye sordu diğeri.

"Duydun işte: Olivia bir şey," diye yanıtladım. (Barbie, Ken'in davranışını biraz soğuk buldu. Normalde daha terbiyelidir ve böyle edepsizce bakmaz. Barbie de bu yüzden gerçek adını söylemeyi düşünmüyor.)

Ken tekrar çenesini sıvazladı. "Ailen misyonerse, o zaman sen de kesin hâlâ..."

Uçaktaki çocuk, "Gitmemiz gerek," diyerek sözünü kesip oldukça kaba bir şekilde kolunu çekiştirdi. "Hadi, Jasper."

"Soru da soramayacak mıyız?" Tıraş takımlı Ken açıkça bakışlarını görüntümden alamıyor gibiydi. "Ayrıca güzel bacaklar. Bir misyoner kızı için hem de."

Karşılık vermek için ağzımı açtım (sanki herhangi bir misyoner kızla tanışmış gibi, kibirli budala!) ama bir şey söyleyemeden Persephone koluma yapıştı. "Biz de gitmeliyiz. Robert'la kimya dersimiz var ve daha ilk günden geç kalmak istemiyorum."

Beni öne çekiştirince sendeledim ama bunu yaptığı için minnettardım çünkü aklıma uygun bir yanıt gelmemişti.

Dedi-kodu

★ B L O G U ★

Frognal Academy'nin en iyi Dedikodu blogunda okulumuzun en yeni skandal ve dedikodularını bulabilirsiniz.

HAKKIMDA:
Adım Gizemli; aranızdayım ve tüm sırlarınızı biliyorum.

GÜNCEL ETKİNLİKLER

3 Eylül

Okul yine başladı ve böylece düzenli okurlara içten bir hoş geldiniz diyorum. Yeni gelen herkese: Kim olduğumu araştırmaya kalkışmayın, bunu şimdiye kadar hiç kimse başaramadı.

Silindir Hazel Pritchard'ı gördünüz mü? Tanınmayacak gibi, değil mi? On üç buçuk kilo yağ uçup gitmiş. Annesi onu İskoçya'da oldukça sıkı bir kampa yollamış.

Günde 300 gram vermek için sadece tuzsuz peynir, kereviz suyu ve suyla beslendiği bir kamp. Ama bunu hiç kimse bilmemeli; herkese söylenen, Hazel'ın bir alerji nedeniyle az yemek yediği ve bu arada fark etmeden gittikçe inceldiği... Öyle ya da böyle, silindir lakabını artık hak etmiyor. Yanlışlıkla İncelmiş Hazel Pritchard artık fazla hantal değil, siz ne dersiniz?

Frognal Academy'de yine yıllık hafiyelikler başlıyor: Baloya kim kiminle gidecek ve neden? Balo komitesi balo kraliçesi ve kralını seçmeyi kaldırdığı için (Bunun nedenini anlayanınız var mı? Bunun mobbingle[6] ya da fark gözetmekle ne ilgisi var?) güzel bir geleneği internet seçimi üzerinden sürdürmeye karar verdim. Önerilerinizi gizemli.buzz@yahoo.com adresine gönderebilirsiniz.

Tabii en ateşli soru şu: Arthur Hamilton'ı kim kapacak? Yeniler için açıklama: Arthur okulun, daha doğrusu batı yarımkürenin en yakışıklı çocuğudur. Ve Colin Davidson gittikten sonra, basketbol takımımızın da yeni kaptanı oldu. Arthur resmî olarak geçen yıl mezun olan ve şimdi İsviçre'de, Sankt Gallen'da okuyan Anabel Scott'la birlikte ama --erkekler burayı okumasın, şimdi

---

6 Özellikle hiyerarşik yapılanmış gruplarda psikolojik şiddet, baskı, kuşatma, taciz, rahatsız etme veya sıkıntı vermek anlamına gelen Latince kökenli sözcük. (ç.n.)

yazacaklarım sadece kızlar için!– gayriresmî olarak kesinlikle boşta sayılır. Bunu sadece uzak ilişkilerin aslında fazla süreceğine inanmadığım için söylemiyorum. Tamam, Facebook'ta ilişki durumunu değiştirmedi ama cidden: İçinizden onları sonbahar balosundan sonra gören oldu mu? Ayrıca Anabel neden her an hüngür hüngür ağlayacakmış gibi duruyor?

Ama bu kimi şaşırtabilir? En azından beni değil. Bu arada Anabel ve Arthur'un, Anabel'in eski erkek arkadaşı Tom Holland'ın trajik ölümünden sonra artık görenlerin kıskançlıktan çatlayacağı, şu parlak çiftlerden olmadığını herkes fark etmiş olmalı. Yine yeni olanlar için: Çok şey kaçırdınız. Zavallı Tom geçen haziranda bir araba kazasında hayatını kaybetti. Ayrıca kim demiş eski diye! O ve Anabel arasında hâlâ kıvılcımlar çaktığına daha önce birkaç kez değinmiştim ve bunu herkes fark ediyordu, eh, sadece Arthur dışında. Ama Anabel'in Tom'un cenaze töreninde döktüğü abartılı gözyaşlarından sonra sonunda bunu o da anlamış olmalı. (Ayrıca Anabel'i teselli eden Arthur değil, Henry Harper'dı. Sadece anılarınızı biraz tazelemek ve kafanızı biraz daha karıştırmak istedim. ☺)

Pekâlâ, ne düşünüyorsunuz? Arthur'un yeni kızı kim olacak? Bahisler açıldı.

Görüşürüz!

Gizemli'niz

4.

Mobildepo.com

"Rehberimin adı Daisy Dawn Steward!" dedi Mia, her ünsüz *harfte* ağzındaki kırıntıları saçarak. "En sevdiği aktör Taylor Lautner. Hatta hobisi haline gelmiş. Bütün gün sadece ondan söz etti."

Hah, benimki bunu rahatça gölgede bırakabilirdi. "Benimkinin adı Persephone Porter-Peregrin. Ve beni ilk sınıfa sürükledikten sonra bir daha *hiç* konuşmadı. Aslında o kadar kötü değildi, sanırım hobisi burun kıvırmak."

"Gerçekten tuhaf adlar; tıpkı yarış atlarınınki gibi," dedi Lottie. Taylor Lautner hobisi hakkında bir şey söylemedi, önceki yıl kendisi de onun bir posterini asmıştı. Dolap kapağının içine. Güya kurtları çok tatlı buluyormuş.

Altın iplik dokumalı, ekoseli perdelere ve her yerde karşımıza çıkan porselen balerinlere karşın bu dairenin mutfağı oldukça rahattı. Geç yaz yağmuru pencereye vuruyordu ve havada vanilya ve çikolatanın rahatlatıcı kokusu vardı. Çünkü Lottie en sevdiğimiz kurabiyelerden pişirmişti: Tarifini büyükannesinden aldığı vanilyalı ayçörekleri. Yanında

da üzeri krema ve çikolata parçacıklarıyla dolu sıcak kakao. Ve sırılsıklam saçlarımız için havlular. Özenli bakım, yağ ve şekerden oluşan bu yoğun yükleme gerçekten de bizi geçici olarak keyiflendirmişti. Lottie'nin bize gerektiğinden fazla sevecenlik göstermek istediği açıkça belliydi. Çünkü normal olarak Noel çöreğini zamanından önce pişirerek prensiplerini çiğnemişti, konu Noel gelenekleri olduğunda çok katıydı. Hele biri haziranın ortasında bir Noel şarkısını kendi kendine mırıldanmayagörsün; Lottie bu noktada şakadan anlamazdı. Dediğine göre bu uğursuzluk getirirmiş.

Bir süre çörekleri yiyip hayalî at yarışlarıyla ilgili yorumlarda bulunarak eğlendik. "Persephone Porter-Peregrin iç kulvarda liderliği hemen ele geçirdi, bu yıl Ascot'taki neredeyse tüm derbilerde ağır basıyor, rakibi Vanilyalı Ayçöreği'ni çabucak geride bıraktı, ama o da ne? Beş numaralı Daisy Dawn atağa geçti, bu heyecanlı olacak, bitiş çizgisine doğru Persephone'yle kafa kafaya durumda ve evet! Bu olamaz! Geriden gelen Daisy Dawn burun farkıyla öne geçti!"

Lottie bizimle konuşmaktan çok, kendi kendine Almanca mırıldandı: "Vanilyalı ayçörekleri Noel için Spekulatius[7] ya da Lebkuchen[8] kadar *önemli* değil." Babam ana dilini daha iyi konuşabilmemiz için biz küçükken Alman bir bakıcı tutmak

7 Genellikle Noel'de yenen, üzeri geleneksel baskılı, beyaz un kurabiyesi. (ç.n.)

8 Almanya'da Noel'de yenen baharatlı kurabiye. (ç.n.)

istemişti. Çünkü bizimle Almanca konuştuğu zaman ya hiç yanıt vermiyor ya da İngilizce konuşuyorduk (daha doğrusu sadece ben konuşuyordum, Mia o sıralar "dadada"dan başka bir şey demiyordu) ve bu da hayalindeki iki dili de konuşabileceğimiz bir eğitime hiç uymuyordu. Lottie başlarda hiç İngilizce bilmediği için onunla Almanca konuşmak için kendimizi hep zorluyorduk, babam da sevinç çığlıkları atıyordu. Ta ki Lottie'nin aksanını kaptığımızı fark edene dek. Sonunda bir gün küçük Mia yediği brokoliyi gömleğine tükürüp ona, "Des ess i ned, host mi?"[9] dediğinde, planının pek de işe yaramadığını anlamıştı.

"Yani bütün bir yıl yenebilen çörekler olarak kabul edilebilirler." Lottie hâlâ yeni doğan bebek İsa'nın ayçörekleri için ona kızacağından endişeliydi. "Tabii sadece sıradışı durumlarda."

"Şu anda sıradışı durum açısından kesinlikle ağır vakayız," diye ona güvence verdi Mia. "Kocaman ve yabancı bir şehirde kaybolmuş, yuvasız, umutsuz ve acınası, boşanmış aile çocukları."

Bu ne yazık ki pek de abartı sayılmazdı: Eve dönüş yolunu yoldan geçen iyi niyetli birinin ve nazik otobüs şoförünün yardımları sayesinde bulabilmiştik. Geçici evimizin kapı numarasına pek dikkat etmemiştik ve buradaki evlerin hepsi birbirine benziyordu, Buttercup pencerede durup deli gibi

9 Bavyera Almancasıyla söylenmiş, "Bunu yemeyeceğim, anladın mı?" anlamına gelen bir cümle. (ç.n.)

havlamamış olsaydı, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında Hansel ve Gretel gibi şaşkın şaşkın dolanıp duracaktık. Akıllı hayvan şimdi köşedeki mutfak masasında yanıma oturup başını kucağıma koymuştu ve ayçöreklerinden birini mucizevi bir şekilde ağzında bulmayı umuyordu.

"İşiniz gerçekten zor," dedi Lottie derin bir iç çekerek. Kısa bir an vicdan azabı duydum. Lottie'nin kalbini biraz olsun ferahlatmak için ona okulda hiç de kötü zaman geçirmediğimizi, hatta eğlendiğimizi anlatabilirdik. Burada okulun ilk günü oldukça iyi geçmişti. Örneğin şu kızlar çetesinin kafamı klozete sokmakla tehdit ettiği Berkeley'deki okuldan daha iyi olduğu kesindi (İlk gün sadece tehdit etmişler, beşinci günse bunu gerçekten yapmışlardı. O gün ayrıca Kung-Fu derslerine başvurduğum gündü.). Bugünkü başlangıç, bundan ve hatırlanmaya değer diğerlerinden oldukça uzaktı. Persephone ve tıraş takımlı Ken dışında Forgnal Academy'de gözüme kötü görünen başka öğrenci olmamıştı, öğretmenler de idare ederdi. Hiçbir sınıfta dersi takip edemediğim duygusuna kapılmamıştım; Fransızca öğretmeni telaffuzumu beğenmişti; sınıflar aydınlık ve konforluydu, hatta okul yemeği bile oldukça lezzetliydi. Persephone'nin aksine Fransızca dersinde yanımda oturan kız beni sorgulamadan kabullenmiş, beni öğle yemeğine götürerek arkadaşlarıyla tanıştırmıştı. Burada bezelye püresinden uzak durmak gerektiğini ondan öğrenmiştim, ayrıca sonbahar balosunun harika bir gelenek olduğunu ve sıkıcı, resmî açılıştan

sonra ne yazık ki adını hiç duymadığım bir grubun sahne alacağını da. Okulun ilk günü için her şey oldukça iyi geçmişti. Hatta Mia'nınki benden daha iyiydi.

Evet, bunları Lottie'ye anlatmamız gerekirdi ama bize acıması ve etrafımızda pervane olması hoşumuza gidiyordu, ayrıca gün henüz bitmemişti. En kötüsü bizi bekliyordu: Kızı ve oğluyla tanışmamız için Ernest'ın evinde yenecek olan akşam yemeği. Çocukları ikizdi, on yedi yaşındaydılar ve Ernest'a kalırsa, mükemmel ötesi yetenekli ve cesurdular. Onlardan şimdiden nefret ediyordum.

Lottie de bu akşamki yemeği düşünüyormuş gibiydi. "Bu akşam için kırmızı kadife eteğini ve beyaz bluzunu askıya astım, Mia. Ve senin için de annenin mavi çiçekli elbisesini ütüledim, Liv."

"Niye parlak taşlı, siyah mini elbiseyi değil?" diye sordum alayla.

"Evet, parlak eldivenleri de," diye tamamladı Mia. "Hadi ama. Bu aptalca bir akşam yemeği. Sıradan bir pazartesi gününde. Ben kot pantolon giyeceğim."

"Bu söz konusu bile olamaz," dedi Lottie. "Kendinizi en iyi şekilde göstermelisiniz."

"Annemin çiçekli elbisesiyle mi? Peki sen ne giyeceksin, Lottie, Bayramlık Dirndl'ını[10] mı?" Mia'yla ikimiz kıkırdadık.

---

10 Bavyera ve Avusturya kadınlarının millî giysisi. (ç.n.)

Lottie gururlu bir ifade takındı; Dirndl konusunda Noel geleneklerinden çok daha az şaka kaldırırdı. "Bunu kesinlikle yapardım çünkü Dirndl daima en uygun giysidir. Ama ben Buttercup'la burada kalıyorum."

"Ne? Bizi yalnız mı bırakacaksın?" diye bağırdı Mia.

Lottie sustu.

"Ah, anlıyorum, Bay Spencer seni davet etmedi," diye tahminde bulundum. Ansızın midem kasılmıştı.

Mia öfkeyle gözlerini açtı. "Şu aptal..."

Lottie hemen Ernest'ı savunmaya geçti: "Bu hiç de uygun olmazdı. Sonuçta insan böyle bir... *aile toplantısına* dadısını götürmez."

"Ama sen ailedensin!" Mia bir vanilyalı ayçöreğini elinde ufalayınca Buttercup umutla başını kaldırdı. "Aptal, kendini beğenmiş."

"Hayır, hiç de öyle değil," diye karşı çıktı Lottie. "Bay Spencer'ın bana karşı tavrı kesinlikle kusursuz. Çok nazik ve dürüst bir adam ve sanırım annenize olan duyguları temiz ve gerçek. Kır evinin oturulamayacak kadar berbat olduğu ortaya çıkınca bir çözüm bulmak için elinden geleni yaptı. Onun yardımları olmasaydı, bu daireyi bulamazdık ve siz de asla Frognal Academy'ye alınmazdınız; okulda uzun bir bekleme listesi varmış. Yani yavaş yavaş ondan hoşlanmaya başlasanız iyi olur." Sert bir bakışla bizi süzdü. "Ve bu akşam düzgün giyineceksiniz."

Sorun, Lottie'nin ancak Buttercup kadar sert bakabilmesiydi. Bunun nedeni, ikisinin de sahip oldukları o tatlı, kahverengi köpek gözleriydi. O an onu öyle seviyordum ki bu sevgiden patlayabilirdim.

"Pekâlâ," dedim. "Drindl'ını bana verirsen neden olmasın?"

Mia elinde olmadan kıkırdadı. "Evet, bu her zaman en uygun giysidir!"

"Bu yemeğe uyacak olan *benim* Drindl'ım değil, *başka* bir tanesi." Lottie düşünceli bir ifade takındı ve kahverengi buklelerini (Buttercup'ınkilerle aynıydı) ensesine atarak kendi aksanıyla devam etti: "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem, canım. Ama benim Drindl'ım için portakalların yeterince olgun değil. Öyle değil mi?"

"Olgun portakallar" herhalde "ütü masası gibi dümdüz"ün tersi oluyordu. Bakalım bu deyimle Almanca dersinde parlak bir çıkış yapabilecek miydim.

Gülmek istedim ama nedense ağzımdan tuhaf bir homurtu çıktı. "Seni seviyorum, Lottie," dedim amaçladığımdan daha ciddi bir sesle.

5.

Mobildepo.com

Ernest'ın çok daha gösterişli bir evde oturduğunu sanıyordum ama taksi Redington Road'daki, nispeten sade görünen tuğla bir evin önünde durunca neredeyse hayal kırklığına uğradım. Buradaki çoğu ev gibi ortası beyaz çıtalı pencereleri, bir yığın baca ve cumbasıyla çitlerin ve duvarların ardına gizlenmiş, geleneksel tarzda bir evdi. Yağmur dinmişti ve akşam güneşi her yeri altın rengi ışığa boğmuştu.

Ortancaların ve top şeklinde kesilmiş taflanların yanından geçerek sokak kapısına giden taş döşeli yolda annemi izlerken, "Çok hoş," diye fısıldadı Mia.

"Sen de öylesin," diye fısıltıyla karşılık verdim. Bu doğruydu: Mia sevimli, örgülü saçlarıyla tam ısırılacak gibiydi. Lottie, annem kot pantolon giymemize izin vermesine rağmen (ki buna çok öfkelenmişti) Mia'nın saçlarını örmekte ısrar ederek misilleme yapmıştı. Öfkesinin asıl nedeni, herhalde tertemiz ütülediği çiçekli elbiseyi annemin giymek istemesiydi.

Annem kapı zilini çalınca evin içinde üç notalı bir sesin yankılandığını duyduk. "Lütfen *nazik* olun! Ve hareketlerinize dikkat etmeye çalışın."

"Yani bu, masada her zamanki gibi yemekleri birbirimize fırlatamayacağımız, yüksek sesle geğirmeyeceğimiz ve uygunsuz fıkralar anlatmayacağımız anlamına mı geliyor?" Yüzüme düşen perçemleri üfleyerek uzaklaştırdım. Lottie benim de saçlarımı örecekti ama tedbirli davranıp banyoda fazla uzun kalmış ve buna zaman bırakmamıştım. "Anne, gerçekten, uslu durmak konusunda uyarılması gereken biri varsa, o da sensin!"

"Çok doğru. Çünkü biz terbiyede kusur etmeyiz. İyi günler, efendim." Mia sokak kapısının yanında duran (başından göğsüne dek) kartal ve (gerisi) oldukça şişko bir aslan karışımından oluşan görkemli bir taş heykelin önünde cilveli bir şekilde selam verdi. "İzin verirseniz kendimi tanıtayım, adım Mia Silber, bu da ablam Olivia Silber, arkadaki kaşlarını çatmış kişi ise kötü kalpli annemiz, Profesör Dr. Dr. Ann Matthews. Kiminle tanışma onuruna eriştiğimi sorabilir miyim?"

"Bu, Korkunç Freddy, ona Şişko Freddy de deriz." Sokak kapısı sessizce açılmıştı ve karşımızda benden biraz büyük, uzun kollu, siyah tişört giyen bir çocuk duruyordu. Rahat bir soluk aldım. Çiçekli elbiseyi iyi ki kötü kalpli annem giymişti, bende korkunç uyumsuz duracağı kesindi.

"Büyükannem ve büyükbabam onu bizimkilere evlilik hediyesi olarak vermişler," dedi çocuk Korkunç Freddy'nin

gagasına pat pat vurarak. "Babam uzun zamandır onu bahçenin dip köşesine atmak istiyor ama tahminen bir ton ağırlığında."

"Merhaba, Grayson!" Annem çocuğu her iki yanağından öptükten sonra bizi gösterdi. "Bunlar da benim fareciklerim, Mia ve Liv."

Mia ve ben, bize "fare" denmesinden nefret ediyorduk, sanki annem böyle yaparak herkese (gerçekten de biraz fazla) iri olan ön dişlerimizi göstermek istiyordu.

Grayson bize gülümsedi. "Merhaba, tanıştığımıza sevindim."

"Evet, bahse girerim ki öyledir," diye mırıldandım.

"Yanağında ruj izi var," dedi Mia.

Annem iç geçirdi, Grayson'sa biraz şaşırmış gibiydi. Saçlarını yok saydığımda babasına çok benzediğini düşünmeden edemedim. Aynı geniş omuzlar, aynı kendinden emin duruş, aynı mesafeli, politik gülümseme. Herhalde bu yüzden bana fazla tanıdık gelmişti. Ancak kulakları Ernest'inki gibi büyük değildi ama ilerde olabilirdi. Bir yerlerde kulak ve burnun ileriki yaşlara dek büyümeye devam eden uzuvlar olduğunu okumuştum.

Annem sanki evi çok iyi biliyormuş gibi enerjik adımlarla Grayson'ın önünden yürüyüp geçti, bize de onu izlemekten başka yapacak bir şey kalmadı. Koridorda kararsız bir şekilde durup bakındık. Annem ortadan kaybolmuştu.

Grayson kapıyı arkamızdan kapayıp elinin tersiyle yanağını sildi. Oysa Mia ruj olayını uydurmuştu.

"Biz de burada olduğumuz için çok mutluyuz," dedi Mia birkaç saniye birbirimize çekinerek baktıktan sonra. "Yiyecek lezzetli bir şeyler var mı bari?"

"Sanırım, evet," diye yanıtladı Grayson tekrar gülümseyerek. Bunu nasıl becerdiğini bilmiyordum. Yine de gülümsemesine karşılık veremedim. Aptal züppe. "Bayan Dimbleby sacda bıldırcın pişirdi."

Hah, kel başa şimşir tarak. "Bayan Dimbleby mi?" diye tekrarladım. "Aşçınız herhalde, değil mi? O halde Bay Dimbleby de bahçıvan olmalı."

"Aşçı ve ev işlerine bakıyor." Grayson hâlâ gülümsüyordu ama bana (bir kaşı hafif yukarı kalkık) bakış tarzından alaycı ses tonumu pekâlâ fark ettiğini tahmin ediyordum. Ayrıca gözleri Ernest'inki gibi mavi değil, açık kahverengiydi ve sarı saçlarıyla çekici bir zıtlık oluşturuyordu. "Bay Dimbleby bildiğim kadarıyla sigorta işinde. Bahçe işlerini babam yapar, dediğine göre çiçeklerle uğraşmak onu gevşetiyormuş." Kaşı bir parça daha yukarı kalktı. "Duyduğuma göre bir *bakıcınız* varmış?"

""Ee şey..." Lanet olsun. Neyse ki annemin can simidi gibi koluna yapıştığı Ernest o sırada araya girdi. Her zamanki gibi bize neşeyle gülümsedi. Sanki hayatta sevinebileceği başka hiçbir şey yokmuş gibi.

"Harika, Grayson ceketlerinizi çoktan almış. Spencer'ların evine hoş geldiniz. Gelsenize, Florence mezelerle sizi bekliyor."

Hem Grayson hem de Mia ve ben ona üzerimizde zaten ceket olmadığını açıklamaktan kaçındık (Hem zaten sonbaharlık ve kışlıklarımız hâlâ taşınma kolilerinden birinde dururken bu nasıl mümkün olabilirdi?). Annemin bize attığı son uyarıcı bakışın ardından Ernest'la birlikte onu yemek ve oturma odasına açılan kanatlı kapıya doğru sessizce izledik. Burası parke döşeli, yere kadar pencereleri, şöminesi, üzeri yastık dolu beyaz kanepesi, piyanosu ve harika bir bahçe manzarası olan büyük yemek masasıyla şirin bir odaydı. Ferah bir havası vardı ama fazla büyük değildi ve şaşırtıcı biçimde... *rahat* görünüyordu. Ernest'ın, evinde böyle sıradan bir kanepesi olacağını asla tahmin etmezdim. Yıpranmış köşeleri ve birbirine uymayan, renkli yastıklarıyla biraz eskimiş gibiydi. Hatta aralarında kedi biçiminde, komik bir tüylü yastık da vardı ve biz önünden geçerken esnedi.

"Bu kedimiz, Spot." Önümüzden âdeta süzülerek geçen bir kız elindeki tabağı yemek masasının üzerine koydu. Grayson'ın ikiz kardeşi olduğu apaçıktı, gözleri onunki gibi açık kahverengiydi. "Siz de Liv ve Mia olmalısınız. Ann sizden çok söz etti. Saçlarının modeli çok güzelmiş." Tıpkı erkek kardeşi gibi kolayca gülümseyebiliyordu ama yanaklarında gamzeleri olduğu için bu onda daha hoş görünüyordu, ayrıca gamzelerine uygun minik bir burnu ve yumuşak, çilli bir teni vardı. "Ben,

Florence. Tanıştığımıza sevindim." Kısa boylu ve narindi ama üst tarafı epey dolgunca ydı, yüzü omuzlarına dek inen parlak, kestane rengi buklelerle çevrilmişti. Mia'yla ona bakakalmıştık. Kesinlikle sersemleticiydi.

Anneme dönerek, "Bu ne güzel bir elbise böyle, Ann," dedi bal gibi tatlı bir sesle. "Mavi sana çok yakışıyor."

Ansızın kendimi sadece kaba, süpürge sopası gibi ince ve uzun burunlu değil, korkunç biçimde toy hissettim. Annem haklıydı: Gerçekten görgüsüzdük. Sadece onları cezalandırmak için etrafa kötü bakışlar atıp (İsviçre peyniri eşliğinde) küstahça sözler sarf etmiştik. Tıpkı süpermarkette yaygara koparak kendilerini yere atan huysuz çocuklar gibi. Oysa Florence ve Grayson zayıflıklarını göstermeyip bir yetişkin gibi davranmışlardı. Hiçbir şey fark ettirmeden gülümsemişler, iltifatlar edip nazik bir şekilde konuşmuşlardı. Belki de babalarının annemizi tanımış olmalarına gerçekten de seviniyorlardı. Belki de sadece öyleymiş gibi yapıyorlardı. Ne olursa olsun, bizden üstünlerdi.

Utanarak o andan itibaren tıpkı onlar gibi terbiyeli ve nazik davranmaya karar verdim. Ancak bu o kadar da kolay olmayacaktı.

"Meze olarak küçük atıştırmalıklar var." Herkes yerini aldıktan sonra, Florence masanın öbür ucundan bana ve Mia'ya içtenlikle gülümsedi. "Çünkü Bayan Dimbleby çok fazla bıldırcın satın almış. Umarım kereviz püresi seversiniz."

Eh, işte başlıyordu. Kereviz. Neredeyse öğürecektim. "Kulağa... ilginç geliyor," dedim olabildiğince nazik ve yetişkin olmaya çalışarak. Aslında "ilginç" her duruma uygun bir sözcüktü.

"Ne yazık ki ben vejetaryenim," diye ortaya attı Mia her zamanki gibi benden akıllı davranarak. "Ayrıca kerevize karşı alerjim var; aptalca, değil mi?"

Ve Noel çörekleriyle tıka basa dolusun, diye sessizce tamamladım.

"Ah, pekâlâ, o zaman istersen sana sandviç yapayım." Florence öylesine ışıltıyla parlıyordu ki âdeta insanın gözünü acıtıyordu. "Finchley'lerin şehirdeki dairesinde oturuyorsunuz, değil mi? Bayan Finchley hâlâ şu büyüleyici porselen biblolardan topluyor mu?"

Kulağa olumsuz gelmeksizin bir kez daha, "Evet, çok ilginç," deyip dememeyi düşündüğüm sırada Mia benim yerime yanıtladı: "Hayır! Şimdi oldukça korkunç ve ucuz parçalar topluyor. Aptalca bakan dansçılar."

Kıkırdamamak için gözlerimi çabucak meze tabağına diktim. Tanrım, içindeki bu şeyler de neydi böyle? İnce, kırmızı bez parçalarına benzeyen şeylerin et olduğunu tahmin ettim ama yanındaki çamur topaklarından oluşan yığın da neyin nesiydi?

Yanımda oturan Grayson sanki ne düşündüğümü anlamıştı. "Hint turşusu Bayan Dimbleby'nin spesiyalidir," dedi alçak sesle. "Bunlar yeşil domatesli Hint turşusu."

"Ah, şey, ilginç." Çatalımla oldukça iri bir lokma alıp ağzıma götürdüm ama neredeyse hepsini tükürecektim. Bir an için verdiğim kararı unuttum. "Yokşa içinde üzüm mü var?" diye şaşkınlıkla Grayson'a sordum. Ama o yanıt vermek yerine pantolonunun cebinden iPhone'nunu çıkarıp masanın altından ekrana baktı. Sırf meraktan ne yazdığına bakabilirdim ama o sırada anormal Hint turşusunu yutmakla meşguldüm. Üzüm dışında ağzıma sarımsak, köri, zencefil ve –evet çok açık!– tarçın tadı da geliyordu. Ve dişlerimin arasında gevrek bir pantolon düğmesi gibi hissettiren bir şey daha vardı. Bayan Dimbleby herhalde o sırada karşısına çıkan bütün çöpleri rastgele sosun içine doldurmuş olmalıydı. Spesiyali buysa, iyi pişiremediği şeylerin tadının nasıl olduğunu bilmek bile istemiyordum.

Ağzımdakini bir yudum portakal suyuyla yutmaya çalışırken Mia sinsice bana sırıttı.

"Ama Finchley'ler gelecek ay Güney Afrika'dan dönmüyorlar mı, baba?"

"Evet, bu doğru. Finchley'ler ekimin başından itibaren yine kendi dairelerinde oturacaklar." Ernest anneme kısa bir bakış atarak derin bir soluk aldı. "Bu akşam sizlerle konuşmak istediğimiz konu da bu."

Grayson'ın iPhone'unun ekranı titredi. Meraklı bakışlarımı fark edince yazılanları okumamdan korkarmış gibi elini masanın altına daha fazla soktu. Oysa beni ilgilendiren mesajları değildi.

Bileğinin iç tarafındaki dövmeyi çok daha ilginç bulmuştum. Yarısı tişörtünün kumaşıyla örtülmüş harfler.

"Sen okuldaki sarışın çocukların grubundansın," diye fısıldadım. "Bu yüzden bana tanıdık geldin."

"Efendim?"

"Daha önce karşılaştık. Bugün seni ve arkadaşlarını okulda gördüm."

"Ah, sahi mi? Hiç hatırlayamadım."

Tabii hatırlamazdı. Bana dönüp bakmamıştı bile. "Önemli değil. Güzel dövme." *Sub um...* Maalesef gerisini okuyamadım.

"Ne?" Bakışlarımı izledi. "Ah, o mu? O dövme değil. Keçeli kalem. Şey, Latince dersinde aldığım notlar."

Evet. Tabii. "İlginç," dedim. Grayson kolunu çekiştirerek "notlar"ını örttü ve tekrar telefonuyla ilgilenmeye koyuldu.

Bu *gerçekten* ilginçti. Aklım başka yerde olduğu için ağzıma bir çatal dolusu daha Hint turşusu attım. Büyük hata: İkinci lokmanın tadı ilkinden daha korkunçtu. En azından bu kez gevrek pantolon düğmelerinin ceviz olduğunu fark edebilmiştim.

"Evet, şöyle ki..." Ernest resmî bir ifade takınarak annemin elini tuttu. Annem yemek masasının ortasında duran mavi ortanca aranjmanına bakarak zoraki gülümsedi. Şimdi ortamın ciddileşeceğine kuşku yoktu.

"Ann... yani anneniz... yani..." Ernest boğazını temizleyerek baştan başladı. Bu kez kekelemedi ama sesi kulağa

sanki Avrupa Topluluğu Adalet Divanı ekonomiyle ilgili bir konuda kararını bildirecekmiş gibi geliyordu. "Ann ve ben kır evi fiyaskosunu kaderin bir işareti olarak görüp ilişkimizi pekiştirmeye ve oturma durumuyla ilgili sorunu aynı evde... yaşayarak ekarte etmeye karar verdik."

Bu bildiriden sonra beş saniyelik bir sessizlik oldu, ardından, soluk alırken üzümlerden biri soluk boruma kaçtığı için korkunç bir öksürük krizine tutuldum. Sorunu gider... özür dilerim, *ekarte* etmem biraz zaman aldı. Gözlerim yaşlarla doldu ama Florence'ın artık bana gülümsemediğini açıkça görebiliyordum. Hatta güneş bile pencerede ışımaya son vererek komşu çatının ardında batmıştı. Ancak Grayson masanın altında hâlâ cep telefonuyla haşır neşirdi. Herhalde Google'da "pekiştirme"yi araştırıyordu. Oysa anlamı ortadaydı.

"Lottie, insan mutlaka yabancı kelime kullanacaksa, en azından bunu doğru yapmalı, der," dedi Mia.

"Evet, bu tam olarak ne demek, baba?" Florence'ın sesi artık bal gibi tatlı değildi. Daha çok Hint turşusu tadına yaklaşmıştı. "*Birlikte* oturacağınız bir daire mi arayacaksınız? Hemen, şimdi mi? Ama birbirinizi henüz altı aydır tanıyorsunuz..."

"Şey... aslında hayır." Ernest hâlâ gülümsüyordu ama saçsız kafasında küçük ter damlaları birikmişti. "İyice düşünüp taşındık... bizim yaşımızda zaman çok değerli bir..." Başını salladı. Kekeleyip durması son derece canını sıkmış gibiydi. "Ev hepimiz için yeterince büyük," dedi sonunda heyecanla.

"Ve siz de burada büyüdünüz," dedi annem. Ağzının kenarları titriyordu. "Son okul yılınızda sizleri taşınmaya zorlamak istemedik."

Ah, tabii. Çünkü taşınmak gençlerin ruhsal dengesi için iyi değildi. Bu bizden belli oluyordu. Mia'nın ağzından Buttercup'ın eline basıldığı zamanki bağırmasına benzer tuhaf bir ses çıktı.

Ardından, "*Bu* eve mi taşınacağız?" diye kısık sesle sordu. "Hepimiz burada mı oturacağız?"

Hâlâ birbirlerinin elini tutan Ernest ve annem kısa bir an bakıştılar.

Sonra Ernest tok bir sesle, "Evet," dedi. Annemse sadece başını salladı.

Demek yine doğru anlamıştım.

"Ama bu çok saçma." Florence önündeki tabağı ileri itti. "Ev ancak bize yetecek büyüklükte; fazladan üç kişiyi nereye sığdıracağımızı lütfen söyler misiniz?"

"Dört" demek istedim. Lottie'yi unutmuştu. Ama ağzımdan sadece gaklamaya benzer bir ses çıktı, boğazımı hâlâ bir şey tıkıyordu.

"Ev kocaman, Florence," dedi Ernest. "Altı yatak odası var. Biraz yer değiştirirsek her şeyi harika bir şekilde düzenleyebiliriz. Grayson ön taraftaki çatı odasını alır, diye düşündüm, sen tekrar eski odana geçersin, o zaman Mia ve Liv de..."

"Ne?" Florence'ın sesi artık ciyaklamaya oldukça yakındı. "Çatının alt katı *benim*, orayı tabii ki vermeyeceğim, üstelik

Grayson'la tekrar aynı banyoyu paylaşmaya hiç niyetim yok. Grayson! Sen de bir şey söylesene!"

Grayson şaşkın bir yüz ifadesi takındı. Başını telefonundan kaldırmamıştı bile. Masanın üstünde olup bitenler umurunda değil gibiydi. Amma sağlam sinirleri vardı! "Şey... evet," dedi. "Florence neden çatının altında kalmaya devam edemiyor? Birinci katta yeterince oda var."

"Bana bak, dediklerini *duymadın mı?*" Florence şaşkınlıkla ona baktı. "Önümüzdeki ay buraya *taşınmak* istiyorlar! Onlar için yerimiz olmadığını söyle! Çatı odası Granny'ye ait, eski odam babamın ofisi, köşedeki oda konuklar için, ayrıca bütün kışlıklarımı senin odandaki gömme dolaba koydum..."

"Flo, canım, biraz beni dinle..." Ernest'ın alnındaki ter damlaları daha da irileşmiş gibiydi. "Kendini kısıtlanmış gibi hissettiğini biliyorum ama..."

"Ama *ne?*" diye çemkirdi Florence. Heyecan içinde, nazik ve yetişkinvari tavırlarına son verdiği için ona minnettar olmaktan kendimi alıkoyamadım. Bu histerik sesi ve öfke saçan gözleriyle bana çok daha sevimli görünmüştü. Mia ve ben tenis maçı izler gibi bir ona, bir Ernest'a bakıyorduk; annem bakışlarını yine masanın ortasındaki çiçek buketine dikmişti ve Grayson ise büyülenmiş gibi telefonuna bakıyordu. Belki de o sırada Google'da "yama aile" veya "ilk yardım"ı araştırıyordu.

"Zaten sürekli böyle devam etmeyecek," dedi Ernest. "Bak, önümüzdeki yıl bu zamanlarda ikiniz de eğitiminize başka yer-

lerde devam etmek üzere evden ayrılacaksınız, o zaman sadece sömestr tatillerinde evde olacaksınız ve..."

Florence onun sözünü kesti. "Sen de yalnız kalmamak için kendine bir kadın ve iki çocuk mu alacaksın? Biz gidene kadar bekleyemez miydin?"

Evet ya da birkaç yılcık daha.

Şimdi Ernest'ın sesi de soğuk çıkmaya başlamıştı. "Öncelikle bu yeni duruma buradaki herkes gibi alışman gerektiğini biliyorum. Ama bu konuda kararımı verdim." Elinin tersiyle alnını sildi. "Sadece evde biraz plan değişikliği yapacağız. Eğer Grayson çatıdaki odayı..."

"Orası Granny'nin!" Florence öyle yüksek sesle bağırdı ki kızıl tüylü kedi kanepeden birkaç metre ileri fırladı. Hayvan oldukça şişkoydu. "Planlarından onun da haberi var mı? Tabii ki yok! Çünkü şu anda dünyanın öbür ucunda seyahatte ve burada olup bitenlerden habersiz."

"Florence..."

"Bizi ziyarete geldiğinde nerede uyuyacak?"

"Lütfen gülünç olma. Büyükannenizin evi buradan yirmi dakika bile uzakta değil; bu evde odaya ihtiyacı yok, bizi ziyaret ettikten sonra kendi evine dönebilir... Ama istersen çatıdaki odayı sen alabilirsin, o zaman Grayson yine eski odasında kalır, Mia köşedeki odaya yerleşir, Liv için de ofisi boşaltırım." Ernest anneme gülümsedi. "Zaten çok fazla çalışıyorum, buna bir son vermem iyi olur."

Annem gülümsemesine ürkekçe karşılık verdi.

"Bir saniye, Mia ve Liv de birinci katta kalacaksa, çatının altındaki odaya kim geçecek?" Florence delici bakışlarını anneme dikti. "Yoksa sen mi?"

"Hayır," dedi annem korkuyla. "Benim geniş bir yere ihtiyacım yok, gerçekten, fazla eşyam yok, sadece birkaç koli kitabım var. Babanız yukarıdaki odalardan birini Lottie'ye vermeyi düşünüyordu."

Florence'ın tepesi şimdi tam anlamıyla atmıştı. "*Çocuk bakıcısı* mı?" diye tiz bir sesle bağırarak işaret parmağını yelpaze gibi havada salladı, bu arada parmağı az kalsın Mia'nın alnına çarpıyordu. "Onların bakıcıya ihtiyacı yok. Bu yüzden çatı katımdan vazgeçip banyoyu üç kişiyle mi paylaşacağım? Bu kadarı da fazla!"

"Lottie çocuk bakıcısından öte biri, ev işlerinin hemen hemen hepsini, alışverişi ve yemeği üstlenecek," dedi Ernest. "Ve... şey... şu anda... duygusal anlamda... son derece önemli olduğu için ondan ayrılmak düşünülemez."

"Bu da ne demek?"

"Lottie'ye ihtiyacımız var, demek," dedim alçak sesle.

"Tabii sürekli değil," diye aceleyle ekledi annem. "Tamamen haklısın, Florence. Aslında Mia ve Liv dadılık yaşını çoktan geçtiler. Lottie bir yıl daha kalabilir, belki de sadece altı ay..." Mia'nın alt dudağının titremeye başladığını görüp ekledi: "Ona ne kadar ihtiyacımız olacağını zaman gösterecek."

Masanın altından Mia'nın elini tutup sıktım. *Ağlama*, diye sessizce yalvardım. Çünkü Mia ağlamaya başlarsa, ona katılacağımdan korkuyordum.

"Peki, Bayan Dimbleby'ye ne olacak?"

"Bayan Dimbleby yıllardır iş yükünü azaltmak istiyordu," dedi Ernest. "Burada sadece haftada bir ya da iki gün çalışmak onu sevindirir."

Grayson başını kaldırdı. Gerçekten de hâlâ telefonuyla meşguldü. "Tabii," dedi. Ama Florence onun yalanını yutacak gibi görünmüyordu. Akşamın konusunu tiz bir sesle haykırarak onun için özetledi: "Babam sadece Ann ve çocuklarını buraya getirip tüm odalarımızı değiştirmek ve *bir banyoyu dört kişiyle paylaşmamızı istemekle kalmıyor,*" sesi bu noktada öyle yüksek çıktı ki bir an bütün camların zangırdadığını sandım, "ayrıca Bayan Dimbleby'yi işten çıkarıp yerine Ann'in dadısını almak istiyor! Çatının altındaki odayı da ona verecek."

"Ah," dedi Grayson. "Bu çok saçma. O zaman tavan arasındaki bilardo masasına gitmek için onun yatak odasından geçmemiz gerekecek."

Florence inledi. "Bana bak, babamın biraz önce ne dediğini anlamadın mı? Üç hafta içinde buraya taşınacaklar..."

"Aslında iki hafta. Fazladan izin aldım," diye araya girdi Ernest. "Ve daha önce bazı boya işlerinin halledilmesi gerek."

"Bütün pılı pırtılarını toplayıp dadılarıyla birlikte buraya taşınacaklar!"

"Ve köpekle," diye tamamladı Mia.

"Ve köpekle," diye tekrarladı Florence. Gücü onu terk etmiş gibiydi, artık bağıramıyordu, "köpek" sözcüğü ağzından âdeta fısıltı halinde çıkmıştı. Kedi sanki anahtar sözcüğü duymuş gibi yemek masasının önünde kamburunu çıkarıp yüksek sesle miyavladı. Florence'ın haykırışı onu kaçırmaktan çok, baştan çıkarmış gibiydi.

Ernest gülümsedi. Belki biraz bitkindi ama gözle görülür biçimde gülümsemişti. "Pekâlâ. O halde mesele aydınlandı. Şimdi bıldırcınları mutfaktan getirebiliriz, değil mi, Spot? Bana yardım eder misin, Ann?"

Annem öyle hızlı ayağa fırladı ki az kalsın masa örtüsünü de beraberinde sürükleyecekti. "Çok sevinirim," dedi.

Kedi onların peşinden mutfağa yollandı.

6.

Grayson, Florence, Mia ve ben yemek masasında sessizce oturduk. İnsan ancak bir çığın altından çıktığında kendini böyle hissedebilirdi. Ernest ve annemin aynı eve taşınmayı planladıklarını tahmin edebiliyordum ama bunu bu kadar kısa sürede hayata geçirmeleri benim için de sürpriz olmuştu. Bu konuda oldukça kararlı olmalıydılar.

Sessizliğin içinde Grayson'ın cep telefonu titredi.

"Tabii ya," dedi Florence acı dolu bir sesle. "Ah, desteğin için de çok teşekkürler, Grayson."

"Özür dilerim." Grayson telefonunun ekranına baktı. "Ama bu zaten karar verilmiş bir konu, değil mi? Hem dün akşam babam için çok sevindiğini söylememiş miydin?"

"Evet, seviniyorum. Ama hemen aynı eve taşınacaklarını hiç kimse beklemiyordu. Birbirlerini çok az tanıyorlar. O bir *Amerikalı*. Bir dolandırıcı ya da psikopat olabilir ya da..."

"Biriktirme hastası, kleptoman, cumhuriyetçi, Yehova Şahidi..." diye öneride bulundum.

"Bu hiç komik değil," dedi Florence.

"Yehova Şahitleri'ne karşı mısın?" diye sahte bir dindarlıkla sordu Mia.

Grayson bakışları hâlâ cep telefonunda olduğu halde sandalyesini arkaya itip ayağa kalktı. Görünüşe bakılırsa yine konuşulanların tek kelimesini bile duymamıştı. "Bir şey halletmek için çabucak dışarı çıkmam gerek. Babama söyle, hemen döneceğim. Ve en az üç bıldırcın istiyorum. Açlıktan ölmek üzereyim."

"Sen var ya..." Florence öfkeyle onun ardından baktı. "Hiçbir şey anlamıyor musun?"

Hafifçe öksürdüm. "Tuvalete gitmem gerek. Acaba nerede?.."

"Eh, yakında burada oturacağına göre, tuvaleti de kendin bulabilirsin," dedi Florence iğnelercesine.

"Doğru," dedim. Tuvaleti bulmak o kadar da zor olmamalıydı. Grayson'ın peşinden koridora çıktım.

Mia benim ardımdan tatlı ses tonuyla sordu: "Şimdi anlat bakalım, baban uluslararası bir terörist mi yoksa bir seri katil mi?"

Florence'ın ne yanıt verdiğini duymadım.

İlk açtığım kapı temizlik eşyalarının konduğu bir odaydı ama arka tarafta, merdivenin hemen yanındaki kapı konuk tuvaletiydi. Işık anahtarını aradım.

"Özellikle bu gece olması şart mı, lanet olsun!" Tuvaletin vasistasından Grayson'ın sesi geliyordu. Anlaşılan, evin önünde telefonla konuşuyordu. Işığı yakmaktan vazgeçip onu daha iyi duyabilmek için pencereye yaklaştım.

"Evet, bugün yeni ay olduğunu biliyorum ama bunu bir kereliğine yarın akşama erteleyemez miyiz? Evin içi tam bir cehennem, bu gece uyuyup uyuyamayacağımı bile bilmiyorum... evet, yeni ayın benim yüzümden ertelenemeyeceğini biliyorum, ama... hayır, tabii ki bunu istemiyorum. Tamam, o halde benim için fark etmez, Arthur'a söyle, elimden geleni yapacağım... Umarım bulurum... Bu pislik senin başının altından çıktı, değil mi? Tahmin etmiştim... Hayır, yarın anlatırım. Şimdi içeri girmezsem kız kardeşim beni öldürür... evet, bana acıdığın için teşekkürler. Sonra görüşürüz."

Hımm. *İlginç*. Karanlıkta klozet kapağının üstüne oturdum ve bir an neden orada bulunduğumu tamamen unuttum. Mantıklı tüm duygulara karşın içimde hoş bir karıncalanma başladığını hissediyordum. Grayson'ı bu akşam yaşanan son derece olağandışı aile trajedisinden böylesine saptıran şey neydi? İnsan yeni ayda ne tür girişimlerde bulunabilirdi? Ve Grayson'ın bileğindeki Latince harflerin anlamı neydi? Durum apaçık ortadaydı: Müstakbel üvey kardeşimin bir sırrı vardı ve ben sırları *severdim*.

Uygunsuz kaçacak kadar keyifli bir şekilde yemek odasına geri döndüm. Grayson dönmeden, tam zamanında masaday-

dım. Ve Yehova Şahidi ile seri katil barışçıl bir hava içinde bıldırcınları içeri getirmeden önce.

Akşamın geri kalanı nispeten sakin geçti. En azından bardağımı devirip bluzumu portakal suyuyla sırılsıklam ettiğim ana dek. Ernest daha önce bardağı ağzına kadar doldurup içine buz küpleri attığı için dişlerim anında takırdamaya başladı.

"Yemeğin başından beri bunun olacağı anı bekledim!" dedi annem "ben de komik olabilirim" sesiyle. "Çünkü bardak devirmek fareciklerimin uzmanlık alanıdır."

"Anne! Bu son kez olduğunda yedi yaşındaydım! Ah, bu da ne?" Sütyenimin içinde bir buz küpü eriyordu (Lottie'yi dinleyip bluzumun üst düğmelerini ilikleseydim, bu olmayacaktı.). Buzu çabucak yakalayıp oraya ait olup olmadığına bakmaksızın tabağın içine koydum. Florence ve Grayson'ın bakışlarından anladığım kadarıyla oraya ait değildi.

"Evet, çok doğru," dedi Mia. "Hem bu benim uzmanlık alanım."

"Kola! Hem de bilgisayar klavyemin üstüne," diye hatırlattı annem. "Ve bembeyaz masa örtüsünün üzerine Frenk üzümü suyu. Halıların üzerine çeşitli milkshake'ler."

Pahalı görünen İran halılarını da ıslatacağımdan korkarak bluzumu sıkmaya cesaret edemiyordum.

Ernest bana acıyarak baktı. "Florence, iyi bir kız ol ve bluzlarından birini Liv'e getir, eve böyle gidemez. Üşüyor."

"Ah, tabii!" Florence kollarını kavuşturdu. "Önce odamı vereceğim, şimdi de giysilerimi mi?"

O ana dek masadan kalkmamış olduğu için Florence'ı takdir etmek gerekirdi, yaşanan büyük dramdan sonra ağlayarak kendini yatağına atmak üzere kapıyı yüksek sesle çarpıp yemek odasını terk edebilirdi. En azından onun yerinde ben olsam böyle yapardım. Ama şimdiye kadar sakin bir şekilde bıldırcınını kemirmiş, hatta tek heceli kelimelerle de olsa masadaki sohbete katılmıştı. Belki de sadece babasını annemle yalnız bırakmaktan korkuyordu. Buna karşın Ernest ve annem var güçleriyle son saatlere dair anılar sanki tamamen yok olmuş gibi davranıyorlardı. Gelecekte yapılacak değişiklikler dışında akla gelebilecek her şeyle ilgili konuşmuşlardı. Bense tekrar kaybolan gizemli kelimelerin görünebilmesi umuduyla Grayson'ın gömleğini göz hapsine almıştım. Ama Grayson zavallı kuşçuklardan dört taneden fazla tıkındığı ve bunu vahşi el kol hareketleri eşliğinde becerdiği halde (her kemik kırılışında Mia yerinden sıçrıyordu; sanırım gerçekten vejetaryen olmanın eşiğindeydi), bileği bir türlü açılmamıştı.

"Florence!" dedi Ernest suçlarcasına.

"Baba!" diye aynı ses tonuyla karşılık verdi Florence.

"Tamam, önemli değil," dedim. "Kurur." *Öbür gün falan.*

"Saçmalama. Baştan aşağı ıslandın." Ernest'ın alnında çizgiler oluşmuştu. "Florence şimdi yukarı çıkıp sana bir bluz getirir."

"Florence hiç böyle düşünmüyor," dedi Florence babasına gözlerini dikerek.

"Florence Cecilia Elizabeth Spencer!"

"Ne yapacaksın, baba? Tatlıyı yemeden beni odama mı göndereceksin?"

"Tamam!" Grayson kemirdiği bıldırcın budunu elinden bırakarak ayağa kalktı. "Benim kazaklarımdan birini giyer."

"Ah, ne kahramanca," dedi Florence.

"Gerçekten gerek yok," diyebildim dişlerimin takırtısı arasında ama Grayson çoktan kapıdan çıkmıştı.

"Uyum sağlama ihtiyacı içindedir ve kavgadan çekinir," dedi Florence hiç kimseyi hedef göstermeksizin.

"Ön adların çok havalıymış." Mia gözlerini kocaman açarak Florence'a baktı. "Çok şanslısın, biliyor musun? Annem Livvy ve bana ikinci ad olarak en sevdiği iki teyzesinin adlarını verdi: *Gertrude* ve *Virginia.*"

Florence'ın yüzü kısa bir an aydınlandı.

"Teyzelere Gertrude Stein ve Virginia Woolf'un isimlerini koymuşlar," dedi annem. "İkisi de harika yazarlardır."

"Berbat adlarıyla birlikte," diye tamamladı Mia.

Annem iç geçirdi. "Bence artık kalksak iyi olacak. Bu harika akşam..." Yarıda kesip hafifçe öksürdü. Abarttığını kendi de fark etmiş gibiydi. "Lezzetli yemek için teşekkürler, Ernest."

"Evet, çok teşekkürler," dedi Mia. "Şimdi Lottie'nin yemek pişirme becerisini daha çok takdir ediyorum."

Ayağa kalkıp anneme elini uzatırken Ernest'ın ağız kenarlarının çekildiğine yemin edebilirdim. "Bayan Dimbleby tatlı da hazırlamıştı ama gitmeyi tercih ediyorsanız, bunu anlarım... Sandığımdan da geç olmuş, çocuklar yarın okula gidecek. Size bir taksi çağırayım. İki dakikada burada olur."

"İşte." Grayson geri dönmüştü. "Yeni yıkandı." Bana kapüşonlu, gri bir sweatshirt uzattı. Ernest taksi çağırırken konuk tuvaletinde bluzumu çıkarıp sweatshirt'ü giydim. Gerçekten de çamaşır deterjanı kokuyordu, biraz da çıtır çıtır kızarmış bıldırcın. Aslında çok lezzetliydi.

Tekrar dışarı çıktığımda, herkes koridorda durmuş, beni bekliyordu. Sadece Florence ortalarda görünmüyordu. Herhalde şimdiden eşyalarını toplamaya başlamıştı.

Grayson yorgun bir ifadeyle bana gülümsedi. "Üzerine süper olmuş, en fazla altı beden büyük."

"Büyük bedenleri severim," dedim bluzumu ellerimde buruşturarak. "Teşekkür ederim. Bunu daha sonra... bir ara veririm."

Grayson iç geçirdi. "Görünüşe bakılırsa, yakında sıkça görüşeceğiz."

"Sanırım bu kaçınılmaz." Ah, umarım sesim bunu sevinçle bekliyormuşum gibi çıkmamıştı. Bileğine son bir bakış attım ama gizemli yazı hâlâ gömleğinin altında gizliydi.

7.

Annem, "Bu sadece sizin iyiliğiniz için," dedikten sonra bu kez Mia'yı ve beni Hansel ve Gretel'e uygun bir şekilde ormanda değil, Ernest'ın evindeki koridorda bırakmıştı.

"Duyuyor musun?" diye sordu Mia. "Burada bir yerlerde bıldırcın ötüyor."

"Doğru!" Temizlik eşyalarının durduğu odanın kapısı gıcırdayarak açıldı ve Lottie dışarı çıktı. Elinde bir satır sallıyordu. "Biraz yardıma ihtiyacım olabilir. Daha iyi kesebilmem için birinin boyunlarını tutup çekmesi gerek."

"Bana bak, çocuk bakıcısı, bunu doğru dürüst yapmazsan, babam seni kapı dışarı edip yerine tekrar Bayan Dimbleby'yi alır." Florence üzerinde parlak, siyah bir tütü olduğu halde ayağındaki patenlerle koridoru zarif bir şekilde geçti ve tek ayak üstünde dönerek bize içtenlikle gülümsedi. "Kurabiye evi arıyorsunuz, değil mi? Cadı sizinle tanışacağına öyle çok sevinecek ki. Grayson, şu ikisine yolu tarif eder misin?"

Gardırobun yanındaki duvara yaslanmış olan Grayson bakışlarını kısa bir an telefonundan kaldırıp annemin yok olduğu kapıyı gösterdi. Kapı kolu dev bir vanilyalı çörektendi. "Şuradan, farecikler," dedi, Mia hemen kapı koluna atıldı.

"Bu bir tuzak, seni aptal Hansel!" diye bağırmak istedim ama boğazıma bir şey takıldı, ben engel olamadan Mia vanilyalı ayçöreğine el attı ve ansızın ortaya çıkan bir pençe onu yakasından tutuverdi ve Mia birden ortadan yok oldu.

"Şimdi geriye banyomu paylaşacağım bir bıldırcın kaldı," dedi Florence gülerek. "Hadi, uslu bir kız ol ve kız kardeşinin peşinden git."

"Hayır, sakın yapma," diye fısıldadı Lottie arkamdan. "Henüz eylül ayındayız, Noel çörekleri için çok erken." Elindeki satırla temizlik odasının yanındaki yeşil bir kapıyı işaret etti. "Bu kapının ardında güvende olursun."

"Sakın buna cüret edeyim deme!" diye ciyakladı Florence, ardından patenleriyle hızlanarak üzerime doğru kaydı. Yeşil kapıya atılıp açtım ve hemen içeri süzülüp kapıyı ardımdan kapadım; Florence diğer tarafta kapıyı yumruklamaya başlamadan çeyrek saniye önce. Ancak o zaman tüm bunların bir rüya olduğunu anladım ama oldukça aptalca bir rüyaydı (Üstelik patenlerin dışında rüyanın tabirini yapmak çok kolaydı. Bilinçaltım bana ne söylemeye çalışıyordu?). Yine de kalbim heyecandan biraz çarpıyordu.

Ürkekçe etrafıma bakındım. Başka bir koridora çıkmıştım, oldukça uzun ve her iki tarafta sayısız kapının bulunduğu bir koridora. Geldiğim kapı koyu yeşil ve eski moda metal kakmalıydı, aynı metalden bir posta deliği ve kıvrılmış kertenkele biçiminde pirinç bir tokmağı vardı. Geri dönmeye karar verdim çünkü şimdi rüya gördüğümü bildiğim için artık Florence'tan korkmuyordum. Kung-Fu'yu ne kadar iyi bildiğimi ona göstermek için can atıyordum. Tabii rüyadayken gerçeğinden çok daha iyiydim. Ama kertenkeleyi çevirdiğim sırada göz ucuyla bir hareket fark ettim. Yan taraftaki kapı açılmış ve koridora biri çıkmıştı. Bu Grayson'dı. Benden birkaç metre uzakta olduğu halde beni fark etmemiş gibiydi. Kapıyı arkasından özenle kapadıktan sonra kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Sonra derin bir soluk aldı, kapıyı yeniden açıp tekrar yok oldu. Elimi kertenkele tokmaktan çekip yakından bakmak üzere Grayson'ın kapısına yaklaştım. Önündeki merdivenleriyle ve fazla ağır yarı kartal yarı aslan heykeliyle birlikte Spencer'ların beyaz sokak kapısının tıpatıp aynısıydı. Yakına gelince heykel göz kırptı ve tek patisini kaldırıp şaşırtıcı biçimde tiz bir sesle konuştu: "Buradan sadece adımı üç kez tersten söyleyen geçebilir."

Ah, bir bilmece. Bilmeceleri severdim. Ancak biraz daha zor olmalarına itirazım yoktu. "Sen Korkunç Freddy'sin," dedim."

Taş heykel gururla gagasını kaldırdı. "Mümkünse, lütfen sadece Freddy de."

"Ah, ama bu çok basit oldu," dedim hayal kırıklığıyla. Ayrıca rüya bilincimin yaratıcılıktan yoksun olmasından biraz da utanmıştım. "Ydderf, Ydderf, Ydderf."

"Bu doğru," diye ciyakladı Freddy. "İçeri girebilirsin."

"Eh, pekâlâ." Kapıyı ittim. Eşikten geçtiğimde, sanılanın aksine kendimi Sprencer'ların koridorunda değil, bir çayırlıkta buldum. Geceydi ama ortalık oldukça karanlık olduğu halde ağaçları ve yerden yükselen taşları görebiliyordum. Biraz ötemde Grayson bir el fenerinin ışığını yerde gezdiriyordu.

Bu rüya değişikliği daha önceki Hansel-Gretel versiyonundan kesinlikle daha mükemmeldi.

"Burası bir *mezarlık* mı?" diye sordum.

Grayson korkuyla arkasını döndü, feneri yüzüme tutup küçük bir korku çığlığı kopardı.

Ona gülümsedim.

"Lanet olsun, burada ne işin var?" Boş olan eliyle alnını ovuşturdu. "Lütfen geri dön."

"Evet, burası bir mezarlık," diye kendi sorumu yanıtladım. Çünkü daha ileride çeşitli biçimlerde, sütunlu, heykelli haçlar seçiyordum. Görme gücüm kesinlikle heyecan vericiydi ve her saniye daha da iyileşiyordu. "Highgate Mezarlığı'ndayız, değil mi?"

Grayson beni duymazdan geldi. El fenerinin ışığını yerdeki bir mezar taşına doğru tuttu.

"Ne harika. Highgate'i sadece fotoğraflarda görmüştüm ama bir gün mutlaka gezmek istiyordum," dedim. "Gece olmasa iyi olurdu tabii."

Grayson elinde olmadan homurdandı. "Bence de. Yine budalaca bir buluşma yeri," dedi daha çok kendi kendine. "Sanki her şey yeterince korkutucu değilmiş gibi. Ayrıca insan burada bir metre ötesini bile göremiyor."

"Ama ben görüyorum." Bu konuda duyduğum heyecandan ara sıra hoplamamak için kendimi zor tutuyordum. "Karanlıkta bir kedi gibi görebiliyorum. Gerçi sadece rüyada ama bu harika. Normalde gözlük ya da kontakt lens olmadan köstebek kadar körümdür. Ne arıyoruz?"

"*Biz* hiçbir şey aramıyoruz." Grayson'ın sesi oldukça gergindi. El feneriyle yolun kenarındaki mezar taşlarını ve levhaları aydınlattı. Çok eski görünüyorlardı, birçoğu çatlamış ya da sarmaşıklarla örtülmüştü, bazılarına da yosun tutmuş melek heykelleri bekçilik ediyordu. Sis parçaları zeminde yer yer dalgalanıyordu ve rüzgâr ağaçlardaki yaprakları hışırdatıyordu. Burada kesin fare de vardı. Ve örümcekler. "*Ben* Christina Rosetti'nin mezarını arıyorum."

"Bir arkadaşın mı?"

Grayson homurdandı ama en azından bu kez yanıt verdi. Ses tonunda bir teslimiyet vardı, sanki varlığımla uzlaşmıştı. "Christina Rosetti, bir Viktorya dönemi şairiydi. Okulda şiirlerinden birini hiç incelemediniz mi? 'Güneşsiz ırmakların

ağladığı yerlerde, onların dalgaları derinlerde...'"[11] falan filan, yıldızlar, gölgeler ve bülbüllerle ilgili bir şey."

'O büyüden bir uyku uyur. Onu uyandırmayın, sakın.'[12] Karşımızdaki salkım söğüdün gölgesinden bir silüet belirdi ve şiiri ezbere okuyarak bize yaklaştı. Bu, sabah okulda greyfurtu elinden kaptığım çocuktu, uçaktaki dağınık saçlı tip. Bu rüyada da ortaya çıkması hoştu doğrusu çünkü aradan geçen zamanda onu tamamen unutmuştum. 'Yolunu bularak bir tek yıldızdan, gelmiştir o çok uzaklardan, aramak için yerinde gölgelerin, onun tatlı hissesini..'[13]

Hımm, fena değildi; şiir alıntıları yapabilen çocuklar. En azından rüyada var olabiliyorlardı.

Grayson rahatlayarak yeni geleni, "Henry," diye selamladı.

"Tanrım, nerede kaldın? Rosetti'nin mezar taşı şurada, arkada." Henry arka tarafta bir yeri işaret etti. "Yönünü korkunç kukuletalı meleğe göre bulman gerektiğini sana söylemiştim."

"Buradaki her şey karanlıkta korkunç." Grayson ve yeni gelen, elleriyle anaokulundaki selam verme oyunlarına benzer beşlik çakma, parmakları birbirine geçirme ve el sıkmadan oluşan birtakım hareketler yaptılar. Çok sevimli. "Tanrıya şükür ki buradasın, yoksa bir süre daha burada dolanıp dururdum."

---

11 İngilizce'den çeviren Vehbi Taşar. (ç.n.)

12 İngilizceden çeviren Vehbi Taşar. (ç.n.)

13 İngilizceden çeviren Vehbi Taşar. (ç.n.)

"Evet, bu benim de aklıma geldi. Jasper da henüz burayı bulamadı. Arthur onu arıyor. Yanında kim var böyle?" Anlaşılan, Henry'nin gözleri karanlıkta benimkiler gibi görmüyordu, beni hemen tanıyamamıştı. "Neden şu anda rüyamda *Peynirkız*'ı görüyorum, söyler misin? Daha önce de karşıma on iki yaşındayken ezilen kedim Erik çıktı. Mırıldayarak bacaklarıma dolandı."

"Ah, ne tatlı," dedim.

"Hayır, hiç de tatlı değildi. Onu son kez gördüğüm gibiydi: kan içinde ve bağırsakları dışarı çıkmış halde..." Henry silkindi. "Oysa sen çok daha hoş görünüyorsun. Yine de... git şimdi, burada ne aradığını bilmiyorum. Yok ol!" Can sıkıcı bir sineği kovalarmış gibi elini yelpazeledi. "*Yok ol*, dedim, Peynirkız! Git!" Yerimden kıpırdamayınca oldukça şaşırdı. "Neden yok olmuyor?"

"Belki de adım *Peynirkız* olmadığı içindir, seni aptal herif," dedim.

Grayson hafifçe öksürdü. "Korkarım, o şey... burada benimle birlikte, Henry." Ses tonuna bakılırsa, bundan utanıyor gibiydi.

"Benim Peynirkız'ı tanıyor musun?" diye şaşkınlıkla sordu Henry.

"Evet, öyle görünüyor." Grayson yine elinin tersiyle alnını ovuşturdu. "Bu akşam öğrendiğim kadarıyla, yeni kız kardeşim."

"Vay canına!" Henry'nin yüzünde afallamış bir ifade belirdi. "Yani demek istediğin..."

Grayson başını salladı. "Evin tam bir cehennem olduğunu sana söylemiştim. Süper bir akşam yemeğiydi. Babam profesör sevgilisinin iki kızı, bakıcısı ve Dackel[14] köpeğiyle birlikte yanımıza taşınacaklarını açıklayınca Florence büsbütün zıvanadan çıktı. Hem de iki hafta içinde."

"Buttercup Dackel değil," dedim öfkeyle. "Ancak onda biri."

İkisi de beni dikkate almamıştı. "Ah, buna gerçekten üzüldüm. Bu çok fazla." Henry teselli etmek istercesine bir kolunu Grayson'ın omzuna koydu. Otlarla kaplı çakıl yol boyunca yan yana, Henry'nin geldiği yöne yürümeye başladılar. Ben de arkalarından gidiyordum.

"O halde baban ciddi. Kızı rüyanda görmene şaşmamalı." Henry arkasını dönüp bana baktı. "Daha kötüsü başına gelemezdi ama yine de tuhaf bir şekilde tatlı, değil mi?"

Grayson da başını çevirip baktı. "Ve hâlâ peşimden geliyor."

"Evet. Çünkü yalnızken burası size biraz korkutucu geliyor," dedim. "Ayrıca niyetinizin ne olduğunu gerçekten de bilmek istiyorum."

"Onu geri göndermelisin," dedi Henry, Grayson'a. "Hem de hemen! Biraz önce Erik'te başarılı oldum. Daire şeklinde dumanlar halinde dağılıp gitti. Tabii onu bir mezar taşına ya

14 Kısa bacaklı, uzun gövdeli av köpeği cinsi. (ç.n.)

da ağaca da döndürebilirsin ama başlangıç için sadece geri yollamak yeterli."

"Tamam." Grayson durup ona yetişmemi bekledi. Bu arada derin bir iç çekti. "Burada ne işimiz var, Henry? Tüm bunlar *delilik*."

"Evet, kesinlikle."

Grayson çevresine bakındı. "Korkmuyor musun?" diye fısıldadı sonra.

"Korkuyorum," diye ciddi bir sesle yanıtladı Henry. "Ama bunu *yapmadığımız* takdirde neler olacağından çok daha fazla korkuyorum..."

"Bu bir kâbus," dedi Grayson. Henry başını salladı.

"Hadi ama abartmayın, çocuklar," dedim. "Ünlü bir mezarlıkta elinizi kolunuzu sallayarak dolaşıp duruyorsunuz ve ben de buradayım; başkaları böyle bir rüyayı çok hoş bulabilir."

Grayson inledi. "Hâlâ buradasın."

"Gönder şunu gitsin," dedi Henry. "Yok olmasına odaklan."

"Pekâlâ." Grayson ısrarla gözlerimin içine baktı. Bu bir rüya olduğu için bakışlarına aynı yoğunlukla karşılık verdim. Daha önce, akşam yemeğindeyken bunu böyle pervasızca yapmaya cesaret edememiştim, ayrıca gözlerim daha çok bileğindeydi. Ama şimdi Ernest ve Florence'a benzemesine rağmen müstakbel üvey ağabeyimin fena halde yakışıklı olduğunu fark etmiştim. Florence'da yuvarlak ve yumuşak olan her şey, onda sert ve

köşeliydi; özellikle de çenesi. En güzeli, bu yarı karanlıkta karamel rengini almış olan gözleriydi. Grayson'ın biraz buğulanmış olan bakışları yavaşça gözlerimden dudaklarıma kaydı.

"Hah! Güzel bir rüyaydı bu. Gerçekten güzel bir rüya. Umarım şimdi Lottie elinde satırla ortaya çıkmazdı.

Henry hafifçe öksürdü. "Grayson?"

"Hımm, evet." Grayson'ın yanakları hafif pembeleşmiş miydi? Başını iki yana salladı. "Lütfen, git artık, Liv."

Utandığımı fark ettirmemek için, "Bileğinde ne olduğunu söylersen, giderim," dedim. "*Sub um*... gerisi nasıldı?"

"Ne?"

"*Sub umbra floreo*," diye yanıtladı Henry, Grayson'ın yerine. "Daha hevesli olmalısın, Grayson, bunu gerçekten istemelisin."

"İstiyorum zaten!" diye üsteledi Grayson. "Ama nedense öyle..."

"Anladım," dedi Henry. Sonra bir an duraksadı. "Üzerindeki senin kazağın değil mi?"

Suçüstü yakalanmış gibi üstüme baktım. Gerçekten de Grayson'ın kapüşonlu kazağını giymiştim. Hem de geceliğimin üstüne. Uyurken üşümüş, kalkıp onu giymiştim. Gecelik ve kazak dışında ayağımda, üzeri benekli ve ince tüylü gri çoraplarım vardı. Bu, rüya gördüğüm zamanlarda benim için tipik bir durumdu. Asla uygun giyinmezdim.

Grayson inledi. "Evet, herhalde benim kazağım," diye itiraf etti. "Ah, Tanrım, bilinçaltımdan nefret ediyorum. Neden böyle bir şey yapıyor?"

"Hadi ama. Çok, çok daha utanç verici olabilirdi. Jasper'la bikinili Bayan Beckett'i düşünsene." Henry güldü. "Hadi, şimdi acele et, Jasper ve Arthur bizi bekliyorlardır. Tabii Jasper buraya kadar gelmeyi başarabildiyse."

"Umarım yolu bulamamıştır," diye mırıldandı Grayson. "O zaman belki bir dahaki yeni aya kadar biraz daha zaman kazanmış oluruz..."

"*Sub umbra floreo*, bu ne demek? Çiçekli toprağın altında mı?" diye sordum.

Henry kıkırdadı.

"Sadece altı ay Latince dersi aldım," dedim biraz gücenmiş bir şekilde. "Ve üzerinden uzun zaman geçti, aklımda hiçbir şey kalmadı."

"Evet, bu belli oluyor," dedi Henry.

Grayson öfkeyle başını iki yana salladı. "Bu kadarı yeter. Git buradan, Liv!" dedi vurgulu bir sesle. "Yok ol!"

Henry heyecanla gözlerini bana dikti. Herhalde duman olup dağılmamı bekliyordu.

Bekledikleri şey olmadı. Grayson'ın yüzünde bir çaresizlik ifadesi belirince, "Pekâlâ," dedim, "Beni yanınızda istemiyorsanız, giderim. Size iyi eğlenceler." Topuklarımın üzerinde dö-

nerek çakıl taşlı yoldan geriye yürüdüm. Omzumun üzerinden baktığımda, Grayson ve Henry'nin birkaç saniye ardımdan baktıktan sonra aksi yöne doğru yürümeye devam ettiklerini gördüm. Onlar yola koyulur koyulmaz yan tarafa doğru iki adım atarak kalın bir ağaç gövdesinin arkasına saklandım. Benden böyle kolayca kurtulabileceklerini mi sanıyorlardı? Rüyanın tam da ilginç olmaya başladığı anda bu imkânsızdı.

8.

Mobildepo.com

Bu çok eğlenceliydi! Eğlencenin ta kendisiydi. Grayson ve Henry'nin ardından gizlice yürürken kendimi Kedi Kadın gibi hissediyordum. Ya da James Bond gibi. Ya da ikisinin karışımı gibi. En harikası, gittikçe keskinleşen görme yetimdi. Etrafta yanan tek bir lamba yoktu, gökyüzünde ay bile görünmüyordu, yine de her şeyi görüyor, aşağı sarkan dallardan ve yolda duran taşlardan sakınabiliyordum. Ayaklarımdaki tüylü çoraplar sayesinde öyle sessiz yürüyordum ki ikilinin birkaç metre yakınına dek sokulabilmiştim, bu arada gözüme her an saklanabileceğim bir yer kestiriyordum. Şaşırdığım tek şey, hâlâ uyanmamış olmamdı. Normalde rüya gördüğümü bildiğim bu tür rüyalar asla uzun sürmezdi, hele şimdi gördüğüm gibi eğlenceli rüyalar söz konusuysa.

"İşte buradasınız!" Grayson'ın el fenerinin ışığı kişinin üzerinde dolaştı. Tahmin ettiğim gibi bunlar Arthur ve Jasper'dı. Judo filmlerindeki gibi, bir mezar taşının arkasına dalış yaptım, belli olmazdı, onların görüşü de kedilerinki gibi keskinleşmiş

olabilirdi. Başımı, mezar taşının üzerinden gözetleyebileceğim şekilde dikkatle kaldırdım. Dediğim gibi, çok eğleniyordum.

"Buna inanmayacaksınız ama Jasper ana kapının önünde durdu ve içeri giremedi." Doğru tespit ettiysem, bu Arthur'du.

"Kapalıydı." Biraz ağlamaklı çıkan bu ses tıraş takımlı Ken'e aitti. Üzerinde ekose pijama olduğunu görmek beni sevindirmişti. En azından uygunsuz giyinmiş olan bir tek ben değildim. Arthur'u da daha önce bir kez görmüştüm, bu sabah okulda: Sarışın bukleleriyle meleğe benzeyen çocuktu. Âdeta doğaüstü bir güzelliği vardı.

"Duvarın üzerinden geçmek istedim ama karşıma köpekli bir gece bekçisi çıktı... ve dikenli tel..."

"Bu bir rüya, Jasper!" dedi Henry sabırsızlıkla. "Rüyalarda ana kapıdan girmen gerekmez. Ve gece bekçilerinden de korkmamalısın çünkü gördüğün her şey yalnız olduğun sürece sadece hayal gücünün birer ürünü. Bunu sana daha kaç kez açıklayacağım?" Çevresine bakınınca hemen başımı eğdim. "Umarım senin şu gece bekçileri burada canımızı sıkmazlar. Zaten biraz önce başka... tacizlerden kurtulmamız gerekti."

Bununla kastettikleri herhalde bendim. Ne ayıp.

"Endişelenme, adam ve köpeğini biz hallettik," dedi Arthur.

"Evet, acayip havalıydı," dedi Jasper. "Arthur birden ortaya bir alev topu çıkardı..."

"Acele etmemiz gerek," diye onun sözünü kesti Henry. "Zaten çok zaman kaybettik, sonunda Jasper yine biz yanıtı alamadan uyanacak."

"Hayır, bu kez uyanmayacak," dedi Jasper gururlu bir sesle. "Annemin migren haplarından aldım. Tek hap onu iki gün uyutuyor."

"Yine de... başlayalım," dedi Grayson. "Çünkü oda kapısını doğru dürüst kapayıp kapamadığımdan emin değilim; Spot gece saat üçe doğru dışarı çıkmak istediği için halıyı tırmalıyor... Şunu gördünüz mü?" Sisi gösterdi. "Bu neydi?"

"Sadece rüzgâr," dedi Henry. Gerçekten de bir esinti ağaçların dallarını kıpırdatmıştı ama bir an için sis parçaları arasında bir şey gördüğümü sandım, hızla geçen bir silüet.

"Sandım ki..." Grayson gözünü karanlığa dikti.

"Ön tarafta yeterince geniş yer var." Arthur yaşlı bir sedir ağacının gölgesine doğru birkaç adım ilerledi. Diğerleri de onu izledi. Sanki ansızın kasvetli bir hava oluşmuş gibiydi. Heyecan içinde alt dudağımı kemirdim. Şimdi ne olacaktı? Bu rüyada bir iskeletin ya da yarısı çürümüş bir zombinin ortaya çıkmamasını umuyordum çünkü filmlerde bundan fazlasıyla korkardım. Öte yandan, bir mezarlıktaydık, herhalde böyle bir şey beklenebilirdi. Rüyamın kısa vadede biraz sıradanlaşmaya doğru kayıp kaymadığını kendime sordum ama fark etmezdi, önemli olan heyecanın devam etmesiydi (sadece mümkünse örümcekler olmadan).

"Beşimiz mührü kırdık, beşimiz yemini yerine getirdik ve yazıldığı gibi beşimiz kapıyı açacağız. Her yeni ayda olduğu gibi yeminimizi törenle yenilemek üzere geldik." Arthur bir sopa alıp bununla yere bir şey çizdi, sonra bu çizimi kocaman adımlarla çizdiği bir daireyle bütünleştirdi. Sopanın ucunun değdiği yerde otlardan alevler yükseldi.

Etkilenmiştim.

Diğerleri ateşin etrafında toplandı. Arthur ayrıca şarkı söyler gibi yapmacık bir sesle birtakım şeyler mırıldandı. Alevler fazla yüksek sesle çıtırdadığı için mezar taşının ardında sadece bölük pörçük kelimeler duyabildim. "...*custos opacum*[15]... öfkeni uyandırdığımızı biliyoruz... Kuşku duymakta haklısın... Anabel'in olanlardan pişmanlık duyduğuna yemin ederiz... Acı duyuyor... Yeminimizi yerine getirmek için her şeyi yapacak... Artık onu daha fazla cezalandırmayın..."

"Ve bizi de," dedi Jasper. "Çünkü bunun için bir şey yapamayız..." Diğerlerinin isteksiz bakışlarını fark edince sustu.

"Gel ve bizimle konuş..." diye devam etti Arthur. Alevler şimdi daha da yükselmişti. "*foedus sanguinis*[16]... *interlunium*[17]... binlerce adı olan ve geceyi evi bilen sen... İhtiyacımız var..." Sözlerin gerisi çıtırtılar arasında yok olmuştu.

---

15 (Lat.) Gölgelerin koruyucusu. (ç.n.)

16 (Lat.) Kan hakkı sözleşmesi. (ç.n.)

17 (Lat.) Yeni ay zamanı. (ç.n.)

Neye ihtiyaçları vardı? Anabel kimdi ve neden pişman olmuştu? Ve hangi yemini yerine getirmek istiyorlardı? Meraktan neredeyse çatlayacaktım ama beni fark edecekleri korkusuyla daha yakına gitmeye cesaret edemiyordum. Üstelik Henry de tam bana doğru bakıyordu. Alevler gözlerine yansımıştı ve oldukça korkunç görünüyordu. Hayır, daha yakına gitmem olanaksızdı. Bir kedi olmadığım süre... Bir saniye! Sonuçta rüya görüyordum. İstediğim her şey olabilirdim, bir kedi de. Rüyalarımda sık sık hayvana dönüşürdüm (Her zaman kendi isteğimle olmasa da. Bir fare olduğum ve Lottie'nin beni süpürgeyle kovaladığı rüyayı hâlâ tüylerim ürpererek hatırlarım.).

"*Custos opacum*... sana alçakgönüllülükle yalvarıyoruz, boşalan yeri kimin alması gerektiğini bize göster... *non est aliquid absconditum*[18]... lütfen..."

Gözlerimi yumdum ve dokuz yaşındayken Almanya'daki bir kuş parkında elime alıp sevmeme izin verdikleri küçük, peçeli baykuşu olabildiğince yoğun bir şekilde düşünmeye başladım. Baykuşlar geceleri kedilerden çok daha iyi görebilirler, özellikle de son derece sessiz uçabilirlerdi. Gözlerimi tekrar açtığımda, kendimi esintili havada buldum. Yerden metrelerce yüksekteydim ve pençelerim bir sedir ağacının dallarına çarptı.

Bu muhteşem bir rüyaydı! Uçmayı öğrenmem gereken bölümü atlayıp beni doğrudan en uygun biçimde, en mükemmel

18 (Lat.) Bir daha hiç kimse kaçmayacak. (ç.n.)

gözlem yerine oturtmuştu. Gagamın ucundan yere baktım. Dört çocuk tam altımda duruyordu ve şimdi Arthur'un yere çizdiği şeyi de görebiliyordum: Bu, beş köşeli kocaman bir yıldızdı; etrafı daireyle çevrili bir pentagram. Otlar bazı yerlerde hâlâ yarım metre yükseklikte yanıyordu, geri kalanında alevler artık sönmeye başlamıştı.

"Anlaşmamızın bize düşen bölümünü yerine getirebilmemiz için çemberimizi tamamlayacak olan bu kişinin adını bize söylemeni bekliyoruz, bunun için bu yeni ayda hep birlikte sana geldik, ey gölgelerin ve karanlığın efendisi," diye bağırdı Arthur.

Ey gölgelerin ve karanlığın efendisi. Pekâlâ. Biraz önce her şey nedense kulağıma daha tehlikeli gelmişti ve bunu pek de komik bulmamıştım. Ama Latince yerine İngilizce konuştuğu için sevinmeliydim çünkü en azından onu anlayabiliyordum. Gölgelerin ve karanlığın efendisinin şimdi kendini gösterip göstermeyeceğini merak ediyordum.

Önce sadece alevler yukarı yükseldi, sonra pentagramın orta yerindeki toprak parçalandı ve boğuk bir gümbürtüyle birlikte yerden bir şey yukarı fırladı. Tamam, şimdi gerçekten *korkutucu* olmaya başlamıştı. Altımdaki sedir dalı titriyordu. Yerden fırlayan her neyse, zombiye benzer bir şey olabileceği korkusuyla (Gölgelerin ve karanlıkların efendisi herhalde sevimli görünmeyecekti), ani bir refleksle gözlerimi kapayıp kollarımla bir dala tutundum. Bu arada bir baykuş olduğumu

ve kollarım olmadığını tamamen unutmuştum. Aptalca bir hata. Tekrar gözlerimi açtığımda, artık pençelerim ve tüylerim yoktu, aksine insan bedenim içinde ve oldukça uygunsuz bir durumda, sedir ağacının dalında duruyordum. Geceliğim, kazak ve benekli çoraplarımla ve üzerinde bulunduğum dalların ağırlığımı çekemeyeceği bilinciyle. Bastığım dal çatırdayarak kırıldı ve düşerken önüme ne gelirse her tutunma çabama karşın bir kaya parçası gibi pentagramın ortasına, yerden yukarı fırlamış olan şeyin tam üzerine indim. Ayrıca bu şey bir zombi değil, sadece mutfak masası büyüklüğünde, cilalı ve dört köşe bir taştı.

Bildiğim tüm bilimsel yasalara göre taşın üzerine düştüğüm zaman tüm kemiklerimi kırmam gerekirdi ama neyse ki bu rüyada bu yasalar geçerli değildi. Kafamın üzerine birkaç sedir yaprağı yağdı, kucağıma bir kozalak düştü ama hiçbir yerime bir şey olmamıştı.

Herhangi bir acı duymaksızın doğruldum ve kocaman açılmış gözleriyle bana bakmakta olan dört çocuğun büsbütün afallamış yüzlerine baktım.

Ancak durum biraz utanç verici, âdeta rezilceydi. Artık kendimi hiç de bir Kedi Kadın gibi hissetmiyordum ve bu güzel bir rüya değişimi değildi, gerçekten. Çabucak gözlerimi kapadım ve kendimi bir daha dönüştürüp kanat çırparak oradan kaçabilmeyi umdum. Ama ne yazık ki kendimi bir baykuşa dönüştürebilecek kadar dikkatimi toplamayı başaramadım; herkes bana böyle bakarken buna şaşmamak gerekirdi. Ça-

resizlik içinde üzerimdeki yaprakları silkeleyerek geceliğimi dizlerime doğru çekiştirdim.

Dört çocuk hâlâ korkuyla bana bakıyordu. Henry ve Grayson biraz daha az korkmuş olabilirdi.

"Daha biraz önce peçeli baykuştum, gerçekten," diye onları ikna etmeye çalıştım.

Tıraş takımlı Jasper elini uzatıp koluma dokundu.

"Bunu... bunu anlamıyorum," dedi. "Bu ne anlama geliyor? Bize bir ad göstereceğini sanmıştım, kızın tamamını sunağın üzerine fırlatmasını beklemiyordum..."

"Kimsin sen?" diye sordu Arthur. Bu ışıkta ve bu kadar yakından, artık canlanmış bir melek gibi durmuyordu. Daha çok korkunç bir meleğe benziyordu.

Ansızın esen rüzgâr çevredeki ağaçların yapraklarını hışırdattı ve Arthur'un yüzüne düşmüş sarı bukleleri savurdu. "Bana adını söyle... *abeas in malam crucem!*"[19]

Yoksa ne? *Çarmıhta yok ol*, mu? Ah, Latince dersini bu kadar az almış olmam ne yazıktı. Aptal gibi buna hiçbir zaman ihtiyacım olmayacağını düşünmüştüm. Kısa bir an aynı şekilde yapmacık bir sesle yanıt vermeyi (ve bu arada bildiğim tek Latince cümleyle parlak bir çıkış yapmayı) düşündüm: "Ben-deniz, gölgelerin ve karanlığın efendisinin naçizane kuzeniyim

19 (Lat.) Çarmıha geril! (ç.n.)

ve *in dubio pro reo*.[20]" Ama ne yazık ki Grayson ve Henry kim olduğumu biliyorlardı.

Ve Jasper da beni tanımışa benziyordu. Bacaklarımı gösterdi.

"Bu... bu sabah Pandora Porter-Peregrin'in küçük kız kardeşiyle birlikte okulda gördüğüm misyoner kız!" dedi heyecanla. "Onu tanımadın mı, Henry? Onu siyah gözlük ve atkuyruğuyla hayal etsene..."

Henry bir şey söylemedi. Grayson iç geçirdi. Rüzgâr sedir ağacının dallarını savurarak üzerime birkaç yaprak ve kozalak daha döktü. Ufukta bir şimşek çaktı ve kısa bir an sisin içinde yine bir silüet gördüğüm duygusuna kapıldım.

"Yani sence bu kız gerçekten var mı?" diye sordu Arthur. "Hem de bizim okula gidiyor, öyle mi? Emin misin?"

"Evet," diye hararetle iddia etti Jasper. "Yeni kız öğrencilerden biri. Bu çok komik çünkü onun bir misyoner kızı olduğunu duyduğumda, mutlaka henüz bakiredir, diye düşündüm. Henry, sen de onunla konuştun. Onu tanımadın mı?"

Henry hâlâ susuyordu. Sessizce konuşuyorlarmış gibi Grayson'la bakıştılar. Gökyüzünde bir şimşek çaktı.

"O halde bu bir işaret," dedi Arthur. "O seçilmiş olabilir! Adını bilen biri var mı?"

Uzaktan gökgürültüsü duyuldu.

---

20 (Lat.) Kuşku durumunda sanığın lehinde. (ç.n.)

Sesime olabildiğince küçümseyici bir hava katmaya çalışarak, "Seçilmiş," diye tekrarladım. "Çok orijinal, gerçekten. İtiraf etmem gerekirse şu taş kesinlikle... Bu arada onu topraktan kim çıkardı?" Jasper'ın geceliğimin altına baktığı hissine kapıldığım için granit taşın üzerinden kayarak indim. Hepsi bana dokunmak üzereymiş gibi hissediyordum. Alt taraftan yansıyan titrek alevler yüzlerini turuncuya boğmuştu ve gölgeler tenlerinde dans ediyordu.

İşte, bir şimşek daha. Ve yine gökgürültüsü. Bu kez daha yakından.

"Adını yarın kolayca öğreniriz, Pandora'nın küçük kız kardeşine sorduğumda seve seve cevaplayacaktır," dedi Jasper, kibirle gülerek. "Beni gördüğü her seferinde bayılacak gibi oluyor."

Grayson bir şeyler mırıldandı ama sesi o kadar alçaktı ki Jasper'ın kahkahası, yaprakların hışırtısı ve alevlerin çıtırtısı tarafından yutuldu.

Arthur bu arada sopasını ciddi bir tavırla yukarı kaldırdı. "Anladık, gecenin efendisi. Yanıtın için teşekkür ediyoruz. Ve seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağız."

"Üzgünüm, Arthur, ama o kesinlikle... ee... şey..." dedi Grayson biraz daha yüksek sesle. Alnını ovuşturdu, bu arada artık onu yavaş yavaş tanımaya başlamıştım, utandığı zamanlarda hep böyle yapıyordu. "Onun burada olması benim suçum. Adı Liv ve babamın kız arkadaşının kızı. Ve görünüşe

bakılırsa..." Bir an duraksayıp öfkeli bakışlarıyla beni süzdü. "Görünüşe bakılırsa onu düşünmekten kendimi alamıyorum. Ayinimizi bozduğum için çok üzgünüm."

Arthur sustu. Sopayı indirip elini uzattı ve saç tutamlarımdan birini eline alarak yavaşça parmakları arasında kaydırdı. Geriye doğru sıçradım.

"Gerçekten mi?" diye sordu Jasper. "Babanın kız arkadaşı misyoner mi?"

Grayson yine iç geçirdi.

Henry dalgın bakışlarını üzerime dikti. "Ayin sırasında çemberimizin ortasına düşmesi gerçekten de tuhaf bir tesadüf, Grayson," dedi alçak sesle. Bu sırada gökyüzünde bir şimşek daha çaktı.

"Bağışlayın," dedi Grayson, pişman bir tavırla omuz silkerek. "Belki de baştan başlamalıyız."

"Özür dilemen gerekmez." Arthur başparmağıyla elindeki saç tutamımı okşadı. Normalde onun eline vurmam gerekirdi ama nedense yerimden kıpırdayamıyordum. Rüya açıkça kontrolden çıkmıştı. Her an bir kâbusa dönüşebilirdi, bunu çok iyi hissediyordum. Ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

"Tesadüflere inanmam," dedi Arthur.

"Ben de. Neler olduğunu..." derken Jasper'ın kibirli halinden eser kalmamıştı. Şimdi daha çok korkmuş görünüyordu, "Bildiğiniz günden beri," diye alçak sesle cümlesini tamamladı.

"Grayson onu yakından tanırsan, iyi edersin. O zaman bu hepimiz için kolay olur..."

Gök yeniden yüksek sesle gürledi. Bu kadarı yeterdi. Gizemli mezarlık oyunu tam bir kâbusa dönüşüp gölgelerin ve karanlıkların efendisi kuzenim sisin içinden çıkarak beni Lottie'nin satırıyla doğramadan önce bir şeyler yapmalıydım.

"Lütfen şu ön patilerini üzerimden çek, Gandalf," diyerek saç tutamımı Arthur'un parmaklarından hızla kurtardım. "Burada her şey son derece ilginç, yine de şimdi gitmem gerek. Fırtınada dışarıda kalmama izin yok." Bunu kaygısız bir ses tonuyla söylemeliydim ama yapamamıştım. Ne yazık ki. Karanlıkta kalan Jasper bile korktuğumu fark etmiş olmalıydı.

Boylarının ne kadar uzun olduğunu ancak şimdi fark etmiştim. Her biri bir seksen beş boyundaydı ve onlara baktığım her saniye daha da uzuyormuş gibiydiler.

Bir şimşek, mezarlığı parlak bir ışıkla aydınlattı. Yutkundum. Pentagramın dışındaki alevler tekrar yükseldi, göz ucuyla bakıldığında, karanlıkta dalgalanan sis bulutlarından kollar ve bacaklar çıkıyormuş gibiydi.

"Sizi uyarıyorum, Kung-Fu biliyorum," dedim. Sözlerimi şiddetli bir gökgürültüsü izledi, yer tekrar sarsıldı, dengemi kaybedip düştüm.

"Ah," diye yüksek sesle bağırarak kalça kemiğimi ovuşturdum. Kedilere özgü görme gücüm birdenbire yok olmuştu. Sert bir mermer zemine düşmüştüm. Soluk ışıkta, sol tarafımda

bir yerde küçük, biçimsiz bir karaltı fark ettim. Elimle yoklayıp parmaklarımın değdiği nesneyi gözlerime doğru tuttum. Bu, Bayan Finchleyn'in aptalca sırıtan balerinlerinden biriydi, onu sürekli karşımda görmemek için yatağımın altına koymuştum.

Ama şimdi belli belirsiz görüntüsü beni olağanüstü sevindirmişti.

Uyanmıştım.

Tanrı'ya şükür.

9.

Mobildepo.com

"Lottie'nin tabletini kaldır," dedi annem. "Masada buna katlanamadığımı biliyorsun."

"Okul için bir şeye bakmam gerek. Herkes gibi bir akıllı telefonum olsaydı, bunu çoktan halletmiştim." Mia ve ben sadece babamın artıkları olan eski model, hantal telefonlarla idare etmekten bıkmıştık. İşe yaramıyorlardı ve utanç vericiydiler.

Arama çubuğuna *sub umbra floreo* yazdım.

"Latince mi?" diye sordu annem. Başımın üzerinden baktığında sandığımdan daha iyi görüyordu. "Hangi ders için gerekli?"

"Şey için..." Arama motorunda oldukça fazla sonuç çıkmıştı. Parmağımı satırların üzerinde kaydırdım. *Sub umbra floreo:* Gölgede büyüyorum. Sözcük, Belize'nin ulusal bayrağının altında yer alıyordu. Hımm. "Coğrafya," dedim. "Belize tam olarak nerede?"

"Orta Amerika'da. Guatemala'nın yanında. Eski adı Britanya Hondurası'ydı." Annem bazen tabletten daha hızlı ve en az Vikipedi kadar iyiydi.

"Ah." Bilinçaltıma Belize'nin ulusal sloganının nereden girdiğini merak ediyordum. Bu ülkenin adını bugün ilk kez duyduğumdan kesinlikle emindim. Bunu rüyamda nasıl görebilmiştim? Bilinçaltının her şeyi yakalayıp depolaması oldukça tuhaftı.

Tuhaf olan bir başka şey de dün geceki rüyamın neredeyse her ayrıntısını hâlâ hatırlayabiliyor olmamdı. Henüz çocukken de canlı rüyalar görürdüm (Sık sık yataktan da düşerdim hatta bir dönem uyurgezer bile olmuştum. Lottie beş yaşımdayken geceleri yatağının önünde durup İspanyolca konuşarak portakallı dondurma siparişi verdiğimi anlatmaya bayılırdı.) ama rüyayla ilgili hatırladıklarım aklımdan çok çabuk silinirdi, rüya ne kadar heyecanlı, önemli ya da komik olursa olsun, bazen uyandıktan birkaç saniye sonra hepsini unuturdum. Bu yüzden bir dönem özellikle ilginç olan rüyaları hemen yazmayı alışkanlık haline getirmiştim. Bu amaçla komodinimin üstünde daima bir defter ve kalem bulundururdum (gündüzleri defteri güvenli bir yere saklamam gerekti, kesinlikle içindekileri hiç kimse okumamalıydı) ama dün geceki rüya için buna ihtiyaç duymamıştım.

Ayrıca dün gece beni uyandıran gerçek bir fırtına değil, sokaktan geçen çöp kamyonunun boş bidonları ve konteynerleri boşaltırken çıkardığı gürültü olmuştu. Yerden kalktığımda kalbim boğazımda atmaya devam etmiş ve düşüncelerimi toparlamaya çalışmıştım. Ne kadar delice olursa olsun, rüya

bana çok gerçekçi gelmişti, öyle ki altın kaplama gece lambasının düğmesine basıp tüylü çoraplarımın tabanında mezarlık toprağından izler kalıp kalmadığını, avuçlarıma reçine yapışıp yapışmadığını ve saçlarımda hâlâ çam iğnelerinin takılı olup olmadığını çaktırmadan kontrol etmiştim. Tabii ki böyle bir şey yoktu.

Bu arada kendi kendime de sırıtmıştım. En azından hayal gücü yoksunluğundan şikâyet edemezdim.

Arama çubuğuna "Christina Rosetti" yazıp arattığım sırada, "Lütfen bir kızarmış ekmek daha alabilir miyim?" diye sordu Mia. Adı yanlış yazdığım halde karşıma sayısız sonuç çıktı.

"Bu beşinci dilimin olacak," dedi annem Mia'ya. Ve bana dönüp ekledi: "Duymadın mı? Masada teblet bilgisayar istemiyorum. Kaldır şunu."

Ama bu mümkün değildi çünkü o sırada ekranda şaşırtıcı bir şey gözüme çarpmıştı: Christina Rosetti gerçekten de bir Viktorya dönemi şairiydi, 1894'te ölmüştü ve Londra'da gömülüydü, hem de Highgate Mezarlığı'nda.

Artık durum biraz korku verici olmaya başlamıştı.

Tabletin kılıfını kapayıp kendimden biraz uzağa ittim.

"Anoreksi olsam daha mı iyi?" diye sordu Mia. "Benim yaşımdaki kızlar risk altında, özellikle yerleşik olmayan ailevi konjugasyonlarda."

"Konstelasyonlarda," diye düzeltti annem otomatik olarak ekmeği Mia'ya uzatarak.

Aslında biraz daha ayrıntılı düşündüğümde, pek de korkutucu değildi. Diken diken olan tüylerimi görmezden gelerek tabletin kılıfını tekrar açtım. Bunun mutlaka mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Sonuçta annem bir edebiyatçıydı, Christina Rosetti'nin adını daha önce duymuş olmam pekâlâ mümkündü, üstelik Emily Dickinson'la aynı dönem şairiydi ve annem onun şiirlerini çok severdi. Christina Rosetti'nin gömülü olduğu yerle ilgili bilgiler bilinçaltımda bir şekilde yer etmiş olmalıydı. Ve bu gece yine aynı bilgiler rüyama sızmıştı. Bu kadar basitti.

Öte yandan rüyamda Grayson ve Henry'nin alıntı yaptığı şiirin mısralarını artık hatırlamıyordum ama kafiyeliydi ve kulağıma oldukça gerçekçi gelmişti. Ve güzel. Bilinçaltım bunu kendi yazdıysa, o zaman bir dâhi olduğum söylenebilirdi.

"Anne, Christina Rosetti'yi tanıyor musun?"

"Evet, tabii. *Cin Pazarı*'nın muhteşem illüstrasyonlu bir baskısını satın almıştım. Kitap kolilerimden birinde duruyor."

"Ben küçükken şiirlerini bana okumuş muydun?"

"Olabilir." Annem tableti elimden alıp kılıfını kapadı. "Ama sen hep mutlu sonla biten şiirleri severdin. Christina Rosetti'nin şiirleri biraz kasvetlidir."

"Tıpkı bu evdeki hava gibi." Mia biraz önce Lottie'nin çıktığı kapıya baktı. Lottie ikinci fincan kahvesinden sonra her

zaman on beş dakikalığına banyoya kaçardı; istisnasız, her sabah. "Bay Spencer'la birlikte onu kapı dışarı edeceğinizi Lottie'ye söylediniz mi, yoksa bunu biz mi yapacağız?"

"Hiç kimse Lottie'yi kapı dışarı etmeyecek," dedi annem. "Bu ailedeki çocuk bakıcılığı dönemi artık sona erdi ve Lottie bunu uzun zamandır biliyor. Yetişkinliğe çok uzak davranışlarınız olduğu halde artık çocuk değilsiniz. Dün akşam sizin adınıza çok utandım..."

"Aynen." Mia yarım kilo marmelat sürdüğü kızarmış ekmeği ısırmadan, bütün olarak ağzına tıkıştırmaya çalıştı.

"Lottie artık bizimle çalışmayacaksa nereye gidecek?" diye sordum. Christina Rosetti'yi ve karmaşık rüyamı bir anlığına unutmuştum. "Hiçbir iş bilmiyor. Sen ve babam, onu bakıcı olarak yanımızda kalması için ikna etmemiş olsaydınız okur ve kariyer yapardı. Bizim yüzümüzden bundan vazgeçti, şimdi bunu yapamayacak kadar yaşlandı ve biz de artık ona ihtiyacımız kalmadığını söyleyeceğiz. Bu çok alçakça."

Annem hafif bir kahkaha attı. "Yüce tanrım, Liv, bu kadar dramatik olma! Birincisi, bu Lottie'nin kendi kararıydı ve bence doğru bir karardı: Dünya'yı gezip dolaştı, yabancı dil öğrendi ve Tanrı biliyor ya, tüm bu yıllar boyunca hiç de kötü para kazanmadı; babanızın ödediği tüm nafaka paraları onun maaşına harcandı. İkincisi, henüz otuz bir yaşında. O yaşlıysa ben neyim?"

"Nine," dedi Mia dolu ağzıyla.

Annem iç geçirdi.

"Lottie ileride işten çıkarılacağını duyunca ne dedi?"

"Mutlaka ağlamıştır." Mia da hemen ağlamaya başlayacakmış gibiydi. "Zavallı, yaşlı Lottie."

"Saçmalama," dedi annem. "Lottie elbette sizi özleyecek ama yeni hayatı için de heyecanlanıyor."

"Evet, tabii." Annem bizi aptal yerine mi koymak istiyordu?

"Ayrıca henüz erken," dedi annem. "Paskalya'ya kadar zaten yanımızda kalacak, belki de okul sezonu bitene kadar. Bakacağız. Yine de daha sonra ne yapacağına karar vermesi için önünde yeterince zamanı var."

"Lottie gittiğinde artık Buttercup da anoreksi olur herhalde," dedi Mia. "Büyükannesinin cenazesi için Almanya'ya gittiğinde ne olmuştu, hatırlıyor musunuz? Yedi gün boyunca hiçbir şey yememişti."

Kapıya baktım ama Lottie'nin on beş dakikası henüz dolmamıştı. "Kesin cesur görünmeye çalışacaktır, zavallı Lottie. Bu onun kalbini kıracak."

"Belki de bunu biraz fazla abartıyorsunuz," dedi annem. "İnsanın hayatını siz olmadan da sürdürmek isteyebileceği hiç aklınıza gelmiyor mu?"

"Evet, Bay Spencer'la tanıştığından bu yana *senin* de bunu hayal ettiğine bahse girerim," dedi Mia.

Annem gözlerini devirdi. "Şaka bir yana, farecikler, bu kadar bencil olmayın. Lottie nihayet bir erkekle tanışabilir, yerleşik bir düzeni ve kendi çocukları olabilir."

Mia'yla bakıştık. Büyük olasılıkla ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk.

"Bu iyi bir fikir," dedi Mia parlayan gözleriyle. "Lottie'nin mutlu olmasını istiyorsak, ona bir erkek bulmalıyız."

Annem güldü. "Eh, o zaman size iyi eğlenceler," dedi.

10.

Okul dolabımın numarası 0013'tü ve bu nedenle koridorun en başında bulunuyordu. Ancak boş olmasının nedeninin, hiç kimsenin 13 numarayı istememiş olabileceğinden şüpheleniyordum. Batıl inancım olmaması ne iyiydi. Ne uğurlu sayılara, ne burçlara ne de dört yapraklı yoncanın ve baca temizleyicilerinin uğur getireceğine inanırdım. On üçüncü cuma günü ayna kırılabilir ve bir kara kedi sürüsü sokakta koşabilirdi, soldan sağa ya da tam tersi, benim için bir sakıncası yoktu (Her fırsatta üç kez tahtaya vuran Lottie doğaüstü her şeye olan bu şüphemin burcumdan kaynaklandığını düşünüyordu, yükseleni Yay olan Teraziler doğuştan şüpheciydi. Sürekli olayların derinine inmek isterler ve her şey için kanıtlara ihtiyaç duyarlardı; küçükken Noel Baba'nın ve diş perisinin varlığına inanmayışımın nedeni bu olsa gerekti.).

Dolap harika bir şekilde genişti, elli kilo gelen okul kitaplarım, defter ve dosyalarımla birlikte spor çantamı da içine yerleştirdiğim halde hâlâ bir piknik sepetini ve tenis raketini içine alacak kadar boş yer kalmıştı. Tabii bunlara ihtiyacım

olduğundan değildi: Bu okul sezonunda başka seçeneğim olmadığı için atletizme kaydolmuştum. Aslında bu ülkeye özgü bir şeyler denemeyi isterdim ama ne yazık ki Frognal Academy'nin sunduğu sportif faaliyetlerin uzun zamandır İngiliz bir yanı kalmamıştı. Okul kapısındaki geleneksel armaya bakıp umutlanmak yersizdi. Benim yaş grubum için ne kürek kursu ne de hokey, kriket ya da polo vardı; bu oldukça can sıkıcıydı.

Dolabın kapağını kapadığımda, korkudan neredeyse İngilizce kitaplarımı düşürecektim. Çünkü karşımda beyaz dişleriyle bana genişçe sırıtmakta olan tıraş takımlı Ken duruyordu. Ekoseli pijamalarıyla tıraş takımlı Ken de dâhil olmak üzere çılgın rüyamın tüm ayrıntıları hemen gözümün önüne geldi.

"Merhaba, Liz," diyerek elini bana doğru uzattı. O kadar şaşırmıştım ki gerçekten de elini tutup tokalaştım. "Dün tanışma zevkine erişecektik ama kendimi tanıtmayı unuttum. Ben, Jasper. Jasper Grant." Ben hiçbir şey söylemeyince güldü. "Evet, doğru. *O* Jasper Grant." Bu akıl almazdı, tıpkı rüyamdaki gibi gülüyordu: Kibirli bir şekilde kıkırdayarak.

Elimi geri çekip şaşkınlığımı fark ettirmemeye çalıştım.

"Ama umarım Afrodit Porter-Peregrin'in hakkımda sana söylediği her şeye inanmıyorsundur," diye devam etti. "Yani Madison beni terk etmedi, ben onu terk ettim."

Ha? Nihayet donakalmışlığımdan kurtuldum. "Çok rahatladım," dedim alayla. "Zaten çok şaşırmıştım."

"Eh, bu işler nasıldır, bilirsin. Kızlar terk edildiklerinde bundan biraz utanırlar." Jasper'ın bakışları aşağıya doğru kayıp bacaklarımda takılı kaldı. "Seni kimse terk etmemiştir, değil mi Liz?" dedi sırnaşık bir tonla. "Gözlüksüz süper göründüğünü tahmin edebiliyorum... öyle değil mi, Henry?" Omzumun üzerinden elini salladı. "Baksana, burada kim var?" Son sözleri zafer dolu bir sesle söylemişti. "Küçük Liz."

Yavaşça arkamı döndüm. Kalabalığın arasında, hemen arkamda Henry duruyordu, her zamankinden solgun ve dağınıktı.

Demek Henry. Rüyamda da adı böyleydi. Asıl tuhaf olan şuydu: Persephone'yle birlikte onunla karşılaştığımızda ve greyfurtu yakalarken adının geçmediğine yemin edebilirdim. Lanet olsun, o halde rüyamda nasıl böylesine emin bir şekilde onu "Henry" olarak adlandırmıştım?

Ve neden şu anda tüylerim ürperiyordu?

"*Jasper*," dedi Henry uzatarak.

Öte yandan belki de Grayson telefon konuşmasını gizlice dinlediğim sırada onun adını söylemişti, ayrıca Henry sık duyulan bir isimdi ve her nedense tıpkı bir Henry gibi görünüyordu.

"Ne var?" Jasper, Henry'ye bakıp sırıttı. "Tanışmamızı tazelemek fena olmaz." Bir kolunu omzuma attı. "Liz adını hatırladığım için oldukça şaşırdı, doğru mu, Liz?"

"Evet, özellikle yanlış isim olduğu için," diyerek kıskacından kurtuldum. "Adım, Olivia."

"O da güzel! Çok tatlı bir kız için, çok tatlı bir isim," dedi Jasper hiç istifini bozmadan. Gerçek Ken'in plastik kafatasındaki beyni bile onunkinden büyük olmalıydı. "Bence saçlarını açık bırakmalısın. Sana daha çok yakışıyor, özellikle hafif dağınık olduğunda... değil mi, Henry?"

Görünüşe bakılırsa Henry susmayı tercih ediyordu. 0015 numaralı dolabı açmıştı ama tıpkı rüyadaki gibi düşünceli bir yüz ifadesiyle kapağın yanından bana bakıyordu.

Başımı iki yana sallayarak kendimi toplamaya çalıştım.

Tıraş takımlı Ken'in saç stili önerileri ve Savruk Peter'in[21] aptal bakışları... Güne başlamak için kesinlikle daha iyi seçenekler olmalıydı. Kitaplarımı göğsüme bastırdım ve Jasper ile Henry'yi hafifçe iterek kendime yol açtım.

"Beklesene," diye arkamdan bağırdı Jasper ama onu duymazdan geldim. Buradan hemen gitmem gerekti, yoksa şu aptal rüyayı düşünmekten kendimi alamayacaktım!

Ama düşündüğüm gibi olmadı. O gün her şey ama her şey bana şiddetle rüyamı hatırlatmaya çalışıyordu. İngilizce dersinde Viktorya dönemi şiirlerini işledik ve herkes gelecek hafta hayatını ve eserlerini tanıtacağı bir yazar seçti. Listede Christine Rosetti'nin de bulunabileceği korkusuyla (yoksa benim peşimde miydi?) Sir Arthor Conan Doyle için parmak kaldırmayı unutup

---

21 Heinrich Hoffmann'ın Türkçeye *Savruk Peter* olarak çevrilen, *Struwwelpeter* adlı masalın kahramanı. (ç.n.)

kıl payı Emily Brontë'yi almak zorunda kaldım. Neyse ki önce Elizabeth Barrett Browning'i seçmiş olan çocuk son dakikada şiirlerinin kızlara göre olduğunu düşünmüştü. Onunla değiş tokuş yapabildiğim için rahatlamıştım çünkü Pretoria'daki son yılımda *Uğultulu Tepeler*'i öğretmenin istediği gibi yorumlamadığım için kötü not almıştım (Heathcliff'in davranışını kötü çocukluğuna verip onu affetmeyi reddetmiştim. Dickens'ın David Copperfield'ı da kötü bir çocukluk geçirmişti, yine de büyüyünce iyi bir insan olmuştu.).

Üçüncü saatteki müzik dersi belki de kafamı biraz dağıtabilirdi ama öğretmenin adı Bayan Beckett'tı ve bu adın da rüyamda geçtiğinden emindim. Ayrıca "Gregoryan şarkılar" bana Arthur'un yalvaran şarkısını hatırlamıştı. *Custos opacum... gel ve bizimle konuş.* Rüya inatçı bir kulaklık gibi bana yapışıp kalmıştı sanki.

Bunu izleyen Fransızca dersinde Persephone Maymunburun tamamen sürpriz bir şekilde yanıma oturdu. "Merhaba, Liv! Umarım Julie'yle yerlerimizi değiştirmemizin senin için bir sakıncası yoktur. Ne de olsa senin rehberinim ve sana göz kulak olmam gerek." Şaşkın yüz ifademi görmezden gelerek tatlı bir şekilde gülümsedi. "İyi iş çıkardın, Liv, daha ilk günden Dedikodu blogunda adın geçmiş."

"Nerede?"

"Ayrıca gözlük sana süper yakışıyor, bunu dün söyleyecektim. Bu çok... şey... retro bir aksesuar."

Hadi oradan. Bu hantal, kara gözlüğün bir alışveriş hatası olduğunu biliyordum, onu satın almamın nedeni burnumu optik açıdan küçük gösterecek kadar büyük olmasıydı. Sonradan bakıldığında, belki de bunun inandırıcı bir satın alma nedeni olmadığı söylenebilirdi. Ama onu takmak zorundaydım ve bu yüzden de en iyi şekilde sergilemeliydim.

"Teşekkürler. Emma Watson da aynı modeli takıyor," dedim.

"Ah, Emma Watson'ın gözlük taktığını bilmiyordum."

Zaten takmıyordu.

Persephone biraz daha öne eğilip fısıldadı: "Annenin Spencer ikizlerinin babasıyla evleneceği doğru mu?"

Ah, Tanrım. Bunu hiç düşünmemiştim. Şu ana dek evlilikten hiç söz edilmemişti. Ama duruma bakılırsa, bunu göz ardı etmemek gerekirdi. "Şimdilik... sevgililer," dedim sertçe.

"Çılgınca. Yani onların yanına mı taşınacaksınız?"

Başımı salladım.

"Çılgınca," dedi Persephone daha fazla kendinden geçerek. "Dedikodu blogu yine en doğru haberi vermiş desene. Hah! Grayson Spencer'ın müstakbel kız kardeşi olmak kesinlikle çok avantajlıdır." Elimin üstüne hafifçe vurdu. "Elbette seninle sonbahar balosuna gelemez ama o ve Florence'ın seni dostlarından biriyle eşleştirmeye çalışacaklarından eminim. Asıl soru, kiminle?"

"Dedikodu blogu da neyin nesi?" Bu durum kulağa nedense uygunsuz geliyordu. Ayrıca Grayson neden benimle

baloya gidemiyordu? Tabii bu sadece teorik olarak sorulmuş bir soruydu.

"Jasper için fazla gençsin –henüz on beş yaşındasın, değil mi?– ve sanırım yeterince güzel de değilsin, Arthur için de öyle; ah, Arthur için kim yeterince güzel olabilir ki zaten?" Persephone derin bir iç çekti. Benimle konuşmak yerine sadece sesli düşündüğü duygusundan kendimi alamamıştım. Hem de soluksuz ve şaşkın yüz ifademden rahatsız olmaksızın. "Geriye Henry Harper kalıyor ama onu bir baloya gitmeye ikna edebilirler mi, bilmiyorum. Onu frakla hayal edemiyorum. Geçen yıl baloya katılmayarak dikkatleri üzerine çekti, yıl sonu balosunda da yoktu. Tabii dedikodulardan haberim var, onun Anabel Scott'la... ama bence, *heey?* Buna gerçekten kimse inanmaz. Dedikodu blogunda çıkmış olması bir şey değiştirmez."

Ah, Tanrım, bu kıza ne olmuştu böyle? Yoksa bu bulaşıcı mıydı? İçgüdüsel olarak biraz geriye kaydım ama Persephone hemen bana yaklaştı. "Öte yandan, Gizemli şimdiye kadar hep doğru koku almıştır. Madison'ın Jasper'dan ayrıldığını da bilmişti; hatta onlardan bile önce."

Fransızca öğretmeni Bayan Lawrence sınıfa girerek sessiz olmamız ricasında bulundu ama ne yazık ki Persephone buna aldırış etmemişti. "Florence duruma el atarsa, o zaman baloya kesinlikle Emily Clark'ın sivilceli erkek kardeşiyle gidersin," diye fikir yürütmeye devam etti. "Ama Sivilce Sam'le baloya gitmek, hiç gitmemekten iyidir. Geçen yıl Ben Ryan'la baloya

gitmiştim ve bunu hiç önemsemedim. Jasper'ın adımı hatırlamasını ya da beni fark etmesini beklemekten öyle sıkıldım ki. Kız olarak tabii. Bu yıl Gabriel'la gidiyorum, Pandora ondan hoşlanmaz, basketbol takımında da çok sevilmediği söylenebilir ama şuna inanabilirsin: Gabriel'ın hayatının en güzel gecesi olması için elimden geleni yapacağım. Çünkü soyunma kabinlerinde çocukların birbirlerinden gizlisi saklısı yoktur ve Gabriel beni öyle bir anlatacak ki Jasper kıskançlıktan kuduracak ve bana bir daha Afrodit demeyecek..."

"*Un petit peu de silence, s'il vous plaît*,[22] dedim; bu sizin için de geçerli, Persephone!" Bayan Lawrence çatık kaşlarıyla önümüzde dikilmişti ve oldukça öfkeli görünüyordu. Yine de karşımda bir öğretmen gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

"*Pardon, Madame*. Liv okulda yeni ve çok fazla soru soruyor," dedi Persephone, özür dilercesine gözlerini kırpıştırarak. Sonra bana döndü ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Şişşt, sus artık, Liv," diye tısladı. "Daha sonra konuşabiliriz." Bunu dedikten sonra başını kitaplarına gömdü. Bitkin bir halde saatime baktım. Vay canına! İki dakika içinde en az otuz yedi isim ve bir o kadar da konu geçmişti. Hiçbirinden tek kelime bile anlamamıştım. Emin olduğum tek bir şey vardı: Emily bilmem kimin sivilceli kardeşiyle hiçbir yere gitmeyecektim.

22 (Fr.) Biraz sessizlik, lütfen. (ç.n.)

Dedi-kodu

★ BLOGU ★

Frognal Academy'nin en iyi Dedikodu blogunda okulumuzun en yeni skandal ve dedikodularını bulabilirsiniz.

HAKKIMDA:
Adım Gizemli; aranızdayım ve tüm sırlarınızı biliyorum.

GÜNCEL ETKİNLİKLER

4 Eylül

İyi günler, canlarım!

Uyanmanız için biraz önce malzeme dolaplarının yakınında çektiğim bir fotoğrafla başlayabiliriz. Ta daa... 0013 numaralı dolabın yeni sahibi.

Eee, Frognal Academy'ye on birinci sınıftan giren Liv Silber'ı nasıl buluyorsunuz? Babası ünlü bir atom fizikçisi, annesi ise Oxford'da ders veren bir edebiyatçı, ayrıca yakında Grayson ve Florence Spencer'ın babasıyla evlenecek. Ekimde aynı eve taşınmayı planlıyorlar.

Liv'in küçük kız kardeşi Mia sekizinci sınıfa gidiyor ve ablasıyla aynı çekici saç rengine sahip. Buna ay ışığı sarısı denebilir, işin ilginç tarafı bu, Hazel Pritchard'ın –eski silindir, yeni 45 kiloluk– kuaförde kâküllerini boyattığı rengin aynısı ama tabii Silber kız kardeşlerinki doğal ve hiç de kıskanılmayacak gibi değil, ne dersin Hazel? Gözlüğü hakkında kulağıma birkaç kötü söz geldi ama bence bir stili var. Eh, Grayson, görünüşe göre artık üç kız kardeşin olacak, kutlarım. Ayrıca Emily'nin kıskanç biri olmaması ne iyi...

Gelecek hafta basketbol sezonu tekrar açılıyor, Arthur ve arkadaşlarını yakından görmek için iyi bir fırsat. Frognal Alevi'nin son sezonda üstün bir oyun çıkararak okullar arası kupayı sürpriz bir şeklide kazanmasının ardından, bu sezon da seyirci tribünlerinin bizim çocukları ateşlemek üzere hıncahınç dolacağını sanıyorum. Gerçi şu biçimsiz formaları estetik açıdan tam bir felaket (Polo formalarının seksapeli bile daha fazla) ama ben şahsen dört silahşorlarımız Arthur Hamilton, Henry Harper, Grayson Spencer ve üçlük kralı Jasper Grant'in terlemiş hallerini göreceğim için şimdiden seviniyorum.

Sizlere güzel bir okul günü diliyorum. Ah, gününüzün *gerçekten* iyi geçmesini istiyorsanız, bugün Bay

Daniel'ın yanına pek yaklaşmayın çünkü dün akşam Türk restoranında dönerinin içine yarım kilo çiğ sarımsak koydu.

Görüşürüz

Gizemli'niz

dedikodublogu.wordpress.com

11.

Mobildepo.com

Frognal Academy'deki kütüphanede internet girişli on dört bilgisayar masası bulunuyordu ve hepsi boştu. Sanırım benim dışımda herkes bir tablet ya da akıllı telefon edindiği ve beş dakika arayla Facebook durumunu güncellediği için böyleydi. Ama öğle saatlerinde zaten burada pek hareket olmuyordu, içeride kütüphaneci kadından ve köşede kitap okuyan küçük bir çocuktan başka kimse yoktu. Persephone'nin aklına beni aramak gelirse diye, kapıdan bakıldığında görünmeyeceğim şekilde, en arkadaki ekranlardan birini seçtim. Görünüşe bakılırsa artık kız arkadaşım olmaya karar vermişti. Tabii ki ansızın bana karşı sempati duymaya falan başlamamıştı ama Sprencer ailesiyle olan bağım herhalde elmas madeni ve diplomat anne babanın eksikliğini kapamıştı. Beni görmezden geldiği zamanlar çok daha güzeldi. Ve her şeyin ötesinde rahattım. Artık tuvalete giderken bile peşimdeydi ve sürekli beni arayıp duruyordu. Kız kardeşimi aramak bahanesiyle yolda kafeteryadan sıvışmıştım; Persephone'yle bir dakika daha geçirmektense öğle yemeğinden vazgeçebilirdim.

Ayrıca artık değerli araştırmalarım için kırk beş dakika zamanım vardı. İlk olarak Persephone'nin gelecekteki ailevi birleşmeyle ilgili bilgileri dediği gibi bir blogdan alıp almadığını kontrol etmek istiyordum. Ve gerçekten de Grayson Spencer, Liv Silber ve Frognal Academy arama sonuçları beni doğrudan Gizemli adlı birinin açtığı "Frognal Academy Dedikodu Blogu"na yönlendirdi. Güncellenmiş metin girişi bu sabah saat sekiz buçukta yapılmıştı. Başlığı görünce kısa bir an soluğumu tuttum: Malzeme dolabımın kapağını açarken çekilmiş fotoğrafım.

Ah, lanet olsun.

Altında yazılanları çabucak okudum, yanlış anlamadığımdan emin olmak için iki kez. Sonra derin bir soluk aldım. Ay ışığı sarısı, daha neler. Şu Gizemli denen kız (ya da erkek miydi?) en iyi şekilde bilgilendirilmişti; sadece babamla ilgili yazdıkları doğru değildi, ne ünlüydü ne de atom fizikçisiydi, aslında hibrid arabaların geliştirilmesiyle ilgilenen bir mühendisti. Ama gerisi doğruydu ve oldukça korkunçtu. Gizemli her kimse, fotoğrafımı çekebilmek için malzeme dolaplarının yakınında pusuya yatmıştı. *Aranızdayım ve tüm sırlarınızı biliyorum...*

Farenin düğmesini daha önceki kayıtlara doğru kaydırıp okumaya başladım. Yazı stili ve içerik daha çok diş hekiminin bekleme odasındayken sayfalarını çevirmekten hoşlandığım dergileri andırıyordu ancak buradakiler ünlüler, oyuncular ya da Avrupa sosyetesi yerine Frognal Academy'nin öğrencileri,

öğretmenleri ve onların aileleriyle ilgili haberlerdi. Anlaşılan, Gizemli her sırdan haberdardı, ne kadar iştah açıcı olursa o kadar iyiydi. Tehlikeli ilişkileri açığa çıkarıyor, eşcinsel öğrencileri kendileri bunu açıklayamadan ifşa ediyor, kimin kimden ve neden ayrıldığını bildiriyordu. Makaleleri acımasız ve kötücüldü. Ve itiraf etmek gerekirse, *çok* eğlenceliydi.

Kim olduğunu sözde henüz hiç kimsenin ortaya çıkaramamış olması bir mucizeydi; blogunda teşhir ettiği kişilerin yarısının onu öldürmek isteyeceği şüphe götürmezdi. Ve (en azından) diğer yarısı da onun saçını başını yolmak istiyordu. Ama yorumlardan anlaşıldığı kadarıyla oldukça fazla sayıda hayranı da vardı.

Kim olduğumu araştırmaya kalkmayın, bunu şimdiye kadar hiç kimse başaramadı. Bu sanki tamamen şahsıma yapılmış bir meydan okuma gibiydi. Bilmecelere ve sırlara karşı koyamazdım. Yine de "Gizemli"nin ardında Florence ya da Grayson'a yakın biri gizliydi çünkü annemin ve Ernest'ın planlarından sadece onlar haberdardı. Hem de sadece dün akşamdan beri. Yoksa Gizemli sadece tesadüfen bir konuşmaya mı kulak misafiri olmuştu? Gizli bir muhbiri mi vardı? Modern dinleme tekniklerinden mi yararlanıyordu? Yoksa özel e-posta hesaplarına mı giriyordu?

Biri omzuma elini koyunca korkuyla arkamı döndüm. Öyle dalmıştım ki göz ucuyla algıladığım hareketlere dikkat etmemiştim.

Neyse ki izimi bulan Persephone değil, Grayson'dı. Gizemli sayesinde mükemmel basketbol oynadığını, *Refleks* adlı okul gazetesinin başyazarı olduğunu ve geçen yıl sonbahar balosuna Florence'ın en iyi arkadaşı Emily Clark'la gittiği için Maisie Brown adlı kızın kalbini kırdığını artık bildiğim Grayson (Ah! Bu büyük olasılıkla sivilceli erkek kardeşi olan Emily'ydi; taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu.).

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Merhaba," diye fısıltıyla yanıt verdim.

Sonra yalnız gelmediğini fark ettim. Biraz arkasında mankafa Jasper bir masanın kenarına oturmuştu, yanı başındaki Henry ise kavuşturduğu kollarıyla duvara yaslanmış şekilde duruyordu.

Birkaç saniye boyunca kendimi rüyama dönmüş hissettim ve sedir ağacından ayaklarının dibine düştüğüm an tekrar gözlerimin önüne geldi. *Daha biraz önce bir peçeli baykuştum, gerçekten.*

Neyse ki kolum Grayson'ın yazdıklarımı okuyamayacağı şekilde not defterimin üzerinde duruyordu ama ekrana çoktan göz atmıştı.

"Yoksa paparazzi fotoğrafı hoşuna gitmedi mi?" diye sordu yine fısıldayarak. "Yine de şanslısın; bu kız bir keresinde beni burnumda buz saçağıyla fotoğrafladı."

Kıkırdadım. Daha sonra bu fotoğrafa mutlaka bakmalıydım. Jasper ve Henry istiflerini bozmadan bizi izliyorlardı ama en

azından fısıldadığımız sürece konuşmalarımızı duyamazlardı. Not defterimi kapayıp dirseklerimi üzerine dayadım.

"Gizemli'nin kız olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Grayson omuz silkti. "Şey, bir erkeğin balo tuvaletlerinin dantelleri ve fırfırları hakkında bu kadar ayrıntıya girebileceğini düşünmüyorum."

"Onu kız sanmaları için bunu bilerek yapmıyorsa tabii."

"Hiç böyle düşünmedim." Grayson burnunun ucunu kaşıdı ve bu sırada bileğindeki yazıların silinmiş olduğunu gördüm. Görünüşe bakılırsa gerçekten de keçeli kalemle yazılmıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

"En iyi arkadaşım Persephone Porter-Peregrin'den saklanıyorum. Ya sen?"

"Biz... şey... Bunlar da *benim* en iyi arkadaşlarım. Sanırım Jasper ve Henry'yle tanıştın." İç geçirdi. "Ve bu da Arthur."

Elbette. Henry ve Jasper'ın arkasında Arthur belirmişti. "Rahatça yüksek sesle konuşabilirsin, Grayson," dedi. "İyi kalpli Bayan Cooper öğle tatilinde ve kütüphaneyi emin ellere bıraktı." Gülümseyerek yanımıza geldi. Henry ve Jasper da gözlem yerlerini terk ederek ona katıldılar.

"Merhaba. Sen Grayson'ın yeni kız kardeşi olmalısın. Liv, değil mi?"

Başımı salladım. Tanrım, gerçekten de bu yarımkürenin en yakışıklı çocuğuydu; Gizemli'nin hakkı vardı. Sadece şu melek

bukleleri bile yeterdi! Başkası olsa bu saç modeliyle bir kız gibi görünebilirdi ama onda kusursuz duruyordu. Ve gün ışığında az da olsa korkutucu görünmüyordu, hatta tam tersiydi. Kısa süreli hafızam biraz önce dedikodu blogundan okuduğum bir bilgiyi kafamın içinde onun hemen başının yanına yapışık bir not kâğıdına dönüştürdü:

Arthur Hamilton, on sekiz yaşında. Basketbol takımının kaptanı. Anabel Scott'la (uzaktan yürüttükleri) ilişkisi var. Sevdiği alanlar: Spor ve matematik. Sevdiği renk: Mavi. Geçen kış bir kavgaya karıştığı için uyarı aldı. Babası İngiltere'nin en büyük reklam şirketlerinden birinin müdürü. Evinde kendi sineması var.

"Ee, Frognal hoşuna gitti mi?"

"Burası gerçekten... ilginç," dedim.

"Biraz önce Dedikodu blogunu keşfetti," dedi Grayson.

Arthur güldü. "Evet, *ilginç* doğru kelime." Yine kollarını kavuşturarak bir rafa dayanmış olan Henry'yle bakıştılar. Herhalde en çok tercih ettiği duruş biçimi buydu. Onunla ilgili de oldukça fazla bilgi toplamıştım:

Henry Harper, 17 yaşında. Frognal Alevi'nde kanat oyuncusu. Londralı seçkin bir işadamının üçüncü evliliğinden olma oğlu. Babasının mirasını öz ve üvey kardeş sürüsüyle paylaşmak zorunda, tabii geriye bir şey kalırsa çünkü babası geçen kış dördüncü eş olarak

evlenmek istediği Bulgar asıllı bir iç çamaşırı mankeni/telekıza âşık oldu. Notları mükemmel. St. Andrews'ta burslu okumak için aday. Şu sıralar yalnız. Güzel, gri gözleri var. Yine tuhaf bakmaya başladı.

Bakışlarımı hemen kaçırarak dosyamda bir şey arıyormuş gibi yaptım. Henry bana baktığında, düşüncelerimi okuyormuş gibi hissediyordum.

"Basketboldan hoşlanır mısın, Liv?" diye sordu Arthur. "Cumartesi akşamı sezon açılışı için benim evde küçük bir parti veriyoruz. Grayson seni de getirirse sevinirim. Böylece birkaç kişiyle tanışmış olursun. Ayrıca küçük bir de havuzumuz var, yani yüzmekten hoşlanıyorsan bikinini de getir."

Kuşkuyla gözlerimi kırpıştırdım. Söylediklerinde ciddi miydi? Beni az önce tanımıştı.

"Ne dersin, geliyor musun?"

Öte yandan insanlar neden bazen nazik olmasındı? Ayrıca evdeki şu özel sinemayı da mutlaka görmek istiyordum. Bu yüzden, "Grayson beni de alırsa, seve seve," dedim.

"Tabii önce annene sormamız gerek," diye araya girdi Grayson. Sonra dostlarına dönüp devam etti: "Dışarı çıkma saatleri söz konusu olduğunda oldukça sıkı biri."

Efendim? Annem hiç de sıkı biri değildi. Benim yaşımdayken neler yaptığını sürekli anlatıp dururdu. Hatta sokakları pek de tehlikesiz sayılmayan Pretoria'da bile hafta sonları dışarıda

dilediğim kadar kalabilirdim. Neyse ki asla uzun süre dışarıda kalmak istememiştim.

"Şey, evet," diyerek soru sorarcasına Grayson'a baktım. Neden böyle bir şey söylemişti ki? "Annem son derece... sıkıdır."

"Ama bu bence iyi," dedi Jasper. "Kızlarda yani."

Herhangi birimiz bununla tam olarak ne demek istediğini anlayamadan ders zili çaldı.

Eşyalarımı toplayıp ayağa kalktığım sırada, "Bu sadece zararsız bir parti," dedi Arthur. "Annenin bir itirazı olacağını sanmıyorum."

Evet, hatta tam tersi, bu kadar çabuk arkadaşlık kurduğum için heyecandan gözleri parlardı. Hem de tüm okuldaki en sevilen grupla. Bu çok farklı bir şeydi ve başımın klozete sokulmasından çok daha iyiydi.

"Ayrıca sana göz kulak olması için sorumluluk sahibi, yeni ağabeyin de yanında olacak," dedi Henry.

"Kendime dikkat edebilirim."

"Doğru!" Jasper alayla kıkırdadı. "Kung-Fu biliyorsun ya."

Tam gitmek üzere arkamı dönmüştüm ki donakaldım. *Efendim?*

Jasper daha yüksek sesle kıkırdadı. "Neden öyle tuhaf bakıyorsunuz? Mezarlıktayken bunu kendisi söylemişti, unuttunuz mu? Yoksa bu da gece bekçisi durumu gibi bir şey mi?"

Diğerleri ona tuhaf bir şekilde bakarken Henry'nin bakışları üzerime odaklanmıştı. Rahatsız edecek kadar yoğun bir şekilde.

Yüzüme hiçbir şey olmamış gibi bir ifade oturtmaya çalıştım ama bunu pek beceremediğimden korkuyordum. Tüm bedenimdeki tüyler dikilmişti. Bu olamazdı... böyle bir şeyin olması mümkün değildi.

"Ne mezarlığı?" diye sordum epey sonra.

"Ah, bana bakma sen," dedi Jasper neşeyle. "Saçmalıyorum işte."

"Ona ne şüphe," dedi Grayson çarpık bir gülümsemeyle. Arthur'sa gözlerini devirerek güldü. Sadece Henry'nin yüz ifadesi değişmedi.

Tamam. Panik yok. Bunları daha sonra düşünecektim. Önce oradan çıkmam gerekiyordu.

"Gitmeliyim." Henry'nin ısrarlı bakışlarını görmezden gelerek eşyalarımı kolumun altına sıkıştırdım ve kapıya yürüdüm. "İki saat üst üste İspanyolcam var."

"*Que te diviertas*,[23]" dedi Arthur arkamdan.

"Sonra görüşürüz," diye mırıldandı Grayson.

Kütüphanenin kapısını ardımdan kapamadan önce son duyduğum şey, Henry'nin öfkeyle soluyarak söyledikleri oldu: "Jas, artık annenin ilaç dolabına dadanmaktan gerçekten vazgeçmelisin."

---

23 (İsp.) İyi eğlenceler. (ç.n.)

12.

Mobildepo.com

Pekâlâ, anlaşılan o ki meselenin tümünü sakin bir kafayla tekrar gözden geçirmem gerekiyordu. Highgate Mezarlığı'nda geçen ve gerçekleşme aşamasında aksi gibi etrafı tutuşmuş bir pentagramın ortasındaki sunağa düştüğüm, bir tür ruh çağırma anlamına gelen, oldukça karmaşık bir rüya görmüştüm. Buraya kadar yeterince deliceydi. Ama hiçbir şekilde sıradışı değildi. Jasper'ın bu rüyada söylediğim bir şeyi hatırlaması dışında. İşte bu sıradışıydı. Hayır, hatta imkânsızdı. Jasper benimle aynı rüyayı görmüş *olamazdı*.

Ama o zaman rüyamda mezarlıktayken söylediğim şeyi nereden biliyordu?

Sherlock Holmes her zaman ne derdi? *İmkânsız olan dışarıda bırakıldığında, ne kadar imkânsız görünürse görünsün, geriye kalanın gerçek olması gerekir.* Peki, ama imkânsız olan *dışarıda bırakılamadığında* geriye ne kalıyordu?

Beni şaşırtan sadece bu sözler değildi. Daha bu sabah, Jasper saçlarımla ilgili zırvalarken tuhaf bir hisse kapılmıştım, sonra Henry'nin adını duyduğumda da. Peki, Christina

Rosetti'ye ve Grayson'ın "dövme"sine ne buyurulurdu; hepsi sadece bir tesadüf ya da dâhice bilinçaltımın eseri miydi? İkisi de olamazdı.

Hayır, her şey ortadaydı: Bu rüyada bir terslik vardı. Sadece alışılmadık bir şekilde net bir rüya görmekle kalmamış, ayrıca hiç bilemeyeceğim şeyleri görmüş ve daha önce hiç gitmediğim yerlerde bulunmuştum. En kötüsü de, bu rüyayı tek başıma görmemiştim. Ve peçeli baykuş tam da burada uyanmıştı: Grayson'ın dostlarının ilgisi ve Arthur'un daveti gururumu okşamıştı ama artık bunun sadece bir nezaketten kaynaklandığına inanmıyordum. Benden bir şey istiyorlardı ve bunun da çekiciliğimle değil, bu rüyayla bir ilgisi vardı.

Ama dediğim gibi, bu imkânsızdı. Evet, böyle düşünüyordum ve her düşüncenin çıkış noktasında "imkânsız" kelimesi aşılmaz bir duvar gibi yükseliyordu. Bu nedenle aradan on iki saat geçtiği halde hâlâ tatmin edici bir açıklama bulamamış ama karşılığında berbat bir baş ağrısına yakalanmıştım.

Saatlerdir yatakta oturuyor ve uyumaktan korkuyordum. Lottie'nin tabletine el koymuştum ama her şeyi bilen internet bile bana bir yanıt vermiyordu. Rüyalar da tıpkı düşünceler gibi bireyseldi. Ya da internete göre rüya ve rüya tabiri konusunda uzman olan Carl Gustav Jung'un dediği gibi: Rüyalar bilinçsiz zihnin; tarafsız, bilincin iradesinden yoksun, doğaçlama ürünleriydi. Jung'da da kollektif bilinçaltından gelen ve eski köklerimizin ve insanlık tarihinin dışavurumlarını temsil

eden prototip rüyalar vardı. "Kollektif" sözcüğü beni biraz umutlandırmıştı ama devamını okuduktan sonra mezarlık rüyamın ancak fazlasıyla iyi niyetle prototip rüyalar kategorisine girebileceğini üzülerek anlamıştım; belki de sebep prototip eksikliğiydi. Yaşlı bir adamla karşılaşmamış, çukurlara girmemiş, akan sular görmemiştim... Ve insanlığın eski bilgisine ait mesajlara gelince, bu rüyada böyle bir şeye rastlamak herhalde imkânsızdı.

Saatler ilerledikçe bir internet sitesinden diğerine daha plansız şekilde atlar olmuştum. Arama motoru karşıma Rilke'den bir şiir çıkardı.

Yaşam bir rüyadır, derler; oysa değil;
Sadece rüya değil. Çünkü rüya yaşamdan bir parçadır.
Bazısında yüzünü gölgeleyen ve varlığını birbirine dolaştıran,
şaşkın bir şeydir (...)

Evet, ben de aynı fikirdeydim, Rilke duygularıma tercüman olmuştu; en azından "şaşkın bir şey"iyle. Esnedim. Çok yorgundum ve tabletin pili bitmişti. Arama çubuğuna yazdığım "kapılar" ve "rüyalar"dan sonra açılan bir marangozhane sayfasında ruhunu teslim etti. "Yapı marketlerinde aradığınızı bulamadıysanız, rüyalarınızdaki kapıyı biz yaparız."

Dizlerimi çeneme çekerek kollarımla sardım. Belki de aklımı kaçırıyordum! Bu en azından mantıklı bir açıklama olabilirdi ve mantıklı bir açıklamanın özlemini çekiyordum.

Ve uykunun. Ama biraz daha düşündükten sonra...

Oturduğum yerde uyuya kalmış olmalıydım çünkü ertesi sabah Mia'yla birlikte otobüs durağına yürürken kafamın içinde net olan tek bir düşünce yoktu. Rüyalarım da aklımdan silinip gitmişti, tek hatırladığım, bir tramvay ve ayılarla ilgili, birbiriyle ilgisiz, bölük pörçük şeylerdi. Uyanmadan az önce Boston'daki Gertrude teyzeyi ziyarete gitmiştim, balık çorbası içmemiz gerekmişti ve Emma Watson da oradaydı, hatta gözlüğümü takmıştı. Sanki bu yeterince tuhaf değilmiş gibi, Gertrude teyzenin yemek odasındaki altın şeritli, mavi duvar kâğıdının orta yerinde son rüyamda gördüğüm, kertenkele tokmaklı yeşil kapı belirivermişti. Gertrude teyze buna çok sinirlenmiş gibiydi. Kapının onun zevkine hiç uymadığını defalarca belirtmiş, hiç olmazsa kalamarımı yemem gerektiğini, böylece boşuna ölmemiş olacağını söyleyip durmuştu. Sonra da uyanmıştım.

"Bu gerçekten etkileyici bir durum." Mia yanıbaşımda kaldırım taşlarının ek yerleri üzerinde zıplayarak yürüyordu. Keyfi son derece yerindeydi. Ve benim aksime cin gibiydi. "Ama şu Gizemli'nin bundan sonra uzun süre gizli kalacağını sanmıyorum çünkü Dedektif Mia Silber olayı ele almış

bulunuyor." Dedikodu blogunun dünkü keşfi Mia'yı benden daha fazla heyecanlandırmıştı. O da sırları en az benim kadar severdi ve aslında Gizemli içimizde doğuştan var olan merak için büyük bir meydan okumaydı.

İki katlı, kırmızı bir otobüs birkaç metre önümüzde fren yaptı. Ben henüz numarasını kontrol ederken Mia koşmaya başladı.

"603'ü beklememiz gerekmiyor muydu?"

"Hayır, 210 da aynı yöne gidiyor," diye iddia etti Mia, ardından otobüsün içinde gözden kayboldu.

"Bundan ne kadar eminsin?"

"Yüzde yetmiş," dedi Mia endişesiz. "Hadi gel! Bu kez yukarıda oturmak istiyorum."

İç geçirdim ve Mia'ın arkasından otobüsün merdivenini çıktım. Mia en önde iki kişilik yer kapmak için şapkalı bir adamın yanından yılanbalığı kıvraklığıyla geçti.

"Yanlış otobüse bindiysek seni gebertirim ona göre," dedim.

"Dedektif Mia Silber'a biraz güvenin, lütfen." Mia keyifle bacaklarını uzattı. Ciddi bir tavırla, "Noel'e dek bu olayı çözerim," diye bana güvence verdi. "Asistanım olabilirsin. Tabii seni yem olarak da kullanabilirim."

"Bilmiyorum, Dedektif Mia Silber; Gizemli bana suya götürüp susuz getiren biriymiş gibi geliyor."

"Ben de öyleyim." Otobüs hareket etmişti ve manzara ön taraftan gerçekten de harikaydı. Asfaltın üzerinde süzülüyormuş gibiydik.

"Şimdiye kadar hiç kimse ona engel olamamış."

"Eh, ama Gizemli de kusursuz değildir herhalde," dedi Mia. "Mesela babamın mesleği hakkında tamamen çuvalladı."

"Evet, bu bence de tuhaf. Acaba bizimle aynı soyadı taşıyan ünlü bir atom fizikçisi olabilir mi?"

"Hayır!" Mia sinsice sırıtarak otobüste çevresine bakındı, sonra kulağıma eğilerek fısıldadı: "Atom fizikçisini ben uydurdum. Daisy'ye Çin gizli servisinin babamın işiyle ilgilendiğini söyledim. Nedense bana gerçek mesleğinden daha ilginç geldi."

Gülmeden edemedim. "Ah, o halde belki de Gizemli, Daisy Dawn'ın ta kendisidir, ne dersin?"

"Hayır, aptal şey, Frognal'a daha geçen yıl kaydolmuş ama blog üç yıldır var. Ama kesin bunu yaymıştır. İçlerinden biri de bunu Gizemli'ye yetiştirmiştir. Ah, dedektif ekipmanlarımın bulunduğu koliyi açmak için sabırsızlanıyorum. Düşünsene, küçük kamerası olan tükenmez kalem ne çok işimize yarar..."

Küçük kız kardeşim tam havasındaydı. Eh, en azından birimiz mutluyduk. Benim kafamsa hâlâ karışıktı. Bir yandan dün gece farklı bir şey olmadığı için rahatlamıştım, öte yan-

dan –şaşkınlıkla– biraz düş kırıklığına uğramıştım. Çünkü gün ışığında bu olayı biraz bile gizemli bulmuyordum ama tüm bunlar oldukça korku verici olsa da, kafamdaki bir yığın soruya belki rüyalarımda yanıt bulabilirdim.

13.

Mobildepo.com

Okuldan sonra ana kapıda Mia'yı beklerken koyu mavi formaları içinde önümden akın akın geçen öğrencilere baktım. Acaba Gizemli de aralarına karışmış, gizlice fotoğraf mı çekiyordu? Hazırlıksız yakalanmamak için olabildiğince uygun bir poz verip bir duvara yaslandım ve dudaklarıma hafif bir gülümseme yerleştirdim. Açık bir ağızla ya da somurtkan bir bakışla fotoğraflanmaktan daha kötüsü yoktu, belki bunlara ek olarak ağızdan salya da damlamasının dışında.

Gözlüğümü düzelttim. Huzur dolu ve olaysız geçmiş bir gündü, rüyamdaki kafa karıştırıcı kişilerle karşılaşmamış, dedikodu blogunda başka yorumlar okumamış, var olması mümkün görünmeyen şeyler üzerinde kafa patlatmamıştım. Persephone bile sinirimi bozamamıştı çünkü çarşambaları sadece iki derse birlikte giriyorduk. Bugünden itibaren çarşamba haftanın en sevdiğim günü olabilirdi.

Nöbet yerimden Arthur ve Jasper'ın da okuldan çıktıklarını görmüştüm, hemen ardından Florence ve hararetli bir konuşmaya daldığı başka bir kız eşliğinde Henry de onları

izledi. Gerçi Henry kısa bir an benim olduğum tarafa baktı ama kalabalıkta beni fark ettiğini sanmıyordum. Yarım saat sonra, insan akını gittikçe azalıp ana kapıdan sadece birkaç öğrenci geçerken Grayson göründü. Bisikletini iterek eğik başıyla tam önümden ilerlerken ben, "Merhaba," deyince birden sıçradı.

"Ah... *sen* miydin," dedi pek neşeli olmayan bir sesle.

Davranışı beni biraz incitmişti. "Evet, benim. Yakında aynı banyoyu paylaşmamız süper olacak." Ağırlığımı diğer ayağıma verdim. Bu zarif ama kayıtsız duruşu aldığım iyi olmuştu.

Grayson durup uzun süre yüzüme baktı. Fazla uzun. Abartılı şekilde uzun.

"Ortalık temiz, Çinli gizli servis bugün paydos etti," dedim yaklaşık yirmi saniye sonra. Grayson yüzüme bakmaktan vazgeçti.

"Ee, şey, Liv, sana verdiğim kapüşonlu kazak bir ihtimal yanında olabilir mi? Onu geri alırsam sevinirim."

"Tabii, elbette." Biraz şaşırmıştım. Başka giyecek bir şeyi yok muydu? "Ama hayır, *bir ihtimal* yanımda değil. Cumartesi günü nasıl olsa Arthur'un partisinde görüşeceğiz, o zaman yıkanmış ve ütülenmiş olarak geri alırsın."

Grayson tekrar etrafı kolaçan etti. "Pekâlâ, şu cumartesi akşamı," dedi sonra. "Aslında bence... biliyor musun... Annenin Arthur'un partisine gitmene izin vermediğini rahatça söyleyebilirsin."

Şimdi biraz daha incinmiştim. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü bu... çünkü ben..." Grayson alnını ovuşturdu. Bu onun artık alışmaya başladığım sıkılgan hareketlerinden biriydi. Cümlesini bitirmemi istermiş gibi bana baktı.

Ama işini o kadar kolaylaştırmayacaktım. Üzgün bir yüz ifadesi takındım. "Beni yanında istemiyor musun?"

Başını evet dercesine salladı.

Ne kabaydı. "Eh, yapacak bir şey yok o zaman," dedim omuz silkerek. "Şey sadece... annem senin ve dostlarının bana karşı bu kadar iyi olmanıza çok sevinmişti." Gerçekten de annem tahmin ettiğim şeyleri söylemişti. "Ah, Grayson ve dostları ne kadar sevimliymiş! Tabii ki gitmelisin. Bu kadar çabuk dostluk kurabildiğine çok sevindim!"

Grayson tuhaf bir şekilde homurdandı. "O kadar da nazik kişiler değiliz, anlıyor musun? Bizden uzak dursan iyi olur." Bisikletine bindi.

"Evet, bunu anneme söylerim," diyerek biraz sinsice ekledim: "Ama nedenlerini kendin açıklasan belki daha iyi olur."

Bu düşünce Grayson'ın pek hoşuna gitmemiş gibiydi ve hiç de mutlu görünmüyordu. "Kazağımı unutma," dedi pedallara basarken. "Yarın geri verirsen sevinirim. Yıkamana gerek yok."

"Tamam," dedim uzatarak.

"Bu da neydi?" Mia kutudan çıkan yaylı palyaço gibi bir duvar çıkıntısının ardında belirdi. "Önce nazik davranıyor,

sonra da seni partiye götürmek istemiyor, öyle mi? Senin yerinde olsam, o partiye kesinlikle giderim."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum," diye ona katıldım. "Ne kadar da..." Uygun bir kelime aradım.

"... gerizekâlıymış," dedi Mia basitçe, ardından koluma girdi. Birlikte otobüs durağına yürüdük.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum.

"Aslında oldukça iyi. Şu kızlar adamakıllı sinirimi bozsa da. Gerçekten, günün birinde salak bir çocuk yüzünden beynini yiyip okul defterine sadece kalp çizen kızlardan biri olursam, lütfen biri beni çekip vursun."

"Sana bunu hatırlatırım."

"Ciddiyim! Çocuklara karşı bağışıklığımızın güçlü olduğuna seviniyorum, Livvy."

"Belki doğrudan güçlü bağışıklığımız olmayabilir ama en azından virüse kolay yakalanan cinsten değiliz," diye ona katıldım. İster istemez. İnsan her yıl taşınınca, tercihleri konusunda dikkatli olmalıydı, yoksa veda ederken kalbi kırılırdı. Bunu kim isterdi ki? "Ama annem haklı olabilir, günün birinde, doğru kişi karşımıza çıktığında..."

"Üniversiteden mezun olana dek beklesin, lütfen!"

Mia'nın yan tarafına hafif bir yumruk indirdim. "Gertrude teyze de kesin böyle söylemiştir," diye onu korkutmaya çalıştım. "Ama bak, ne hale geldi."

"Ne olmuş? Ben herhalde dört kediyle birlikte korkunç bir evde oturup battaniyeler örmeyeceğim. Bunun yerine tüm dünyada ilginç olayları çözen, ünlü bir özel dedektif olacağım."

"Belki de Grayson'ın kazağını geri almak için neden böyle ısrar ettiğini açıklamakla işe başlayabilirsin." Hâlâ incinmiş hissediyordum.

"Belki de ona şans getiren kazağıdır," diye yüksek sesle düşündü Mia. "Ya da içine bir aşk mektubu saklamıştır. Ya da sadece gerizekâlı olduğu içindir."

"Evet, korkarım öyle." Ve bu yüzden de kapüşonlu kazağı ona vermeyecektim. Sırf pislik olsun diye.

Akşam geceliğimi giyip Grayson'ın kazağını yatağımın önündeki sırmalı kumaşla kaplı pufun üstünde görünce, bunun arkasında başka bir şeyin olabileceğini ancak o zaman düşündüm. Grayson'ın onu böyle aceleyle geri istemesinin bambaşka bir nedeni olabilirdi. Onu elime alıp burnumu içine gömdüm. Elbette en sevdiği kazak olabilirdi, tereyağı gibi yumuşacık, kabarık yündendi. Ve üzerinde hâlâ biraz Grayson'ın kokusu vardı, daha doğrusu Grayson'ın çamaşır deterjanının.

Cepleri boştu, emin olmak için etek uçlarını da yokladım. Hiçbir şey yoktu.

Belki de... bu delice bir düşünceydi ama bir gece önce yatağa kazakla girmiş ve sonra rüyamda gerçek sahibine rastlamıştım. Grayson onu bu yüzden apar topar geri istemiş olabilir miydi? Kazak ile rüya arasında bir bağlantı mı vardı? Kulağa

ne kadar tuhaf gelse de, bu gece kazağı giyip uyuyacaktım. Sadece neler olacağını görmek için.

Ve bir şeyler olup olmayacağını da.

14.

Yeşil kapı, gri ve harap görünen evlerin sıralandığı ıssız bir sokakta tam karşımda ışıldadı. O ana dek rüyamda ne gördüğümü bilmiyordum ama kapıyı fark ettiğim an kendimi bisikletin üzerinde gördüm. Üstelik arkamda tıka basa dolu bir römork çekiyordum. Yokuş yukarı.

Kapı! Son rüyamda beni mezarlığa çıkarmıştı.

Annem bana yetişti. O da römorklu bir bisikletin pedalını çeviriyordu. "Sakın yorgunluğu bahane etme," diye bana seslendi.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Taşınıyoruz," diye omzunun üstünden yanıtladı annem. "Her zamanki gibi."

"Anlıyorum." Yeşil kapıya yakından bakmak için fren yapıp bisikletten indim. Evet, bu hiç kuşkusuz, son sefer Gertrude teyzenin odasında da karşıma çıkan kapıydı. Birden her şey gün gibi aydınlanmıştı: Bu gizemli rüyaların ne olduğunu öğrenmek için bu kapıyı açıp içeri girmem gerekiyordu.

Tabii buna cesaret edebilirsem.

"Dinlenmek yok, seni küçük tembel fare," diye bağırdı annem. "Devam etmeliyiz! Hep devam etmeliyiz."

"Bugün bensiz yap," dedim. Kertenkele tokmağı döndürürken sıcak olduğunu hissettim. Derin bir soluk aldıktan sonra eşikten geçtim.

Kapıyı annemin suratına kapatmadan önce onun, "Olivia Gertrude Silber! Hemen geri dönüyorsun!" diye bağırdığını duydum. Yine son kez olduğu gibi şimdi de sonsuza dek uzanırmış gibi görünen bir koridorda duruyordum. Sayısız kapıya büyülenmiş gibi baktım. Tıpkı Noel takvimindeki pencereleri andırıyorlardı ve hepsi büyüklük, biçim ve renk bakımından yine onlar gibi birbirinden farklıydı. Aralarında beyaza boyalı, basit kapılar, modern sokak kapıları ve her türlü ıvır zıvırdan uzak asansör kapılarına benzer kapılar da vardı. Diğerleri rahatlıkla dükkân kapısı ya da görkemli kale ve şato kapıları da olabilirlerdi. Tam karşımdaki parlak kırmızı kapı yeni gibi görünüyordu, en azından son ziyaretimde burada gördüğümü hatırlamıyordum. Gözden kaçmayan, taç biçimindeki gösterişli kapı tokmağıyla oldukça dikkat çekici bir kapıydı. Benimkinin hemen yanında bulunan Grayson'ın kapısını ancak koridorda birkaç adım ilerleyince fark ettim. Demek ki kapılar aynı yerde kalmıyor, aksine köşe kapmaca oyunundaki gibi sürekli yer değiştiriyorlardı. Grayson'ın kapısının yanında, üzerinde kargacık burgacık yazıların bulunduğu, mavi boyalı, camlı bir kapı vardı. "Matthews'in Ay Işığı Antikaları – Yaşama dair

kitaplar. Açık saatler: Geceyarısından sabah alacakaranlığına dek." Kulağa oldukça kışkırtıcı geliyordu. İçeride antikalara bakmak için bir an kapı kolunu aşağıya indirmeye çalıştım ama sonra neden burada olduğumu hatırlayıp Grayson'ın kapısına doğru devam ettim. Tıpkı son rüyamdaki gibi görünüyordu. Spencer'ların sokak kapısının orijinaline sadık kalınmış bir kopyasıydı. Korkunç Freddy kanatlarını açıp gakladı: "Buradan sadece adımı üç kez tersten söyleyen geçebilir."

"Ydderf, Ydderf, Ydderf," deyince Freddy kanatlarını tekrar kapayıp aslan kuyruğunu ayaklarının önüne aldı.

"İçeri girebilirsin," diye ciddi bir sesle ciyakladı.

Duraksadım. Nedense beni bekleyen şeylere daha hazırlıklı olmam gerektiği duygusuna kapılmıştım. Artık beni bekleyen her neyse. Belki de kendime, son rüyamda Lottie'nin sahip olduğu gibi bir satır hayal etmeliydim. Ya da en azından çantamda keskin bir bıçak. Ya da boynuma sarımsak asmayı ya da...

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Korkunç Freddy.

"Tamam, giriyorum." Durum tehlikeli bir hal alırsa nasıl olsa uyanabilirdim. Geçen sefer bunu başarmıştım (Ve bu kez kendimi sağlama almak için yatağımın yanındaki döşemeyi yastıkla doldurmuştum.). Derin bir soluk alıp eşikten içeri adım attım. Beni karşılayan karanlık ve korkutucu mezarlık sessizliği yerine parlak ışıklar, haykırışlar ve metalik takırtılar oldu. Ayağım boşluğa denk gelince dengemi kaybettim ve

tutunabilmek için en yakınımda duran şeye uzandım. Bu, kızıl saçlı bir kızın omzuydu.

"Dikkat etsene," dedi ama dönüp bana bakmak yerine öne eğilip haykırdı: "Bu fauldü, hakemin gözüne gözlük gerek!"

Dengemi tekrar bulup merakla etrafıma bakındım. Ah, bir spor salonundaydım. Tıklım tıklım dolu seyirci tribününün merdiveninde duruyordum. Sahada bir basketbol maçı oynanıyordu ve kırmızı-siyah forma giymiş çocukların Frognal Alevi oyuncuları olduğunu anlamak zor değildi. Arthur o sırada Grayson'ın attığı topu tutarak Henry'ye pas verdi ve o da topu sürerek rakibini ustaca atlattıktan sonra topu potanın tam altında duran Jasper'a attı. Yukarı sıçrayan Jasper inişe geçtiği sırada topu zarif bir hareketle potanın içine soktu. Seyirciler coşkuyla alkışladı. Puan tablosuna göre Frognal Alevi on sekiz sayı öndeydi. Bu, ezici bir zafer gibi görünüyordu. Yedek oyuncuların hemen arkasındaki ilk sıraya oturduğumda, iki seyirci hevesle biraz yana kaydı. Arkamı döndüğümde, merdivenin sonunda Grayson'ın kapısını görebiliyordum. Görünüşe bakılırsa spor salonunun duvarının tam ortasında bir kapı bulunması benden başka kimseyi rahatsız etmiyordu. Sanki gecelikle ve çıplak ayak basket maçına gelmek son derece normalmiş gibi, bana da kimsenin baktığı yoktu. Gerçi ne beklediğimi bilmiyordum ama bir rahatlama hissetmiştim. Burası kesinlikle geceyarısı korkutucu bir şekilde ruhların çağırıldığı bir mezarlıktan iyiydi. Neredeyse gevşemiş bir halde oyunu izlemeye koyuldum. Ön-

celeri karşı takımın, mükemmel çıkış yapan Frognal Alevi'ne karşı en küçük bir şansı yokmuş gibi görünüyordu ama sonra Grayson hatalı paslar verip topu kaybetmeye ve rakip takım arayı kapamaya başladı. Basketboldan pek anlamazdım ama fark edebildiğim kadarıyla Grayson birdenbire akıl almaz derecede kötü oynamaya başlamıştı. Potayı ıskalıyor, topu karşı takımın oyuncularına atıp birbiri ardına gereksiz faulller yapıyordu. Seyirciler onu yuhalamaya başlamıştı. Biri haykırdı: "Spencer, seni işe yaramaz, evine geri dön!" Ardından elindeki kola kutusunu sahaya fırlattı. Grayson berbat görünüyordu ama sistematik bir şekilde hatalı pas vermeye devam etti. Karşı takımın taraftarları sevinçle haykırıyordu: "Yaşa beş numara!"

Gerçekten de seyredilecek gibi değildi. Ama karşı takım 63:61 öne geçince Frognal Alevi'nin antrenörü mola isteyip Grayson'ı başka bir oyuncuyla değiştirdi. Yeni oyuncu yüzünde buz gibi bir ifadeyle oyuna katılırken, Grayson omuzları düşük bir halde ayaklarını sürüyerek sahadan çıktı. Yanından geçerken yeni oyuncunun Grayson'a ne dediğini gürültünün arasında duyamadım ama yüzündeki aşağılama ifadesi oldukça belirgindi. Grayson'sa ağlamak üzereydi ve açıkça özür dilemek istiyordu ama antrenör yeni taktiklerini sahaya haykırmak üzere çoktan arkasını dönmüştü. Artık onun için Grayson'ın hiçbir önemi yoktu.

Frognal Alevi, Grayson olmadan daha iyi oynamaya başlamıştı ama takımın kendini toparlaması zor olacak gibiydi.

Grayson yüzünde tarifsiz bir utanç ifadesiyle yedek oyuncu sırasına çöktü. Diğer yedekler bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi yana kaydılar.

Grayson başını havlusuna gömdü.

Bu sadece bir rüya olsa da, bu haline gerçekten acımıştım. Öne eğilip arkadan omzuna vurdum. "Hey, bu sadece bir oyun," diyerek onu teselli etmeye çalıştım.

Oldukça yavaş bir şekilde başını kaldırıp bana döndü. "Bu sadece bir oyun değil," dedi. "Bu, oyunun ta *kendisi*. Ve ben onu yüzüme gözüme bulaştırdım."

"Eh..." Ne yazık ki bu doğruydu. Oyunu berbat etmişti. "Ama bu yine de iki lise takımı arasında oynanan bir maç."

"Başarısız olduğum bir maç." Bakışları sıralarda dolaştı. "Tabii, bir de bu felaket oyunu izlemek zorunda kalanlar var. Emily bana bakmıyor bile, kim bilir benden nasıl utanıyor."

"Geri zekâlı şey," dedim ansızın, sonra bakışlarım onunkileri izledi. "Hangisi? Florence'ın yanındaki mavi kazaklı, koyu renk saçlı kız mı?" Kısa bir an duraksadım. "Şu merdivenden aşağı inen *Henry* mi? Bir saniye!" Tekrar sahaya döndüm. O sırada Henry topu Jasper'a atıyordu. Tekrar merdivene baktım. Hayır, yanılmıyordum, bana el sallayan kişi kesinlikle Henry'ydi. "Grayson, Henry'nin ikiz kardeşi olabilir mi?"

Ama Grayson başını yine havlusuna gömmüştü ve beni duymuyordu. Ya da en azından duymazdan geliyordu.

Bakışlarım yine basketbol forması giymiş Henry ile üzerinde tişört ve kot pantolonla doğruca üzerime gelen Henry arasında gidip geldi, sonra omuz silktim. Bu zaten bir rüyaydı, gerçekçi bir bakış açısı takınmak yanlıştı.

"Affedersiniz, biraz kayabilir misiniz? Teşekkürler." Henry itiş kakış ikinci sıraya geçip tam arkama oturdu. "Merhaba, Peynirkız. Oyun nasıl?"

"Pek iyi sayılmaz. Kaybediyorsunuz," dedim sanki iki Henry olması son derece normalmiş gibi. "Bana Peynirkız demeyi de kes."

Henry, diğer Henry'nin üç sayılık atışını izleyerek takdirle bir ıslık çaldı. "Hiç de fena oynamıyorum!" Başı benimkiyle neredeyse aynı hizaya gelecek şekilde eğildi. Rahatsız olmamaya çalıştım. Bu iyi bir alıştırmaydı, gerçek hayatta işe yarayabilirdi.

"Tamam, Peynirkız. O halde bundan sonra sana Liv diyeceğim." Henry'nin sesi kulağımın dibinde oldukça alçak ve kalındı. "Sanırım oyunu berbat eden Grayson'dı, doğru mu?"

Grayson'ın başını havludan kaldırdı. Kulakları bir vaşağınkiler kadar keskin olmalıydı. "Oyunu *büsbütün* berbat ettim," diye doğruladı. İki Henry olması onu da pek rahatsız etmemişti. "Antrenörü hayal kırıklığına uğrattım, takımı, seni... Emily'yi, Florence'ı, babamı ve... Ne söylediklerini duymuyor musun?"

Karşı takımın taraftarları hâlâ onun adını haykırıyorlardı. "Spencer, topu döndürdün, Frognal Alevi'nin alevini söndürdün!" "Alevler söndü, Spencer küle döndü."

Grayson'ın beti benzi atmıştı.

"Ama bunlar gerçekten çok çirkin kafiyeler," dedim.

Henry başıyla onayladı. "Kafiyeleri de kötü. Budalalar."

Bu Grayson'ı teselli etmemişti, tekrar havlusunun altına saklandı. Orada gizli gizli gözyaşı döktüğünden şüpheleniyordum.

"Ne yazık ki sık sık bu rüyayı görüyor," dedi Henry acımaklı bir ses tonuyla.

"Nasıl yani? Havlunun altına saklandığını mı?"

"Basket maçında kötü oynadığını ve onun yüzünden maçı kaybedip ona sırt çevirdiğimizi."

"Bu daha önce hiç oldu mu? Gerçekte yani."

Henry başını iki yana salladı. "Asla! Grayson her oyunda kesinlikle formdadır. Geçen sezon omzu ezildiğinde bile oynamaya devam etti ve sekiz sayı yaptı. Burada ne işin var?" Son soru öylesine beklenmedikti ki ne yanıt vereceğimi doğru dürüst düşünemedim.

"Maçı izlemek istedim, daha ne olsun?" Yoklayan bakışlarından biraz rahatsız olmuştum.

Henry ağzı kulaklarında, "Çıplak ayak ve gecelikle mi? Şu üstündeki yine Grayson'ın kazağı, değil mi? Onu senden almasını söylemiştim. Bence sana fazla büyük," dedi.

"Sen de iki Henry olarak buradasın, bence bu da biraz fazla," diye ses tonunu taklit ederek karşılık verdim. Ama kendime kızmıştım. Gerçekten de başka bir şey giyebilirdim.

Geceliğim eski ve çirkindi, üstelik üzerinde Grayson'ın kazağıyla tımarhaneden kaçmış gibi görünüyor olmalıydım. Ancak hâlâ kıyafetimi değiştirme şansım vardı, sonuçta bu bir rüyaydı. Kısa bir an gözlerimi yumdum, tekrar açtığımda, üzerimde en sevdiğim kot pantolonum, spor ayakkabılarım ve üstünde *Görünmez üç Ninja beni koruyor* yazan kırmızı bir tişört vardı. Ayrıca rimel sürmüştüm, dudaklarıma da biraz parlatıcı.

İşte olmuştu.

"Gerçekten iyisin," dedi Henry ayağa kalkarak. "Ya da ben iyiyim. Duruma göre değişir." Başını iyice yana yatırarak beni süzdü. "Bir tur atalım mı?"

"Ama zavallı Grayson'ı bu halde burada bırakamayız." Özellikle Frognal Alevi'nin taraftarlarının da rakip takımın hakaret dolu tezahuratlarına eşlik ettiği şu anda. "Sefil, sefil, Spencer!" diye haykırıyorlardı. "Grayson Spencer'a bel bağla, sonunda otur ağla." Yukarıda, en son sıralardan birinde oturan şık kıyafetli, beyaz bukleli yaşlı hanım şemsiyesini öfkeyle havaya sallayarak haykırıyordu: "Grayson Ernest Theodor Spencer, beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattın!"

Henry yanımdaki banka çıkarak Grayson'ın omzunu dürttü. "Hey, Grayson, topla kendini. Bu sadece lanet olası bir kâbus."

Grayson başındaki havluyu çekti. "Öyle de denebilir," diye mırıldandı.

"Hayır, doğru söylüyorum be adam. Sadece rüya görüyorsun. Yoksa Hampstead Hornets'teki şu budala Tyler

Smith'in böyle mükemmel smaç basabileceğine inanıyor musun? Baksana."

"Evet ama," dedi Grayson kuşkuyla, "insan bazen oyunda kendini aşabilir..."

"Ama ya Tyler Smith? Gelecek yüzyılda bile böyle bir şey olamaz." Henry tekrar doğruldu. "Bana bir iyilik yap ve başka bir rüya gör. Güzel bir tane! Ama biz kapıdan çıkana kadar bekle, tamam mı?"

Grayson kararsız bir şekilde bize baktı. "Bu bir rüya mı?"

"Elbette bir rüya," dedim. "Sence Henry'den iki tane olabilir mi?"

"Evet," diye onayladı Grayson. "Bu çok tuhaf."

"Gel!" Henry elimden tuttu. "Gitmemiz gerek, Liv."

"Grayson da bizimle gelebilir." Kalbim biraz hızlı çarpmaya başlamıştı ve neden olduğunu bilmiyordum.

"Kesinlikle olmaz." Grayson başını iki yana salladı. "Şimdi yan çizemem! Takımı asla ortada bırakamam! Bu korkaklık ve onursuzluk olur."

"Ama Grayson, buradaki hiçbir şey gerçekten yaşanmıyor." Bunu omzumun üzerinden haykırmak zorunda kaldım çünkü Henry beni basamaklardan yukarı çekiştirmeye başlamıştı ve salondaki gürültü korkunçtu.

"Grayson başının çaresine bakar," dedi Henry bana güven verircesine.

"Ama... sanki onu linç etmeye hazırlanıyorlar!" Grayson'ın kapısının önüne gelmiştik, bir kez daha arkama döndüm. "Duymuyor musun?"

"Sağır değilim."

Henry kapıyı açıp beni eşikten koridorun diğer tarafına çektiği sırada seyirciler, "Hain yakılsın, hemen şimdi icabına bakılsın!" diye haykırıyordu. Kapıyı çabucak arkamızdan kapar kapamaz salondaki gürültü ve bağrışmalar bir anda kesiliverdi.

"Harika bir dostsun," dedim suçlarcasına.

"Ve sen hâlâ buradasın." Bunu bana mı, yoksa o sırada kanatlarını açmış, hafifçe tüylerini kabartan Korkunç Freddy'ye mi söylediğini anlamamıştım.

"Buradan sadece adımı üç kez tersten söyleyen geçebilir."

"Evet, evet, belki daha sonra, şişkocuk," dedi Henry. Elimi bırakmayı unutmuştu, ben de hatırlatmamaya karar verdim. Şimdilik. Çünkü oldukça hoş hissettiriyordu.

Henry'ye yandan kaçamak bir bakış attım. Koridordaki ışık, güneş ufukta batarken ortalığın ne aydınlık ne de karanlık olduğu yaz akşamlarını andırıyordu. Burada hiçbir yerde pencere ya da lamba yoktu, bu yüzden ışığın nereden geldiği belli değildi. Yine de Henry'yi oldukça hoş gösteriyordu. Beni de böyle gösterdiğini umuyordum çünkü aynı etkili ışığa çekiliyordum.

"Hâlâ buradasın," dedi yine.

"Bu iyi mi yoksa kötü mü? Tekrar içeri girip zavallı Grayson'a yardımcı olmamız gerekmez mi?"

"Grayson için endişelenme. O iyi. Yarın sabah rüyasında ne gördüğünü unutur."

"Ya biz?"

"Şu anda bunu ortaya çıkarmaya çalışıyorum." Bana gülümsedi. "Biraz yürüyelim mi?"

"Zaten çoktandır yürüyoruz." Evet, gerçekten de öyleydi. Koridorda yan yana ilerliyorduk, el ele. Bu benim için yeni bir deneyimdi, hem rüyada hem de gerçekte. Biraz daha sürmesinin bence sakıncası yoktu.

"Umarım şimdi Lottie elinde satırla köşeden çıkmaz," diye mırıldandım.

"Ne?"

"Ah, yok bir şey." Bu koridordan, sonu gelmez gibi görünen ve kapılarla dolu başka koridorlara birçok geçit olduğunu ancak şimdi fark etmiştim. Kendi kapımın önünden çoktan geçmiş olmalıydık ama görünüşe bakılırsa yine yer değiştirmişti. "Biraz önce Grayson'ın rüyasında olduğumuza göre şu anda kimin rüyasındayız?"

"İlginç soru," dedi Henry. Cevap vermeyeceğini sandım ama devam etti: "Sadece iki olasılık var: Bu, ya benim rüyam ve şu an rüyamda seni görüyorum. Ya da..." Tekrar sustu.

"Ya da bu benim rüyam ve seni görüyorum." Hem de oldukça hoş bir rüya. Başımı kaldırıp ona gülümsedim. "Biliyor musun? Daha önce hiçbir erkeğin elini tutmadım."

Olduğu yerde kalıp inanmayan bir yüz ifadesiyle tek kaşını yukarı kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet." Ses tonu kulağıma biraz rahatsız olmuş gibi gelince hemen ekledim: "Ama daha önce öpüştüm. Hatta birçok kez." En azından rüyamda. Bir keresinde –ve hâlâ bundan utanıyordum– Justin Bieber'la. Fakat gerçek hayattaki deneyimlerim bir elin beş parmağını geçmiyordu. Daha doğrusu iki parmağını.

"Ah, şimdi çok rahatladım," dedi Henry alayla ama yürümeye devam ederken elimi daha fazla sıktığı hissine kapılmıştım. "Şu halimiz bana normal bir rüyadan daha farklıymış gibi geliyor," dedim. "Geçen sefer mezarlıkta olduğu gibi. Uzun süredir bunun bir rüya olduğunu biliyorum. Bu yüzden sana gerçekte söylemeye cesaret edemeyeceğim şeyler söylüyorum."

"Böylesine lucid rüya deniyor. Yani insanın rüya gördüğünün bilincinde olması..."

"Biliyorum, internette okudum. Ama orada insanların aynı anda, aynı rüyayı görebildiğine dair bir şey yazmıyor."

"Hayır, internette bu konuda hiçbir şey bulamazsın."

"Peki, nerede bulurum? Ayrıca tüm bunların Grayson'ın kazağıyla ve şu kapılarla nasıl bir ilgisi var? Senin de bir kapın var mı?"

"Elbette." Acımasız bir şekilde sadece son sorumu yanıtlamıştı.

Sessizce birkaç adım attık. "Bana kapını gösterirsen, ben de sana benimkini gösteririm," dedi sonra.

"Sanırım şuradaki anneme ait." Daha önce de gözüme takılmış olan, açık gri renkli bir dükkân kapısını gösterdim.

"Matthews'un Ay Işığı Antikaları mı? Bunu ilk kez şimdi fark ettim. Hoş görünüyor."

"Bu kesin annemin kapısı. Hatta üstünde adı bile yazılı. Boşandıktan sonra yine Matthews soyadını aldı. Ve böyle bir dükkân ona çok uygun ama şimdi bu kapıdan içeri girersem kendimi bir antikacıda bulmayacağım, değil mi? Herhalde annemin şu anda gördüğü rüyaya gireceğim."

"Tabii kapıdan içeri girebilirsen..."

Silkindim. "Mutlaka bütün gece rüyasında Ernest'ı görüyordur, off. Bana hatırlat da buraya hiçbir zaman yanlışlıkla girmeye kalkmayayım."

Ağzımdan çıktıkları anda sözlerimin saçma olduğunu fark etmiştim ama Henry sadece güldü. "Evet, bazı rüyalarda gerçekten de bulunmamak gerek. Örneğin Jasper'ınkilerde, onun rüyalarında insanlar çoğunlukla çıplaktır..." Ansızın durdu. "İşte bu benim kapım."

"Çok komik. Tam benimkinin karşısında," dedim. "Daha önce burada kırmızı bir kapı vardı."

"Evet, sürekli yer değiştirirler. Bunun sistemini henüz tam çözemedim."

Kapısı benimki gibi biraz antik görünümlüydü ama daha yüksek ve genişti, üzerine koyu renk vernik sürülmüştü. Aslan başı biçiminde klasik bir tokmağı vardı ve üst pervazın kirişine *Hayal et,* yazısı kazınmıştı, gülümsemeden edemedim. Tuhafıma giden, bir yerinde üst üste üç anahtar deliği olmasıydı.

Henry de bu sırada benim kapımı inceliyordu. "Cotswolds'teki kır evlerinin kapısına benziyor," dedi. "Kertenkele dışında. Özel bir anlamı var mı?"

"Bilmiyorum," diyerek omuz silktim. "Neden bu kadar çok kilidin var?"

Henry hemen yanıt vermedi. "Böylece davetsiz misafirlerim olmuyor," dedi sonra.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmeye çalıştım ama tam olarak anlayamıyordum. Belki de Henry hâlâ elimi tuttuğu içindi. "Bunlar rüyalarımızın giriş kapılarıysa, biz neden şu anda dışarıdayız?" diye sordum. "Ve biz dışarıdayken şu anda içeride neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Tahminime göre biz olmadan içeride hiçbir şey olmuyor. Ama tabii bundan emin olamayız. Bu tıpkı buzdolabının içindeki ışık gibi..."

Kapılardan birinde dönen kilit sesi ikimizi de yerimizden sıçrattı. Ya da daha çok birbirimizden ayırdı. Ama görünürde kimse yoktu. Koridor boştu.

"En iyisi eve gidelim ve... şey... biraz daha uyuyalım." Henry çarpık bir gülümsemeyle bana baktı. Elimi bırakmıştı, pantolon cebinden üç anahtar çıkardı.

"Neden fısıldıyorsun? Burada hiç kimse yok ki." Tekrar gürültünün geldiği yere baktım.

"Bunu asla bilemezsin." Henry anahtarları kilitlere sokup birbiri ardına çevirdi, kilit yuvada her döndüğünde yüksek sesli bir takırtı duyuldu. "İyi uykular, Liv. Seni rüyamda görmek güzeldi."

"Evet. Bence de öyle." İç geçirerek kertenkele tokmaklı kapıma döndüm. Yazık ki bitmişti. Oysa daha çok sorum vardı. Ve ayrıca... "Elimi tuttuğun için teşekkürler."

Henry eşikten adımını atacağı sırada bir kez daha dönüp baktı. "Bir şey değil. Ah, Liv?"

"Efendim."

"Yerinde olsam, Arthur'un partisine gitmezdim."

"Ah." İncindiğimi ona göstermemeye çalıştım. Önce Grayson, şimdi de Henry.

"Sonuçları bilinmeyen tehlikeli şeylere meraklı değilsen, tabii," diyerek göz kırptı.

Kendimi yakalanmış gibi hissetmiştim.

"Ciddiyim, aklın varsa, bizden uzak dur. O zaman Anabel'in yerini alacak başka birini bulmak zorunda kalırız."

"Ne için?" diye sordum ama koyu renk kapı Henry'nin ardından çoktan kapanmıştı. Arka tarafta kapıyı sürgülediğini duydum. Üç kez.

Aklın varsa... Aptal değildim. Bu yüzden, *bizden uzak dur,* gibi cümleler sarf edenlerin gizleyecek bir şeyleri olduğunu biliyordum. Buradaki durum, bir sırrı ortaya çıkarmaktan fazlasıydı. Ve tehlikeli olmak sırların doğasında vardı.

Belki de bu yüzden hava ansızın soğur gibi olmuştu. Sanki ışık da azalıyordu. Gölgeler derinleşmişti ve yalnız olmadığıma dair hoş olmayan bir duyguya kapılmıştım. Çabucak yeşil kapımdan içeri süzüldüm ve kapıyı arkamdan kapadım. Bir saniye bile geçmeden kapının diğer tarafından bir ses duyuldu; çok hafif, âdeta kazınır gibi. İçimden bir ses, ne olduğuna bakmamanın daha iyi olacağını söylüyordu.

"Nihayet buradasm, Livvy," dedi bir ses arkamdan. Dönüp baktığımda, Finchley'lerin aydınlık mutfağında, oyun kâğıtlarıyla masada oturmuş olan Mia, Lottie ve annemi gördüm.

"Bunu duydunuz mu?" diye sordum.

"Neyi?"

"Şu tuhaf kazıma sesini. Şeydeki..." Durdum çünkü tekrar baktığımda, kapı kaybolmuştu. Onun yerinde herhalde dünyanın en berbat ekoseli perdelerinin asılı olduğu mutfak penceresi duruyordu.

Bir yerlerden çalar saatin sesi geldi.

15.

Mobildepo.com

Lottie defterimi işaret edip, "Bu, okul için mi?" diye sordu.

"Evet," diye yalan söylerken Lottie'nin yazdıklarımı okumaması için dua ettim.

SAAT: 02.00

GRAYSON'IN KAZAĞI: Üstümde

HATIRLANAN RÜYA: Var

RÜYADAN HATIRLANAN YEŞİL KAPI: Var

RÜYANIN AYRINTILARI: Bir su baskını. Lottie, Mia, annem ve ben, bir nehirde bilinmeyen bir şehre sürükleniyoruz, Buttercup yanımızda yüzüyor. Suya batmış evlerden birinde yeşil kapıyı görüyorum. Önemli olduğunu biliyorum ama canım o tarafa yüzmek istemiyor. Su soğuk görünüyor. Mutlaka timsahlar da olmalı.

"Cumartesi günü, kahvaltıdan önce mi? Biraz abartmıyor musun? Gözlerinin altındaki koyu gölgeler beni endişelendi-

riyor." Lottie başımı okşadı. "Bilmesem, çok az uyuduğunu düşüneceğim. Ama bu mümkün değil, son günlerde her akşam saat ondan önce yataktaydın."

"Evet, doğru." Son iki gün uyumak için akşam olmasını sabırsızlıkla beklemiştim. Çünkü planlı bir deney gerçekleştirerek bu olayın derinine inmeye kararlıydım. Sherlock Holmes ne derdi? "Uygun ipuçları olmadan bir teori oluşturmak büyük bir hatadır. İnsan bu kez teorinin olaylara uyması yerine teoriye uymaları için olayları yanlış yorumlamaya başlar."

Bu yüzden Grayson'ın kazağıyla ve kazaksız olmak üzere bir dizi test başlatmıştım. Ayrıca alarmı saat başına kurmuş ve protokole özenle uymuştum. Şimdi de bilimsel değerlendirme yapmak amacıyla notlarımın üzerinden geçiyordum.

SAAT: 03.00

GRAYSON'IN KAZAĞI: Üstümde değil

HATIRLANAN RÜYA: Var

RÜYADAN HATIRLANAN YEŞİL KAPI: Var

RÜYANIN AYRINTILARI: Kung-Fu hocam Bay Wu ve ben, birçok turistle birlikte Adliswil'deki teleferikteyiz ve Bay Wu mor tişörtlü, şişko bir Amerikalı turiste boyun çevirme hareketini uygulamamı istiyor. Ona aklını kaçırıp kaçırmadığını soruduğumda bana, "Konfüçyüs der ki: Bilge kişi hakaretleri, iyilikleri unutan nankör gibi unutur," diyor.

> Yeşil kapı teleferiğin bir parçası, yani havada asılı duruyor. Yine de açıp içeri giriyorum ve kendimi bir koridorda buluyorum. Her şey sakin ve zararsız görünüyor. Korkutucu kazıma sesi çıkaran varlıktan iz yok. Grayson'ın kapısını arıyorum ve Freddy'nin adını üç kez tersten söylüyorum. Ama kapı açılmıyor. Kapı kolunu zorluyorum. Korkunç Freddy terbiyesiz olduğumu söylüyor. Ona, bilge kişinin hakaretleri, iyilikleri unutan nankör gibi unuttuğunu söylüyorum. Sonra sadece eğlence olsun diye iki kapı kolunu daha zorluyorum. Onlar da kapalı. Çalar saat ölümcül bir sesle çalıyor. Benimki. Saate lanet okuyorum.

İnlememi güçlükle bastırdım. Bunlar açıkça bilimsel değerlendirmeden çok, bir delinin notlarına benziyordu.

"Bence sende demir eksikliği falan var," diyerek Lottie yarı çıplak halde oturma odasında dolanan anneme döndü. Bugün ikinci aile toplantısı yapılacaktı; bu kez bıldırcın yoktu ama onun yerine Lottie, Butter, taşınma operasyonu ve duvarların renk seçimi vardı (ve herhalde Florence'ın geçireceği başka baygınlıklar). Çıkmamıza henüz yarım saat vardı ama annem şimdiden korkunç derecede gergindi. Buttercup ağzında tasma ipiyle annemin arkasında koşturup duruyordu.

"Liv için doktordan bir randevu almalıyız," diye önerdi Lottie.

"*Efendim?*" Annem yine sadece son cümleyi duymuştu. Görünüşe bakılırsa bir şey arıyordu. "İyi değil misin, fareciğim? Hem de tam partiye gideceğin akşam?"

"Hayır, çok iyiyim. Lottie sadece göz altı morluklarım için endişeleniyor."

"Ah, benim kapatıcımı kullanırsın, o zaman hiç kimse görmez. Tasma ipini gören var mı?"

Butter havladı ama annem onu dikkate almayıp Lottie'ye döndü. "Endişelenme! Liv'in yaşındayken göz altlarımda daha berbat halkalar vardı."

"Evet çünkü tütün içiyordun."

"Saçma! Onu üniversitede içiyordum." Annem telaşla kendi etrafında döndü. "Mia, şu şeyi kenara koy ve artık giyin! Geç kalmak istemiyorum, Ernest'ın erkek kardeşi ve boyacı da orada olacak, nerede şu lanet olası..."

Lottie tasma ipini Buttercup'ın ağzından alıp anneme uzattı.

"En azından on beş yaşındayken göz altlarımda halka olmasının nedeni başkaydı," dedi annem konuya geri dönerek. Bu arada elindeki tasma ipine şaşkınlıkla baktı. "Hayır, düşündüğünüz şey değil. Geceleri şiir yazardım. Aşk acısı yüzünden."

"Zavallıcık. Adı neydi?" diye sordu Mia. Gecelikle kanepeye oturmuş, Lottie'nin tabletine bakıyordu.

"Kimin?"

"On beş yaşında aşk acısından şiir yazdığın çocuğun."

"Ah, o kadar çoktular ki." Annem elini boş verir gibi salladı, Butter bu fırsattan istifade edip tasma ipini geri aldı. "İnsan o yaşta üç haftada bir başka birine âşık olur."

"Eh, bu senin için geçerli," dedi Mia. "Liv ve ben için aynı şey söz konusu değil. Öyle değil mi, Livvy? Biz beyinleri pembe pamuk şeker dolu, hormonlarının ektisi altındaki budala kızlardan değiliz."

Artık bundan pek emin değildim. Ne yazık ki Henry'yi ve bakışlarını ya da gülümsemesini düşünüyordum... Ama tamam, beyni pamuk şeker dolu, hormonlarının etkisi altında olan budala olmaktan henüz çok uzaktım. Zaten bunun için bir neden de yoktu. Henry dün okulda yanımdan geçerken sadece dostça gülümseyerek, "Merhaba, Peynirkız," demişti ve yüzünde rüyamda el ele tutuştuğumuzu belli eden hiçbir iz yoktu. Mantığım da aynısını söylüyordu ama karnımda bir türlü yok sayamadığım şu tuhaf his vardı. Üstelik şu rüyaları not alma işine de bu yüzden girişmiştim: Bu rüyalar öyle ya da böyle aklımı başımdan alıyordu.

SAAT: 04.00

GRAYSON'IN KAZAĞI: Üstümde

HATIRLANAN RÜYA: Yok. Tanrım, çok yorgunum. Bu aptalca bir deney.

RÜYADA HATIRLANAN YEŞİL KAPI: Yok

RÜYANIN AYRINTILARI: –

SAAT: 05.00

GRAYSON'IN KAZAĞI: Üstümde

HATIRLANAN RÜYA: Var

RÜYADA HATIRLANAN YEŞİL KAPI: Var

RÜYANIN AYRINTILARI: Harika bir bahçede, çiçek açmış kiraz ağacının altına kurulmuş bir hamaktayım. Etrafım tuğla duvarlarla çevrili. Duvarda yeşil kapıyı görüyorum ve araştırmalarıma devam etmek için içinden geçmem gerektiğini biliyorum. Ama göz kapaklarım o kadar ağır, hamak o kadar rahat ki arıların vızıltısı uykumu getiriyor... Harika... Ah!!! Lanet olası çalar saat ötüyor.

SAAT: 06.00

GRAYSON'IN KAZAĞI: Üstümde

HATIRLANAN RÜYA: Var

RÜYADA HATIRLANAN YEŞİL KAPI: Var

RÜYANIN AYRINTILARI: Ölü gibi yorgun olduğum halde, çalar saatin çalışından tahminen bir dakika önce uyudum; bu yüzden kısa bir rüya. Koridordaki yeşil kapıdan geçtim ve Grayson'ın kapısına koştum, Freddy'yle yaptığım kısa konuşmadan sonra kendimi bir sınıfta buldum. Grayson'ın İngilizce dersiydi, yine sıkıcı ve korkunç biçimde gerçekti. İlginç bir şey olmadan çalar saat tarafından uyandırıldım.

Peki, bunun anlamı neydi? Rüyamda hangi kapıdan ne zaman girdiğimi tam olarak kaydetmek için geçirdiğim iki uykusuz gece dışında elimde bir şey yoktu. Saçımı başımı yolmak üzereydim.

"Hav." Buttercup başını yana eğmiş halde, ağzında tasma ipiyle önümde durmuştu. Akıllı köpek, temiz hava şu anda ihtiyacım olan tek şeydi. Defterimi kapayıp ayağa kalktım.

"Buttercup'ı çabucak dışarı çıkarabilirim," diye önerdim. "Sen de rahatça giyinebilirsin."

"Ama yine kaybolma," dedi Lottie endişeyle.

Annem arkamdan seslendi: "Hele bir zamanında dönme."

Kaybolmakla ilgili uyarıları ne yazık ki haksız yere değildi, anlaşıldığı üzere, aslında oldukça güvendiğim iç navigasyon sistemim beni Londra'da defalarca yüzüstü bırakmıştı. Bunun tek nedeni, tuğladan yapılmış, eski moda, sıra evlerle dolu bu semtteki sokakların gözüme (özellikle yağmurda) neredeyse birbirinin aynı görünmesi değil, otobüsten indiğimde ters yöne gitmek gibi bir eğilimim olmasıydı. Aslında kuzeye gitmek isterken kendimden emin bir şekilde güneye gidiyordum; anlaşılan, beynimin güney ve kuzey yarımküreyi belirlemekle ilgili bir sorunu vardı.

Ama yanımda Buttercup olduğunda yolumu bulacağım kesindi, Labrador Retriever genleri de vardı ve bu köpekler harika iz sürerdi.

Butter, Kenwood Park tarafına (en azından öyle olduğunu umuyordum) neşeyle yürümeye koyuldu. Harika bir eylül sabahıydı, ılık bir rüzgâr saçlarımı yüzümden savuruyor, Butter'ın tüylerini karıştırıyordu. Well Walk[24] isimli sokağa saptık. Adını gerçekten hak ediyordu. Yolunun ortasında yüksek ağaçlarla kaplı, yemyeşil, geniş bir çizgi uzanıyordu. Aralara banklar konmuştu, hatta turistler için hazırlanmış izlenimi veren, kırmızı renkli, hoş telefon kulübeleri bile vardı. Yolun iki yanındaki tüm evlerin kapıları harikaydı ve hepsi de gizemli koridorumda yer alabilecek kadar güzel görünüyordu.

Kafamın içindeki karışıklık biraz çözülür gibi olmuştu. Son iki geceyle ilgili notlarımın değerlendirmesi beni birkaç genel sonuca ulaştırmıştı. İlki, yeşil kapı er ya da geç, her rüyada ortaya çıkıyordu. Onu algılamam bazen zaman alıyordu ama algıladığımda, rüya gördüğümü de anlıyordum ve rüyamın sonraki adımlarını kendim belirleyebiliyor, örneğin kapıdan geçip koridora çıkabiliyordum. İkincisi, Grayson'ın kazağını giydiğimde onun kapısından geçebiliyordum, giymediğimdeyse kapı kapalı oluyordu. Üçüncüsü, bu koridordaki tüm kapılar kilitliymiş gibi duruyordu. Dördüncüsü, gerçek hayatta hiç görmediğim kişileri rüyamda ayrıntılı bir şekilde görebiliyordum. Grayson'ın basketbol maçında Florence'ın yanında oturan kızı ertesi gün Dedikodu blogunda görüp tanımış, ar-

24 (İng.) Güzel yürüyüş. (ç.n.)

dından yarım saat geçmeden kendisini avluda dururken bizzat görmüştüm. Grayson'la. Bu, okul gazetesi *Refleks*'in editörü Emily Clark'tı. Yani aynı zamanda Grayson'ın kız arkadaşı ve Gizemli'ye inanırsak onun şefiydi de. Bu keşiften sonra Mia, Emily'yi hemen Gizemli olabilecekler listesinin en başına koymuştu. Bu kesinlikle mantıklıydı çünkü Emily okul gazetesinin editörü olarak birçok bilgiye sahipti ve birçok kaynağa giriş yapabilirdi, ayrıca makale yazmayı biliyordu ve Florence ve Grayson'la çok yakındı, bu yüzden de Spencer'ların evindeki en yeni haberleri ilk duyan kişiydi.

Yine cumayı cumartesiye bağlayan gece gördüğüm rüyada Arthur'un kız arkadaşı (ya da eski kız arkadaşı, Gizemli'de yazılanlardan sonra bundan pek emin değildim) Anabel Scott'la da tanışmıştım; rüya kayıtlarına göre saat üç ile dört arasında. Ve bu, tüm karşılaşmalardan çok daha ilginç olmuştu. Sadece bu bile verdiğim bunca uğraşa değecek bir yenilikti.

Rüyamda yine felsefe yapan Bay Wu'yla teleferikteydim ve bu yüzden yeşil kapıdan koridora neşeyle geçmiştim. Korkunç Freddy'yle zorunlu olarak ayaküstü konuşup kazağı giymediğim için Grayson'ın kapı kolunu zorladıktan sonra boş boş koridorda dolaşmış, kapılara bakıp kime ait olabileceklerini düşünmüştüm. Matthews'un Ay Işığı Antikaları şüphesiz annemin rüyalarının giriş kapısıydı; baykuş kabartmalı, sarmaşıklarla kaplı, gökyüzü mavisi kapının Mia'ya ait olduğunu da tahmin edebiliyordum, ayrıca kapının önünde bir unutmabeni saksısı duruyordu, bu

Mia'nın en sevdiği çiçekti. Yine Henry'nin kapısının önünden de geçmiştim. Kapı kolunu aşağı indirdiğim sırada –sonuçta bu bir deneydi– arkamda biri konuştu.

"Kapısını kilitlemeyi hiçbir zaman unutmaz," dedi yumuşak bir kız sesi.

Elimi deli gibi çarpan kalbimin üstüne koyarak korkuyla arkamı döndüm.

"Özür dilerim, seni korkutmak istemedim," dedi kız. Kısa boylu ve narindi. Simetrik yüzünü çevreleyen, altın sarısı, dalgalı saçları dar omuzları üzerinden neredeyse beline dek iniyordu.

"Tıpkı Boticelli'nin Venüs'üne benziyorsun," dedim elimde olmadan.

"Evet, ama sadece çıplak halde bir istiridyede durduğumda." Kız gülümseyerek bana elini uzattı. "Merhaba, ben Anabel Scott. Henry'nin arkadaşı mısın?"

"Şey... pek değil." Ona gözümü dikip bakmamak için kendimi toplamam gerekti. Anabel Scott, Gizemli'nin en sevdiği dedikodu malzemesiydi ve itiraf etmem gerekirse benim de çok merak ettiğim biriydi. Tepeden tırnağa kusursuzdu, Arthur'un ona âşık olmasına şaşmamak gerekirdi. En azından görsel anlamda kusursuz bir çifttiler.

Gülümsemesine karşılık vererek hâlâ uzatmaya devam ettiği elini tutup sıktım ki bu oldukça tuhaf hissettirdi. Ama hey, bu kibar davranılan bir rüyaydı. Kısa bir an ne söyleyece-

ğimi düşündüm. *Rüyada da olsa, seninle tanıştığıma sevindim. İsviçre'de mi okuyorsun? Şu anda yatakta uyuyor musun? Arthur'la ayrılacağınıza dair dedikodular doğru mu?* Bunun yerine, "Liv Silber," dedim. "Şey, ben... ee ... burada yeniyim." Bu koridorda yani.

Anabel yeşil gözlerini kocaman açtı. "O halde sen Arthur'un söz ettiği kızsın... Bize yardım edecek olan..."

"Ne yardımı?"

Anabel dikkatle çevresine bakındı, ne beklediğini merak ediyordum. Korkunç Freddy'nin gizlice arkamızdan yaklaşıp popomuza çimdik atmasını mı?

Sonunda, "Aslında bunu sana söylememem gerek," diye fısıldayarak kusursuz kıvrımlı alt dudağını ısırdı. "Ama sonuçta çocukların bu durumda olması benim suçum."

Gerçekte ya da rüyada olsun, bazı cümlelerin üzerimde karşı konulmaz bir etkisi vardır. "Aslında bunu sana söylememem gerek," de bunlardan biriydi kuşkusuz. "Bizden uzak dursan iyi edersin"den hemen sonra geliyordu.

"Haklısın," diye fısıldadım. "Bu konuda konuşmaman daha doğru olur."

Anabel duraksadı, kusursuz alnında minicik bir çizgi oluştu.

"O zaman en iyisi gideyim," dedim rahat bir tavırla. "Seninle tanıştığıma sevindim."

Tam arkamı dönmüştüm ki anlatmaya başladı. Tanrım, bu gerçekten de kolay olmuştu.

"Geçen yılki Cadılar Bayramı'nda çocukları buna ikna ettim, anlıyor musun?" dedi bir solukta. "Aslında sadece bir oyundu. Ama bunun böyle biteceğini bilemezdim..." Yine korkuyla etrafına bakındı. "O aldatılamaz. Ruhların derinliklerini görebilir ve kurallara uyulmadığında acımasızdır."

Kim? Ne? Neden söz ediyorsun? Bunlar ve başka birkaç soru daha dilimin ucundaydı. İlkiyle başladım.

"Kim?" Sorumun etkisini artırmak için eğilip tıpkı onun gibi gizemli bir sesle fısıldadım. "Acımasız olan kim?

Anabel başını iki yana sallayarak sorumu savuşturdu. "Arthur'u seviyorum, bana inanmalısın. Arthur'la karşılaşana dek büyük aşkların sadece masallarda olduğuna inanırdım... Bu, bizi içine alan bir tsunami gibiydi. Birbirimiz için yaratıldığımızı biliyordum, o hayatım boyunca beklediğim erkekti." Susup dudaklarını ısırdı.

Yüce Tanrım. Daha yapmacık olamazdı. Biri sözde mükemmel ilişkisini hiç tanımadığı birine böyle samimi bir şekilde anlattığında hep kuşkulanmam bir yana, Dedikodu blogunda bu konuda tamamen başka şeyler yazılı olduğunu hatırlamıştım. Hayatı boyunca beklediği erkekmiş. Şu eski erkek arkadaşı Tom Holland'a ne buyurulurdu. Üstelik çocuk ölmemiş miydi?

Anabel derin bir iç çekti. "Yine de onun aldatılamayacağını bilmem gerekirdi."

"Arthur'u mu kastediyorsun?"

Anabel şaşırmış gibi yüzüme baktı. "Hayır! *Ondan* söz ediyorum." Göz bebeklerinin irileştiğini ancak o zaman fark ettim. Sözleri koridorda dolaşıyor, fısıldayan yankılar halinde duvarlara çarparak geri dönüyordu. "Oyun aracılığıyla çağırdığımız."

Ona bakakaldım. "Çağırmak mı? Kimi? Ve neden?"

Anabel birkaç saniye sustu, sonra fısıldayarak devam etti: "Onun birçok adı var. Rüzgâr adam. Gölgelerin koruyucusu. Gecenin iblisi."

Koridor fark edilir derecede kararmıştı. Soğuk bir hava akımı kollarıma değdi, ensemdeki tüylerin dikildiğini hissettim. Bunun nedeni Anabel'in söyledikleri değil, aksine açıkça korkuyor olmasıydı. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

"O, rüyaların hâkimidir. Akadlar ona Lilu derdi. Sümercede Lulila, Pers mitolojisinde ise adı..."

"Lulila Rüzgâr adam mı oluyor?" Ense tüylerim yatışmıştı, aynı anda ağzımdan engelleyemediğim bir kıkırdama çıktı.

Anabel kocaman açılmış gözleriyle bana baktı. "Bunu yapmamalısın... Gecenin iblisiyle alay edilmez."

"Üzgünüm," dedim soluğumu tutup ciddileşmeye çalışarak. "Ama o zaman belki de korkutucu bir isim kullanması gerek." Hayır, hiç şansı yoktu. Hemen ardından bir kahkaha

patlaması daha yaşadım. "Yani Lulila! Bu Teletabiler'in uyku şarkısına benziyor."

Anabel'in yüz ifadesindeki korku yerini şaşkınlığa ve yorumlayamadığım başka bir şeye bırakmıştı çünkü gülmekten akan gözyaşlarım görüşümü bulandırıyordu. *Rüzgâr adam Lulila*... Tam bir gülme krizine yakalanmıştım, sanki duyduğum en komik şey buymuş gibi.

Anabel korkudan âdeta donakalmıştı.

Tepkimin büsbütün yakışıksız olduğunu biliyordum. Hatta koridordaki ışık ortama kasvetli bir hava verdiği ve ısı hissedilir derecede düştüğü halde. Ama kendimi toplayıp Anabel'den özür dilemeden önce çalar saatim çalmıştı.

Ve gülmeye devam ederek uyanmıştım.

Şimdi yine öyle yüksek sesle kıkırdamıştım ki Buttercup başını çevirip soran gözlerle bana baktı.

"Her şey yolunda, Butter. İşini gör, sonra geri dönelim ve şu tüylerini bir güzel fırçalayayım." Saate baktım. "Ne de olsa bugün yeni yama ailen ve kedileriyle tanışacaksın. Sevimli görünmen gerek. Sonuçta herkes seni sevmeli."

Buttercup durup başını yana eğdi. Böyle yaptığında öyle sevimli görünüyordu ki dünyanın en tutucu kedisi bile kalbini ona açabilirdi, evet hatta Papa'nın kedisi bile. Tabii kedisi varsa.

Buttercup ansızın yoldan geçen bir bisikletliye havladı, adam korkudan az kalsın direğe toslayacaktı.

Tekrar kıkırdadım. Bu köpek de küçük bir şeytandı.

Şeytan demişken, Lulila'nın izini bulabilmek için internette epey araştırma yapmak zorunda kalmış (bu isimde çocuk mobilyası üreten birçok yer vardı) ama sonunda gerçekten de Sümer tanrıları ve iblislerinden oluşan bir listede onu bulmuştum. Lulila, Sümer gece iblisi. Ne yazık ki hepsi bu kadardı. Ama bilimsel rüya değerlendirmelerime bir madde daha ekleyebilmiştim: Anlaşılan, rüyamda hiç bilemeyeceğim şeyleri görebiliyordum.

16.

Mobildepo.com

Ernest'ın evine geldiğimizde, ortam çeşitli nedenlerden dolayı biraz gergindi. Bir yandan, gerçekten de yirmi dakika gecikmiştik (ama bunun nedeni ben değil, bizi yanlış otobüse bindiren Bayan Yüzde Yetmiş Eminim Mia'ydı), öte yandan, Mia ve ben Lottie ile Florence konusunda korkunç şüpheler besliyorduk.

"Bir tek şey ima etmeye kalkarsa..." diye tehdit edercesine kendi kendine mırıldandı Mia.

Yer değiştirmek konusunda Florence'ın nasıl ayak dirediğini Lottie'ye anlatmamıştık, annemin ağzından bile en küçük bir ima çıkmamıştı. Yoksa Lottie ya hiç gelmezdi ya da büyük olasılıkla temizlik malzemelerinin durduğu odaya yerleşmekte ısrar ederdi, bunu hepimiz biliyorduk.

"Ya da aptalca bakıp durursa..." diye devam etti Mia.

Bense Spencer'ların sokak kapısındaki Korkunç Freddy'ye bakıyordum. Bir an zili çalmak yerine, "Ydderf, Ydderf, Ydderf," dememek için kendimi zor tuttum. Gecelerdir bu tombul taş

heykelle böylesine samimi olmak tuhaftı. Neredeyse bana göz kırpmasını bekliyordum.

Otobüs durağından kapıya kadar koşarak annemi ve Lottie'yi geride bırakmıştık, şimdi onlar da dilleri bir karış dışarıda, evin köşesini dönmüşlerdi. Ne yazık ki diğer yönden gelen ve aynı şekilde acelesi varmış gibi görünen, fitilli kadife pantolonlu, boğazlı kazaklı, uzun boylu bir erkekle aynı anda. Adam köpeğin tasmasına takıldı ama Butter bunu hiç de komik bulmadı, havlayıp eşelenmeye ve fitilli kadife pantolonlunun paçasını yakalamaya çalışınca küçük bir arbede yaşandı. Mia ve ben Butter'ı zaptetmeye çalıştık ama bu hiç de kolay değildi, Butter yılanbalığı gibi kıvranıyordu. Fazla açılmış olan tasma ipi Lottie ve adamın ayağına dolanınca ikisi birden yere düştü. İstifini bozmayan annemse yardıma pek gönüllü olmaksızın, art arda yaklaşık on kez, "Kötü köpek!" diye bağırmakla yetindi.

Sonunda Buttercup'ı tasmasından tutup çekmeyi başardım, böylece Lottie ve adam da doğrulabildiler. Bu arada başları birbirine çarptı. Lottie, "Ayy!" diye feryat edince Buttercup tekrar aralarına dalmaya niyetlendi. Beceremeyince de suçlarcasına havladı.

Annem tekrar, "Kötü köpek," dedi, zayıf bir sesle.

Adam alnını ovuşturup, "İyi misiniz?" diye sordu. Bu hareketi gerçekten takdire değerdi. Başka biri olsa çoktan avukatını aramaya başlamıştı.

"Özür dilerim." Biraz soluk soluğa kalmış olan Lottie alnına düşen kahverengi bukleyi geriye itti. "Normalde çok sevimli bir köpeğimdir."

Mia kıkırdamamak için eliyle ağzını kapadı.

"Şey, köpek çok sevimlidir demek istedim," diye kekeledi Lottie kıpkırmızı kesilerek. Görünüşe bakılırsa, adam aklını başından almıştı. "Ben... şey... yani... o postacılardan hoşlanmaz."

"Ah, ben postacı değilim," dedi adam. "Ben, Spencer ailesinin kara koyunuyum, Ernest'ın erkek kardeşi Charles. Siz de ailenin yeni üyeleri olmalısınız. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Onu yakından inceleyecek zamanımız olunca söyledikleri anlamlı geldi çünkü Charles korkunç denebilecek şekilde Ernest'a benziyordu: Aynı geniş omuzlar, aynı mavi gözler, aynı kelleşme, aynı dev kulaklar. Hatta sesi bile çok benziyordu.

Charles hepimizin elini teker teker sıktı, biz de adlarımızla kendimizi tanıttık ve aynı şekilde tanıştığımıza memnun olduğumuzu belirttik. Sıra Lottie'ye geldiğinde daha da kızardı ve adının Tollie Hastlwuber ve gocuk kabıcısı olduğunu söyledi.

"Yani onun gibi bir şey," diye mırıldandı annem.

Mia'yla bakıştık. Lottie'ye neler oluyordu böyle? Üstüne üstlük gocuk kabıcımız o zamana dek gizli kalmış aile sırlarını ortaya dökmeye başlayınca âdeta kulaklarımıza inanamadık.

"Ben de ailenin kara koyunuydum," diye telaşla açıkladı. "Ama sonra kuzenim Franziska temizlikle uğraşan kadına âşık oldu, bu yüzden daha sonra ailenin kara koyunu o oldu. Ta ki kuzenim Basti onun yerine geçene dek çünkü otelini bir seks kulübüne çevir..."

Annem, "İstersen ayrıntıları daha sonraya bırakalım," diyerek telaşla araya girdi ve derhâl zile bastı. "Sonuçta anlatılacak bir yığın şey var... Ah, merhaba, Ernest, sevgilim! Geciktiğimiz için bağışla. Ama nedeni ben değilim."

"Yalşın obotüse binmişiz," dedi Lottie abartılı bir gülümsemeyle. Ama baktığı kişi Ernest değildi. Yavaş yavaş burada neler döndüğünü anlamaya başlamıştım.

Eve girerken, "Sanırım *Lottie'nin başını bağlama* operasyonu için olası bir adayımız var," diye Mia'ya fısıldadım. "Kel kara koyun onun tipiymiş gibi görünüyor."

"Evet, bu çok açık," diye fısıldayarak yanıtladı Mia. "Dişe dokunur biri olup olmadığını hemen araştıracağım." Ve yüzüne oturttuğu en tatlı gülücüğüyle Charles'a ve akrabalarına birbiri ardına patavatsız sorular sorarak araştırmasını yaptı.

Günün sonunda birçok başarı elde etmiştik: Öncelikle iki ailenin üyeleri olarak Spot ve Butter'ı bir araya getirdik. Butter'ın utanç verici ilk çıkışından sonra bu, şaşırtıcı biçimde kolay olmuştu. İlk başta bir süre bakıştılar; Spot kanepede oturduğu yerden mağrur bir ifadeyle, Lottie'nin bacakları arasındaki Butter ise daha çok korkuyla etrafını koklayarak.

Akşamın geri kalanında birbirlerini basitçe yok saymaya karar verdiler. Ama Spot'un bunu Butter'dan daha iyi becerdiği ortadaydı, bizimki şüpheli bakışlarla sürekli kanepeye göz atıp durdu, bunun dışında her katta bizi adım adım izledi. Gerçekten de fazla adım atmıştık çünkü yaklaşık kırk ton mobilya ve koliyi sağdan sola, yukarıdan aşağıya ve son olarak çaprazlama itmemiz gerekmişti.

Bu arada beyaz rengin ellinin üzerinde tonu olduğunu öğrenmiş ve adları en güzel olanları seçmiştik (Lottie için "dantel", Mia için "Pamuk Prenses" ve benim için de "deniz kabuğu" beyazı). Bunun yanı sıra Florence şaşırtıcı bir şekilde stilden anlayan bir danışman olduğunu kanıtlamıştı. Grayson da renk körü olduğunu (Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Bunların hepsi basbayağı beyaz!).

Ve Ernest'ın kardeşi Charles hakkında kapsamlı bir dosya oluşturmuştuk: Otuz dokuz yaşındaydı, çocuğu yoktu ve iki yıl önce boşanmıştı. "Açgözlü ejderha Eleanor" ona Güney Fransa'da bir yazlık eve, bir Jaguar'a ve epey sinir bozukluğuna mal olmuştu. Kaşları arasındaki çizgiler de yine Eleanor'un işiydi, en azından Florence böyle olduğunu iddia etmişti. Tenis oynuyor, vahşi doğayı koruma kurumlarına bağışta bulunuyor, parktaki klasik açık hava konserlerine gitmekten hoşlanıyor, Lambchop adlı grubun müziklerini seviyordu. Ailenin kara koyunu olarak görülme nedeni tünel duvarlarında spreyle grafiti sanatı icra etmesi ya da marijuanasını kendi yetiştirmesi

değildi. Ya da kara koyunlar başka her ne yapıyorsa. Nedeni, diğer üç büyük ağabeyinin aksine, hukuk okumayıp politikaya atılmamış olmasıydı. Bunun yerine Islington'da bir diş hekimi muayenehanesi vardı. Ve "dişe dokunur" ifadesi hemen başka bir anlam kazanmıştı. Mia'yla biraz düş kırıklığına uğramıştık. Veteriner olsaydı süper olurdu ama diş hekimiydi; hayır, bu sempati puanlarını düşürmüştü. Diş hekimleri hiç de güzel kokmazdı...

Ama meraklı sorularla sorguya çekilen sadece Charles değildi, Lottie de bir yığın tuhaf soruya yanıt vermek zorunda kalmıştı çünkü görünüşe bakılırsa Florence'ın, Lottie'nin uyruğuyla ilgili bir sorunu vardı ve Lottie'nin ataları arasında Nazi olup olmadığını kontrol etmek istemişti. Eğer varsa, kendini suçlu hissediyor muydu ve buna karşı ne yapıyordu?

Mia bu sorular yüzünden Florence'ı tokatlamak istedi ama Lottie bildiği kadarıyla ailedeki tüm Nazilerin İkinci Dünya Savaşı'nda öldüğünü söyledi, böylece Florence ilk sorunun yanıtıyla tatmin oldu. Ailenin bir araya gelmesiyle ve bununla bağlantılı olan oda değişikliğiyle uzlaşmış gibi görünüyordu, en azından bu konuda şikâyet etmeyi kesmişti ve ufukta bir sinir krizi görünmüyordu. Bu yüzden neredeyse biraz hayal kırıklığına uğramıştım doğrusu. Kendini kaybetmiş bir Florence çok daha hoşuma gidebilirdi.

Tabii annem de utanç verici sözlerini eksik etmedi. Ve herkesin duymasını garantilemek için de yemek vaktini bekledi.

"Liv'i bu akşam şu partiye götürmen çok hoş." Grayson'a ışıltılı bir gülümsemeyle baktı. Bir tek yanağını okşaması eksikti. "Hep söylerim, siz yaştakiler cumartesi akşamları ancak kırk derece ateşleri varsa evde kalmalılar... Liv'in artık kabuğundan çıkacak olması beni çok sevindiriyor."

"Şey..." Anlaşılan, Grayson ne diyeceğini bilemiyordu. Bana bir bakış attı, bense sinsice gülümsemekten kendimi alamadım.

"Anne, sanırım son durumdan haberin yok. Grayson'ı utandırma. Çünkü bu akşamki partiye gitmesem onun için daha iyi olacak."

Ernest çorba kaşığını tabağın yanına koydu. "Neden?"

Grayson ağzına bir lokma ekmek atıp anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Ona biraz acımıştım ama bunu hak etmişti.

"Saçmalama, fareciğim," dedi annem. "Bu partiye davet edilmeni Grayson'a borçlusun. Değil mi, Grayson?"

Grayson yutkundu. "Şey, evet, ama bu... ben... ee." Yine bana kısa bir bakış attı, sonra kendini toparlayıp kekelemeden devam etti: "Bu parti oldukça hareketli, alkol su gibi akacak, Liv henüz on beş yaşında olduğu için evde kalmasının daha doğru olacağını düşündüm..."

Ah! Bu kadarı fazlaydı... "Üç hafta sonra on altı olacağım," dedim öfkeyle.

"Gerçekten mi? Hiç öyle görünmüyorsun."

"Grayson!" Ernest suçlarcasına oğluna baktı. Ben de öyle. Öyle görünmüyorsun da ne demekti?

"Ben nedenini anladım," dedi annem. "Sorumluluk sahibi bir çocuk ve sadece Liv'i korumak istiyor," diyerek müstakbel üvey oğluna döndü, "ama bunu yapmana gerek yok, Grayson, canım. Partide eğlenebilirsin, Liv kendini koruyabilir." Ernest'a doğru eğilip masadaki herkesin rahatça duyabileceği bir tonda fısıldadı: "Hatta bazen fazla koruyor. Onun yaşındayken her şeyi görüp geçirmiştim: İlk kez sarhoş olmuş, ilk esrarımı çekmiş, ilk seksimi yapmıştım. Liv bu konuda biraz geriden geliyor. Babasına çekmiş olmasından endişelenmeye başladım. O da hayatı boyunca düşüncesizce bir şey yapmamıştır. Eh, bir kez belki, ne de olsa benimle evlendi." Güldü.

Ernest onun kahkahasına eşlik etti ama biraz şaşırmış gibiydi, tıpkı kardeşi Charles gibi. Ancak kara koyun bu kez topun ağzında kendi olmadığı için rahatlamış görünüyordu.

"Duyuyorsun işte," dedim Grayson'a. "Arkadaşların annem için yeterince tehlikeli değil. Geceleri mezarlıkta şeytan çağırma ayinleri yapsalar bile."

Bana öyle gelmiş de olabilirdi ama Grayson'ın renginin attığını fark ettim. Dudaklarını birbirine bastırdı ve sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. "Ben eşyaları yerleştirmeye gideyim."

Ağabeyi bana doğru son bir karanlık bakış atıp yemek odasından çıkar çıkmaz, "Grayson Liv'e göz kulak olmak istemiyorsa, bunu ben üstlenebilirim," diye önerdi Florence.

"Arthur'un partisine ben de gidiyorum, balo komitesinin toplantısından hemen sonra."

Buna öfkelenecek zaman bulamadım çünkü annem "balo" sözcüğünü duyar duymaz hemen dikkat kesildi. Onun bu ilgisine sevinen Florence en ateşli giysiler eşliğinde yılın en romantik günü olarak tanımladığı sonbahar balosunu ballandırarak anlatmaya koyuldu. Bu, her Frognal Academy mezununun hayatındaki en önemli gündü ama –bunu söylerken Florence'ın yüzünde kısa süreli ve açıkça sinsi bir gülümseme oluştu– ne yazık ki, evet, ne yazık ki baloya sadece son sınıflar katılabiliyordu.

Annem uğradığı hayal kırıklığı yüzünden her an gözyaşlarına boğulacakmış gibiydi.

"Alt sınıf öğrencileri ancak son sınıftan birinin dans partneri olarak baloya katılabilir." Florence'ın sesinden âdeta merhamet akıyordu. "Ve ne yazık ki Grayson baloya Emily'yle gidiyor."

Annem iç geçirdi.

"Ama şansımız varsa belki Liv'e bir balo partneri ayarlayabilirim..." diye ekledi Florence.

Evet, daha önce Persephone de tam olarak böyle söylemişti. Ve tabii annem de Florence'ın tuzağına düşüverdi.

"Gerçekten mi?" diye hevesle sordu. Kafasında şimdiden balo için tuvalet seçmeye başladığını âdeta görebiliyordum. "Liv, fareciğim, bu harika olur!"

"Hımm, bu çok kolay olmayacak... Gerçi Emily'nin erkek kardeşi Sam hâlâ boşta..." Florence sanki bunu düşünmek ona

fazlasıyla güce mal oluyormuş gibi alnını kırıştırdı. "Belki de Liv'i baloya götürmesi için onu ikna edebilirim."

Çok doğru. Sam. Ya da Persephone'nin dediği gibi Sivilce Sam.

"Ama tabii hiçbir şey için söz veremem."

Ah, durum gittikçe daha hoş bir hal alıyordu. Şimdi bir de Sivilce Sam'in önünde diz çöküp beni baloya götürmesi için yalvaracaktım, hatta rüşvet bile vermem gerekebilirdi.

"Bu kulağa korkunç bir organizasyon gibi geliyor," dedim üzerine basarak. "Şunu açıklığa kavuşturalım: Oraya gitmektense uyuşturucu olmadan dişimi çektiririm, daha iyi."

"Liv!" dedi annem. Florence ise şaşkın bir ifadeyle kaşlarını yukarı kaldırıp kedi ve ciğer gibi bir şeyler mırıldandı.

"Ben de bir kez uyuşturucu vurulmadan diş çektirmiştim," dedi Lottie. "Ve inan bana böyle bir şey yaşamak istemezsin."

"Uyuşturucu vurulmadan diş mi çektirdin?" diye şaşkınlıkla tekrarladı Charles. Lottie başını onaylarcasına salladı. "Kurt amcam diş hekimidir. Kötü bir diş hekimi, ayrıca pinti ve sadisttir." Florence'a bir bakış atarak aceleyle ekledi: "Ama yine de Nazi değildir."

"O halde diş hekimlerinden pek hoşlanmıyorsunuzdur." Charles'ın ses tonu açıkça üzgündü. "Yani, böyle kötü deneyimler yaşadıysanız, demek istedim."

Lottie biraz kızardı. Harflerin yerlerini kendine özgü bir şekilde değiştirerek ürettiği, "Deker", "Şiş doktoru ya da "Şamozist" gibi kelimelerle yeniden söze başlamak üzereyken Buttercup burnuyla onu dürterek durumun kötüleşmesini engelledi. Buttercup yemek boyunca masanın altına saklanmış ve uyuyan kediyi korkuyla göz hapsine almıştı ama anlaşılan, şimdi çoktan unutulmuş olan öğle gezintisini hatırlatarak Lottie'yi çıkmazdan kurtarmaya çalışıyordu. Lottie bunu fırsat bilip çenesini kapadı ve tasmanın ipini yakaladı. Herhalde o da acil temiz havaya ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Hatta yüzüne biraz soğuk su çarpsa hiç fena olmazdı.

Florence düşünceli bir ifadeyle onun ardından baktı. "Bence bir Alman için bile tuhaf bir aksanı var," dedi. Bunu Lottie'nin (umarım) duyamayacağı kadar alçak sesle söylemişti. "Peki, köpeğinizin cinsi nedir?"

Lottie'nin aksanını savunmak ve (çünkü bazı harflerin yerini değiştirmese, aksanı yoktu) aralarında (büyük ihtimalle) Buttercup'ın atalarının da bulunduğu (bu uzun bir listeydi) tüm cinsleri saymak üzere ağzımı açtığım sırada Mia benden önce davrandı.

"Buttercup bir Entlebuch Biyosfer köpeğidir," diye açıkladı. "Son derece ender bulunan ve değerli bir İsveç çoban köpeğidir."

Lottie'nin arkasından koşturan Buttercup bu sözleri duyunca arkasını döndü ve son derece ender bulunan, değerli

ve sevimli bir köpek gibi baktı. Kapıda onu bekleyen Lottie de aynı şekilde.

"Çok harika bir köpek," dedi Charles coşkuyla.

Mia tabağına eğildi ve neyse ki annem kadar yüksek olmayan bir sesle mırıldandı: "Yine de veterinerleri daha çok severiz."

17.

Arthur'un babasının villası daha önce Ernest'ın eviyle ilgili kurduğum hayale tıpatıp uyuyordu: sokaktaki güvenlik kameralı sürgülü kapı, parka benzeyen bahçe, *Rüzgâr Gibi Geçti*'de rol alabilecek, sütunlu ön kapı ve –bu gerçekti!– antrede bir fıskiyeli havuz. Bu evde birilerinin oturabileceğine insanın inanası gelmiyordu.

"Uyuşturucu bağımlısı milyoner çocuklarının yatırıldığı özel kliniklere benziyor," diye fısıldadım Grayson'a.

"Zaten biraz öyle," dedi Grayson. "Tek fark, burada bolca alkol ve uyuşturucu veriliyor."

"Annem olsa hayran kalırdı," dedim.

"Evet, kesin." Grayson alnını ovuşturdu. "Diğer annelerden biraz farklı, değil mi?"

"Evet, sen de mi fark ettin? Ayrıca benimle tekrar konuşmaya başlaman güzel." Çünkü buraya gelirken sadece somurtup önüne bakmıştı. Arabaya bindiğimde "Merhaba," demekle yetinmiş, bunun dışında ağzından tek kelime çıkmamıştı.

Şimdiyse omuz silkiyordu. "Öyle ya da böyle, artık bu durumu değiştiremem. Seni uyardığım halde buradasın."

"Evet," dedim keyifle. Biraz önce arabadayken öyle yorgundum ki suskun Grayson'ın yanında uyuyakalmaktan korkmuştum. Geceleri uyguladığım şu deneysel araştırmalar ve mobilya itme işi beni oldukça yormuştu. Ama şimdi ayılmıştım ve birkaç sırrı keşfetmeye hazırdım.

Son derece stresli görünen genç bir adam kapıyı açmış ve "Gençlerin partisi havuz başında," deyip bizi yandaki bir koridora yollamıştı. Grayson'ın dediğine göre adam, kendisi de bu akşam küçük bir parti veren Arthur'un babasının özel sekreteriydi (yani partiyi babası veriyordu, sekreteri değil). Ancak "küçük" sözcüğü Hamilton'lara herhalde farklı bir anlam ifade ediyordu.

Örneğin, "küçük" yüzme havuzu en az on beş metre uzunluktaydı ve havuz eviyle birlikte şimdiye kadar oturduğum evlerin hepsinden büyüktü. Her şeyin cam olması biraz ürkütücüydü. İnsan burada elinden bir şey düşürmemeliydi. Salonun baş tarafında, rahatça bir pub'ta yer alabilecek zenginlikte bir bar vardı. Havuz harika ışıklandırılmıştı ama su davetkâr görünmesine rağmen, hiç kimse yüzmüyordu. Eh, belki ona da sıra gelecekti. İçerisi oldukça kalabalıktı, birçok kişi havuza öylesine yakın dans ediyordu ki herhalde er ya da geç içine düşüp yüzmek *zorunda* kalacaklardı.

Ancak ortam harikaydı. Dar elbise ve yüksek topuklu ayakkabı giymiş birkaç kıza bakınca kısa bir an üstümdekilerin uygunsuz olup olmadığını ve bu yüzden aşağılık kompleksine kapılmam gerekip gerekmediğini düşündüm ama neyse ki kot pantolon ve tişört giymiş başkaları da olduğunu görüp rahat bir soluk aldım. Çünkü kendi koşullarıma göre oldukça hoş görünüyordum: Lacivert tişörtümün yakası derin dekolteydi ve babamın cömert tarafına denk geldiği bir zamanda Zürih'ten satın aldığım kot pantolon üzerime kusursuz oturuyordu. Ayrıca parlatıcı, rimel ve annemin kapatıcısını sürmüş, Mia'nın fazla basit bulduğu için bana hediye ettiği gümüş kelebekli, küçük bir toka takmıştım.

"Arthur ve Jasper şu taraftalar," dedim. Bunu söylerken bağırmak zorunda kalmıştım; parti müziği ve ses karmaşası fazla sayıda camın bulunduğu böyle bir yapıda akustik açıdan tam bir felaketti. "Jasper neden başparmağını yukarı kaldırmış, tuhaf bir şekilde sırıtıyor?"

Arthur ve Jasper o sırada yanımıza gelmek üzere dans edenlerin arasından kendilerine yol açarken, "Bir mucize gerçekleştirip annenin itirazına karşın seni buraya getirdiğim için," dedi Grayson. "Hayır diyebilirsin." Kolumdan tutup ısrarla bana baktı. "Duydun mu, Liv, hayır de."

"Neye hayır diyeceğim?" diye sordum ama Arthur ve Jasper çoktan yanımıza gelmişlerdi.

"Küçük Liz! Açık saçlarla ve gözlüksüz. Vay canına!" Jasper neşeyle bana gülümsedi. "Harika iş çıkardın, Grayson!" diyerek beşlik çakmak için elini kaldırdı. Ama Grayson sadece acılı bir şekilde sırıttı. Ve kolumu hâlâ sıkıca tutuyordu.

"Gelebilmeniz ne güzel, Liv," dedi Arthur. Okul forması olmadan daha hoş görünüyordu, tabii hoş görünmenin daha ötesi varsa. Klasik bir Michelangelo heykeli gibiydi, yalnızca heykeller gibi çıplak değildi, kot pantolon ve siyah renkli, dar bir tişört giymişti.

"Ama zaten söy..." diye başladım ama Grayson sözümü kesti.

"Annesini ikna etmek kolay olmadı," dedi kolumu biraz daha sıkarak. "Onu on birde geri götürmek için söz verdim."

"Şey..." Grayson'a aval aval bakmamak için kendimi zor tuttum.

"Eh, hiç yoktan iyidir," dedi Arthur umursamaz bir tavırla. "Aç mısınız? Babam da bu akşam bir parti veriyor, işle ilgili bir veda toplantısı gibi bir şey. İkram servisi elemanlarına bir şeyler hazırlattım. Sushi, börek ve ahududu pastası."

"Acayip seksi, kızıl saçlı bir garson kızı kıl payı kaçırdık," diye atıldı Jasper. "Ama ne yazık ki Arthur'un babası onu kendine ayırdı... Hey, Henry de geliyor."

Kendimi hazırlamak için derin bir soluk aldım. Henry'nin adının geçmesi bile kalbimin teklemesine neden oluyordu. Saç-

larının şiddetli bir tropik fırtınada kurutulmuş gibi görünmesi de bir şeyi değiştirmiyordu. Davranışları aynı rüyayı görmüş olduğumuza dair en ufak bir ipucu vermese de, rüyamda el ele tutuştuğumuz için utanıyordum. Okulda birbirimizi görmezden gelmiştik, yani o beni görmezden gelmiş, ben de ona uymuştum.

"Tanrım, buraya iki saat önce gelecektin hani," dedi Jasper.

"Evet, biliyorum." Henry, Grayson'ın kolumu hâlâ sıkıca kavramış olan eline baktı. Grayson deminden beri kan dolaşımımı kesintiye uğrattığını yeni fark ediyormuş gibi hafifçe silkinip beni bıraktı.

"Üzgünüm," dedi Henry. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. "Evden çıkamadım; her zamanki ailevi hafta sonu krizleri." O ve Grayson o tuhaf anaokulu selamlaşmasını yaptılar. Grayson'ın yüzü bir an gevşemiş gibi göründü.

"Şimdi her şey yolunda mı?" diye ilgili bir ses tonuyla sordu Arthur.

Henry başını evet dercesine salladı ama ayrıntı vermekten kaçınır gibiydi. Bunun yerine, "Merhaba, Peynirkız," diyerek bana gülümsedi. "Geldin demek."

"Evet, korkunç sıkı annem bir kereliğine dışarı çıkmama izin verdi," dedim Grayson'a bir bakış atarak.

"Ama sadece on bire kadar," dedi Grayson istifini bozmadan.

"Ah, lanet olsun!" Jasper kızıl saçlı bir kızı işaret etti. Sırtı açık, mavi bir elbise giymişti ve etek boyu öylesine kısaydı ki onu mayo yerine rahatlıkla kullanabilirdi. "Madison'ı kim davet etti?"

Demek bu kız Jasper'ın eski kız arkadaşıydı. Turkuaz renginde parlayan havuzun uzun kenarında, bir çocukla sarmaş dolaştı ve o sırada yüksek sesle gülüyordu.

"Madison, Nathan'la birlikte geldi," dedi Arthur. "Şimdi güçlü olmalısın, Jasper. Gidip onlara selam vereceğim, tamam mı? Ama hemen dönerim."

"Peh," dedi Jasper onların yanına giden Arthur'un ardından bakarak. "Sanki çok umurumdaydı, sadece *beni* terk eden *kendisiymiş* gibi davranması sinir bozucu. Oysa tam tersi oldu."

"Tabii," diye mırıldandı Grayson.

"Yani... *Nathan!* Ah, Tanrım. Madison beni neden özellikle şu cüceyle kıskandırmaya çalışıyor ki? Beni, Jasper Grant'i! Onu duşun altında gördüğümü bilmiyor mu? Kim demiş burnu büyük erkeklerin şeyi de... Şu koca burna bakın ve sonra da onu şeyiyle..."

"Evet, tamam, Jasper, biz senin tarafındayız," diye sözünü kesti Henry.

Jasper kırgın ses tonunu şaşırtıcı bir şekilde yumuşattı. "Madison insanı gerçekten pişman ediyor. Değil mi, küçük Lizzy?" Gözünü eski kız arkadaşından ayırmadan kolunu

omzuma koydu. "Önce aylarca peşimden koşup süslü aşk mektupları yazıyor ama ayrılır ayrılmaz ilk karşısına çıkanın boynuna atlıyor. Tabii çaresizlikten." Her kelimesiyle birlikte bana biraz daha yaklaşıyordu ve şimdi dudakları neredeyse kulağıma değecek kadar yakındı. "Ayrıca çok güzel kokuyorsun."

"Onu rahat bırak, Jasper," dedi Grayson ama Jasper onu duymazdan geldi.

"Bu hangi parfüm?" diye kulağıma fısıldadı. "Beni deli ediyor."

"Evet, belli oluyor. Özellikle de parfüm kullanmadığım düşünülürse." Kıskacından kurtuldum ancak Madison hâlâ bize baktığı için bunu normalde yapmam gerekenden çok daha yumuşak bir şekilde becerdim.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu Jasper, başımla onaylayınca bakışları parladı. "Senin onuruna bugün yeni bir içki yaratacağım. Ona bu salondaki en tatlı sarışının adını vereceğim: Tatlı Liz."

Henry dalga geçercesine soludu.

"Onun adı Liv. L.I.V. ve henüz on beş yaşında, Jas," dedi Grayson öfkeyle. "Yani ona ne alkol vereceksin ne de onu Madison'ı kıskandırmak için kullanacaksın. Kesinlikle..."

"Sen Emily'nin yanına gitsene, oyunbozan," diye onun sözünü kesti Jasper. O sırada havuz evinin ön tarafındaki

sürgülü cam kapıdan içeri giren iki kızı işaret etti: Florence ile orta uzunlukta kahverengi saçları olan ve zayıf bir kız olan Emily Clark, okul gazetesinin editörü.

Daha iyi görebilmek için merakla parmak uçlarımda yükseldim. Florence harika görünüyordu. Parlak bukleleri, kısa etek ve çizmelerle kombine ettiği havalı deri ceketinin üzerine serbestçe yayılmıştı. Emily ondan en az on santimetre uzundu; ciddi saç modeli, siyah ceketi ve pantolonuyla Florence'ın ablası gibi duruyordu, daha doğrusu derslerini çok ciddiye alan bir öğrenci gibi. Ya da sigorta satan biri gibi. Bu arada Mia'yla Dedikodu blogunun ardında Emily'nin olabileceğinden şüphelenmemizin bir sebebi de, aslında blogun geçen üç yıl içinde Emily hakkında kötü hiçbir şey yazmamış olmasıydı. Binici şapkasının uygunsuz görüntüsü ve iyi notları hakkında minik bir iğneleme dışında onunla ilgili hiç haber yoktu. Ama yazıda kullanılan "hırslı" kelimesi ustaca gizlenmiş bir iltifat, daha doğrusu kendini övme olarak da kabul edilebilirdi, ayrıca at üzerinde çekilmiş fotoğrafı da azıcık olsun uygunsuz değildi. Hatta belki de kafasında binici şapkasıyla budala gibi görünmeyen dünyadaki tek kişiydi.

"Yoksa özgür kız... Emily kuaföre mi gitmiş?" diye sordu Jasper. "Peki, ya o *ruj* mu?" Hafif bir ıslık çaldı. "Sana büsbütün abayı yakmış olmalı, Grayson."

Emily bunu kanıtlamak istercesine bize el sallayıp gülümsedi, Florence ise sivilceli cildi loş ışıkta bile belli olan, koyu renk

saçlı, sarkık omuzlu bir çocuğa doğru döndü. Ah, Tanrım! Bu kesin Sivilce Sam'di. Bakışları beni ararcasına etrafta dolaştı. Florence herhalde o sırada benimle baloya gitmesi için ona para teklif ediyordu ve o da bu paranın yeterli olup olmadığını kontrol etmek ister gibiydi. Annemin, kızını Viktorya tarzı balo kıyafeti içinde görmek için daha fazlasını ödemeye hazır olduğundan emindim.

Grayson'ın arkasına saklandım.

"İnsan Emily'nin Buckingham Sarayı'nın balkonunda durduğunu sanabilir, ne kadar kibarca gülümseyip el sallıyor," dedi Henry. "Sanırım prensinin yanına gelmesini istiyor."

Grayson derin bir iç çekerken Jasper onun kaburgalarına bir dirsek attı. "Git hadi. Biz Liz'e göz kulak oluruz."

"Liv!"

"Ben de öyle dedim."

"Pekâlâ. Birazdan dönerim," dedi Grayson, sonra arkasını dönüp Emily'nin yanına gitmek üzere yürüdü. Jasper, Henry ve ben, onu karşılayışını izledik.

"Yanaktan mesafeli öpücük," dedi Henry.

"Ben de Gertrude teyzemi karşılarken öyle öpüyorum," dedim. (Ve bu arada soluğumu tuttum çünkü Gertrude teyze her zaman biraz ıslak köpek ve saç spreyi kokardı.)

Ama Emily, Gertrude teyze öpücüğüyle yetinecekmiş gibi görünmüyordu. Kısa bir an bize baktı, sonra kollarım

Grayson'ın boynuna dolayıp onu kendine çekti ve Hollywood tarzı bir Fransız öpücüğü verdi.

"Uuuf," dedi Jasper.

"Herhalde ruj olayı kapandı," dedi Henry.

"Anlaşılan, birilerinin ıslak köpek gibi koktuğunu düşünmesini istemiyor," dedim.

"Aramızda kalsın, bence hep biraz at pisliği kokuyor," diye mırıldandı Arthur, fark ettirmeden tekrar yanımıza gelmişti. "Saman, deri ve at pisliği... Ama sakın Grayson'a söylemeyin. Ayrıca gittikçe ona atından daha fazla tutku beslemeye başlamış gibi görünüyor."

"Adı *Cennetin Fethi* olmasına rağmen," diye tamamladı Henry, bu arada bunu söylerken yüzünde nasıl bir ifade oluşturduğunu görmeden de tahmin edebiliyordum. Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum.

Emily ve Grayson hâlâ öpüşüyordu ve nedense onları izlemek gittikçe utanç verici olmaya başlamıştı. "Belki de kendilerine bir oda bulsalar daha iyi olacak," diye mırıldandı Jasper. Henry ve Arthur kısa bir an bakıştılar.

"Şey, Liv, sinemayı ve film arşivini görmek ister misin?" diye sordu Arthur birdenbire.

Bir anda kendime gelerek tüm dikkatimi topladım. Yoksa artık başlıyor muyduk? Grayson'ın beni bu partiden uzak tutmak için neden böyle uğraştığını öğrenecek miydim? Jasper,

Arthur ve Henry de benim kadar heyecanlı görünüyordu. Merakla bana bakmaya başladılar, âdeta pusuda bekledikleri söylenebilirdi.

Hayır de. Grayson'ın sözleri aklımdaydı.

"Evet," dedim üzerine basarak. "Çok isterim."

18.

Mobildepo.com

Partideki müzik sesinin gerçekte ne kadar yüksek olduğunu ancak ana binaya geri dönerken anladım. Gümbürdeyen basları arkamızda bırakırken kulaklarım uğulduyordu. Sonunda geriye sadece parlak granitten doğal olmayan bir şekilde yankılanan ayak seslerimiz kalmıştı.

Arkamı döndüm. "Jasper nerede?"

"Bize içki hazırlayıp gelecek. Bu taraftan." Koridorun sonuna ulaştık ve kendi kendine huzur içinde şakırdayan fıskiyeli antreden başka bir koridora girdik. Ortalıkta hiç kimse görünmüyordu ama uzaklardan boğuk sesler ve piyano müziği geliyordu.

"Sinema ve arşiv en alt katta," diye açıkladı Arthur, ardından bir kapıyı açtı.

Aşağıya inen bir merdiven vardı. Ayaklarım kendiliğinden durdu. "İki yabancıyla karanlık bir bodruma inmek pek akıllıca değil, ne dersin, Liv?" Henry yanıma gelip bana bir bakış attı. Kaşları her zamanki gibi alayla yukarı kalkmıştı.

Tuhaf bir şekilde o an aynı şeyi düşünüyordum (görünüşe bakılırsa ayaklarım da öyle). Annem henüz birkaç saat önce, tıpkı babam gibi benim de düşüncesizce bir şey yapmayacağımdan korktuğunu söylememiş miydi? Hah, kim demiş!

Bay Wu'nun da her zaman dediği gibi: "Atacağı her adımı uzun uzun düşünen biri, hayatı boyunca tek ayak üstünde durur."

Basamakları inmeye başlarken en masum gülümsememle, "Neden korkacakmışım?" diye sordum. Ayrıca kaşlarımı da kaldırabilirdim, hem de oldukça iyi ama bunu daha sonraya saklamak istiyordum. Böyle çarpıcı mimikleri idareli kullanmak gerekti, yoksa etkilerini çok çabuk kaybedebilirlerdi.

"Bodrum karanlık değil ve biz de yabancı değiliz." Arthur biraz gücenmiş gibiydi ve aşağıya ulaştığımızda "bodrum" sözcüğü bana da gerçekten biraz uygunsuz gelmişti. Bir sıra pahalı tavan ve duvar aydınlatması sayesinde her yer gündüz gibi aydınlıktı ve birçok kapısıyla bana rüyamdakini hatırlatan koridor, değerli halılarla kaplıydı.

"Eh, buradaki duvarlar oldukça kalın. Çığlıklarını hiç kimse duyamaz." Henry beni rahat bırakacakmış gibi görünmüyordu.

Abartılı bir ilgisizlikle omuz silktim ve bu kez Bay Wu'nun anlamlı sözlerinden birini yüksek sesle söyledim: "Ama ejderha yükselmek isterse, rüzgâra karşı uçmalıdır." *Ayrıca Kung-Fu biliyorum.*

Henry güldü. Arthur bu arada koridorun sonundaki ağır bir kapıyı açmıştı.

"İçeri gelin!" diyerek geçmem için davetkâr bir hareketle bana yol gösterdi.

Yukarı doğru yükselen, kırmızı kadife kaplı, sinema koltuklu sıralara etkilenmiş bir halde bakakaldım. Her sırada en az on koltuk vardı, sağ ve sol taraflarda siyah tüylü halıyla kaplı merdivenler bulunuyordu. Bu deliceydi: Bu insanların bodrumlarında gerçek bir sinemaları vardı! Arthur kapının yanındaki bir düğmeyi çevirince, salonun tavanında gerilmiş olan siyah kumaşın üstü yıldız gibi parlayan, oldukça yumuşak, sayısız minik ışıkla aydınlandı.

O sırada salonun içinde tiz bir çığlık yankılandı. Elimde olmadan hoparlörlere baktım çünkü çığlık *Korkunç Bir Film*'den geliyor olabilirdi ama bunun yerine son sıralardan iki kafa göründü. Birinin gri saçlı bir erkeğe ait olduğu belliydi; diğeriyse pahalı bir saç modeliyle bir kadındı ancak o sırada saçları oldukça dağınık görünüyordu.

"Ah, Bayan Kelly. Ve Sör Braxton. Lütfen rahatsız olmayın," dedi Arthur nazik bir sesle, bu arada hiçbir şey olmamış gibi düğmeyi döndürmeye devam etti, ta ki yıldızlı gökyüzü baştan sona süpernovalarla kaplanıp sinemanın içi iyice aydınlanana dek. "Dostlarım ve ben, yarım saat içinde dışarı çıkacağız. Yaklaşık olarak."

"Lanet olsun," diye mırıldandı adam, hemen ardından telaşla giysilerini düzeltmeye başladı. Birkaç saniye sonra tökezleyerek merdivenlerden indi, gömleğini bile doğru dürüst

ilikleyememişti. Yeterince hızlı davranıp yolundan çekilemediğim için âdeta bir tramvay hızıyla omzuma çarptı. Henry beni tutmasaydı yere yuvarlanacaktım.

"Kaba herif," dedim. Acelesinin nedenini anlasam da, beni tampon olarak kullanması gerekmiyordu.

"Beni mi kastettin?" Henry alçak sesle güldü ve alnıma düşen saç tutamını geriye çektikten sonra beni bıraktı. Kendimi normal şekilde soluk almaya zorladım. O yanımdayken kendimi kaybettiğimi hiçbir şekilde fark etmemeliydi.

Zavallı kadının giyinip toparlanmak için daha fazla zamana ihtiyacı olmuştu. Kıpkırmızı kesilmiş yüzüyle merdivenlerden inerken bakışları gergin bir şekilde yere çevrilmişti.

"Sizi tekrar görmek ne güzel, Bayan Kelly," dedi Arthur kadın yanımızdan geçerken hafifçe eğilerek. Ayağındaki topuklu ayakkabılara rağmen olimpiyatlara yaraşır bir tempoyla yürüyordu. "Lütfen eşinize benden selam söyleyin, tabii o da partideyse."

Bayan Kelly hiçbir şey duymamış gibi sendeleyerek kapıya yürüdü.

"Bu çok acımasızcaydı," dedi Henry.

"Sör Braxton onu bekleyebilirdi," dedim kadına acıyarak.

"Evet." Arthur koridora açılan kapıyı kapayıp ışığı tekrar kıstı. "Büyükannemin hep dediği gibi, centilmenlerin soyu tü-

kenme tehlikesiyle karşı karşıya. Nerede kalmıştık? Ah, evet." Bana gülümsedi. "Ee, sinemamız hakkında ne düşünüyorsun?"

Hemen kendimi topladım. Koltuklardan birinin kadife kolunu okşayarak, "Harika," dedim dikkatle. Peki, buraya neden gelmiştik?

"Ellili yıllardan bir korku filmi seçebilirim," diye önerdi Arthur. Hâlâ kapının yanında duruyordu ve ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu. "Gerçi hiç korkunç değiller ama babama bakarsan sinematografik açıdan son derece değerliler. En çok ne seversin, Liv? Zombileri mi, hayaletleri mi, vampirleri mi?.."

"Belki de iblisleri?" diye ekledi Henry.

Anahtar sözcük bu muydu? Artık sır perdesi kalkıyor muydu? Yüzüme yine masum kuzu gülümsememi yerleştirdim. "Şimdi oturup film izleyemeyiz ki... Yukarıda elli konuğunuz var."

"Sanırım bu arada yetmişi bulmuştur," dedi Arthur omuz silkerek. "Ama bensiz de başlarının çaresine bakabilirler. Buradaki şey daha önemli."

Kapının dışında bir patırtı oldu.

"Ah, içkilerimiz." Arthur kapıyı açınca Jasper elinde bardaklar, birkaç şişe, bir buz kovası ve yana yatırdığı başı ile omzu arasına sıkıştırdığı iki portakalla tökezleyerek içeri girdi. Yüzü, ağzında tuttuğu nane demetiyle örtülmüştü, konuşmaya başlayınca demet düştü. Henry onu havada yakaladı.

"Tepsi bulamadım, ben de içkileri burada karıştırabileceğimi düşündüm," diye açıkladı Jasper, elindekileri koltuklardan birinin üstüne rastgele yığdı. "Ee? Sordunuz mu?"

"Hayır," dedi Arthur. "Aslında bunu oldukça yavaş ve özenli bir şekilde yapmak istiyorduk."

"Ne sorusu?" Siyah halı üzerinde yuvarlanan portakalları yerden aldım.

"Şey, oyunumuzda... Anabel'in yerini alıp almayacağını," diye yanıtladı Jasper. "Tabii bu ancak henüz bakireysen mümkün olabilir. Bu yüzden ilk iş olarak hemen bunu açıklığa kavuşturmamız gerek: Bakire misin?"

Tanrım, bu onu ne ilgilendirirdi? Sarhoş falan mıydı?

"Ah, kapa çeneni, Jas," dedi Henry. Masum kuzu gülümsemem yok olmuştu.

"Neden ama?" Jasper anlamamış gibi alnını kırıştırdı. "Ona konunun ne olduğunu saatlerce açıkladıktan sonra bu işe uygun olmadığını öğrenirsek ne olacak? Daha geçenlerde kızların ilk deneyimlerini ortalama on beş yaşlarında yaşadıklarını okudum ve o da on beş yaşında, üstelik oldukça seksi, en azından gözlük takmadığı zamanlarda, yani sorum oldukça yerinde. Hâlâ bakire misin, Liv, evet ya da hayır?"

Sersemlemiş halde ona bakakaldım. "Sadece *bakirelerin* katılabileceği bir oyun mu oynuyorsunuz?"

"Ah, çok iyi yaptın, Jasper, şimdi bizi manyak sanacak," dedi Henry.

"Niyetim bu değildi." Jasper pişman olmuş bir yüz ifadesi takındı. "Sadece zaman kaybetmek istemedim... Siz nasıl açıklayacaktınız?"

Henry sırtını duvara dayayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Herhalde delice kısmına geçmeden önce oyunun avantajlarından söz edecektik."

"Yavaş yavaş ve özenle," dedi Arthur ciddi bir ses tonuyla.

"Peki, bu tam olarak nasıl bir oyun?" diye sordum çabucak.

Arthur yanıt vermek için ağzını açtı ama Jasper ondan önce davrandı. "Zarla oynanan bir oyun değil. Ve kazanmakla da ilgisi yok. Bu daha çok bir tür rol yapma oyunu... her ne kadar hiç kimse rol yapmasa da. Aslında *oyun* falan değil. Şu anda kafan karıştıysa, benden farklı durumda değilsin. Çünkü ben de bunu oldukça karmaşık buluyorum. Öyle karmaşık ki önce hepimize birer içki hazırlayacağım." Bardakları koltuğun koluna dizerek bir cin şişesinin kapağını çevirdi.

Arthur, Jasper'ı tutup ağzını kapatacakmış gibi görünüyordu ama Henry'ye bir bakış attıktan sonra sadece ona dik dik bakmakla yetindi. Jasper'sa dostlarının kendisiyle sözsüz iletişim kurma çabalarının farkında değildi. "Bunu henüz doğru dürüst anlamadığımı itiraf etmeliyim," diye gevezeliğine devam etti. "Özellikle şu rüya konusu beni biraz aşıyor. Ama biraz egzersizle ben de üstesinden geldim ve, vay canına, dileklerle

ilgili şu olay beni gerçekten şaşırttı ama evet, bu harika, en azından şeye kadar öyleydi... Ah, lanet olsun, ölçü kabını unutmuşum."

Bu gerçek olamazdı! Şimdi de şu aptal ölçü kabına takmıştı. "Neye kadar?" diye sordum. Sesim amaçladığımdan daha sabırsız çıkmıştı.

"Oyunun kurallarını çiğneyene kadar. Şey, aslında sadece Anabel çiğnedi ama tabii bu onun için fark etmiyor." Jasper ölçü kabı için sızlanmaktan vazgeçmişti. Cini buz küplerinin üzerine boca etti. "Oyuna katılanlardan en az birinin bakire kanı taşıması gerek çünkü son mühür ancak bakire kanıyla kırılabilir, geçen yılki Cadılar Bayramı'nda oyuna ilk kez başladığımızda bakire kanının hepimiz için geçerli olduğunu sanıyordum, benim ve Anabel'in dışında... Özür dilerim, Arthur..."

"Önemi yok." Arthur sinema koltuklarından birine oturup başını ellerine gömdü. Anlaşılan, Jasper'ı susturma çabalarından vazgeçmişti.

Kolumun üstünde dikilen tüyleri çaktırmadan ovuşturdum çünkü Jasper'ın söylediklerinin Anabel'in bana anlattığı hikâyeyle birebir örtüştüğünü fark etmiştim. Dün gece gördüğüm rüyada. Bana Cadılar Bayramı'nda başladıkları ve sonra ipin ucunu kaçırdıkları bir oyundan söz etmişti ve bunun suçlusunun... kendisi olduğundan.

Henry'ye kısa bir bakış attım. Hâlâ duvara dayanmış halde duruyordu. O da Arthur gibi Jasper'ı durdurmak için bir giri-

şimde bulunmaktan vazgeçmişti. Belki de bunun nedeni, o ana dek çığlıklar atarak oradan kaçmamış olmamdı ama Jasper'ı durdurmak imkânsız olduğu için de olabilirdi.

Şimdi cin şişesini bir kenara koymuştu ve bardaklara yine bolca Martini dolduruyordu. İnsan sadece kokusundan bile kafayı bulabilirdi. "Neyse, sonradan Grayson'ın da Maisie'yle kırıştırdığı ortaya çıktı, Henry zaten bize hiçbir şey anlatmayan aptal bir sır küpü, meğer Arhur da on beşindeyken acayip tatlı bir Fransız stajyer kızı götürmüş ama bunu en iyi dostlarına anlatmayı nasılsa unutmuş..." Jasper, Arthur'a öfkeli bir bakış attı. "Ve aslında –bu kimin aklına gelirdi– oyunun başında aramızda seks yapmamış tek kişi Anabel'di. Ki aslında bu oyun için yeterliydi. Ama sonra Anabel de artık kiminle ve nasıl yaptıysa... şey... oyunun kuralını çiğnedi. Bu, oldukça karmaşık ve dramatik bir hikâye, sonra her şey ters gitmeye başladı, şimdi yeni bir Anabel'e ihtiyacımız var, yani bakireliği garanti olan ve oyunun sonuna dek bunu koruması gereken birine. Pekâlâ, durumun nedir, Liv? Bakire misin, değil misin?" Son cümleyi hiç ara vermeden, motor gibi söylediği için hırıltılı bir soluk aldı.

Arthur boğuk bir sesle inledi.

"Evet, Liv, artık top sende," dedi Henry alayla. "Ee? Korktun mu?"

Ne yazık ki hayır. Hatta tam tersiydi. Birkaç soru sormak için yanıp tutuşuyordum ama ne kadarını bildiğimi onlara

henüz açık etmek istemiyordum. Hele ki bildiklerimin çoğu şüpheli rüyalardan oluşuyorken.

"Sanırım şimdi oyunun avantajlarıyla ilgili bir şeyler öğrensem fena olmaz," dedim.

"Ah, oldukça *fazlalar*! Bir bakalım..." Jasper'ın alnında kırışıklıklar oluştu. "Oyuna katılırsan, örneğin sonbahar balosu için potansiyel katılımcılığı garanti edersin. Bu okuldaki her kız bunun için yanıp tutuşuyor."

Henry kısa bir kahkaha attı. "Onu sonbahar balosuyla mı yemlemek istiyorsun?"

"Neden olmasın? Başkası olsa bunun için cinayet bile işlemeye kalkar... O yüzden baştan söylemek en iyisi."

"Ah, Jasper, sen umutsuz bir vakasın." Arthur elini uzattı. "Bana bir bardak ver."

"Henüz bitirmedim," dedi Jasper onun parmaklarına vurarak. "Daha Campari ve portakal dilimi ekleyeceğim. Ve nane yaprağı. İçkimizin bir tarzı olmalı, unuttun mu?"

O sırada kapı ardına dek açıldı. Koridordaki aydınlık, salonun içine doldu.

"Merhaba, Grayson." Arthur, Jasper'ın koltuğuna uzanıp cin şişesini aldı.

"Merhaba, Grayson mı?" diye öfkeyle tekrarladı Grayson. "Aklınızı mı kaçırdınız? Bir dakika arkamı dönüyorum, Liv'le birlikte ortadan kayboluyorsunuz..."

"Bir dakikadan fazla sürdü," diye mırıldandı Henry.

"İçkiler birazdan hazır," dedi Jasper.

"Size gerçekten inanamıyorum!"

Arthur derin bir iç çekti. "İçeri gel ve kapıyı kapat, Grayson."

Ama Grayson başını iki yana salladı. "Geç oldu. Liv'i eve götürmem ger... Ah, lanet olsun, Arthur, yoksa cini şişeden mi içiyorsun?"

"Hadi ama, Grayson. Liv'e bir şey olmadı," dedi Henry.

"Evet, doğru." Arthur bacaklarını yan koltuğun kolçağına uzatarak şişeyi Grayson'a uzattı. "Bir yudum al ve biraz önce banka soymuşuz gibi bakıp durma. Sadece Liv'e sırrımızı açmaya çalıştık."

"Ya, öyle mi? Umarım hiçbir şeyi unutmamışsınızdır: Örneğin, Anabel'in köpeğine olanları ve şu kâbusları... Ah, lanet olsun!" Grayson öfkeden her an patlayacakmış gibiydi. "Gel, Liv, gidiyoruz," dedi dişlerinin arasından.

Yerimden kıpırdamadım. Biraz şaşırmış gibiydi ama buradan gidemezdim, sırrı açığa kavuşturmaya bu kadar yaklaşmışken bunu yapamazdım.

"Saat henüz onu çeyrek geçiyor be adam, gevşe biraz," dedi Arthur saatine göz atarak. "Lütfen," dedi sonra âdeta yalvarırcasına.

Grayson kapıyı kapadı. "Başka bir çözüm bulmamız gerektiğini size yüz kez söyledim ama tabii beni duymazdan

geliyorsunuz. Neden *bir kez* olsun beni dinlemiyorsunuz... Ah, lanet olsun! Liv, sana her ne anlattılarsa, hepsini unut!"

"Önce anlamak isterim," dedim.

"Sorun da bu," dedi Arthur. "Kendin yaşamadığın takdirde bunu anlaman gerçekten zor."

"Ama ben gayet iyi açıkladım," dedi Jasper kırgın bir sesle. "Özellikle benim kavrayamadığım düşünülürse."

Grayson bir şey söylemek istedi ama hemen atıldım. "Yani, geçen yılki Cadılar Bayramı'ndan beri aslında hiç de oyuna benzemeyen ve en az bir katılımcının bakire olması gerektiği bir oyun oynuyorsunuz," dedim aceleyle. "Doğru mu?"

"Doğru!" Jasper diğerlerine zafer dolu bir bakış attı. "Gördünüz mü, anlamış işte."

Diğerleri tepki vermedi. Grayson alnını ovuşturdu. Arthur cin şişesinden bir yudum daha aldı, Henry nane demetinin yapraklarını tek tek koparark parmakları arasında ufaladı.

"Peki, *neden?*" diye sordum.

Henry başını kaldırdı. "Oyunu neden oynadığımızı mı soruyorsun, yoksa oyunun kurallarına göre neden en az bir oyuncunun bakire olması gerektiğini mi?"

"İkisi de," dedim.

Suskunluk uzadı. Jasper bile bir yanıt vermedi, bunun yerine kot pantolonunun cebinden bir çakı çıkarıp portakalın

kabuklarını soymaya koyuldu ama bunu becerebildiği söylenemezdi.

"Pekâlâ, şöyle söyleyelim." Salondaki sessizlik nihayet bozulmuştu. Bu, Arthur'un boğuk çıkan sesiydi. "Cadılar Bayramı gecesiydi ve Londra'nın kuzeyinde elektrik kesildiği için Cadılar Bayramı partisi erken bitmişti. Acayip neşeliydik, âşıktık ve biraz delice şeyler yapmaya hazırdık."

"Sen âşıktın," diye düzeltti Henry. "Biz sadece sarhoştuk..."

"Bu doğru." Grayson teslim olmuş bir tavırla sırtını kapıya dayayıp kendini yere bıraktı.

"Yine de ortam harikaydı," diye devam etti Arthur. "Geceyarısıydı, Anabel'in evindeydik ve babasının kırmızı şarapları gerçekten lezzetliydi..."

"Dışarıda tam bir Cadılar Bayramı havası olduğunu anlatmayı unutma, sisi falan..." Jasper portakalı katletmeye devam ederken yine lafa karıştı. "Anabel bir sürü mum yaktı, sonra o korkunç kitabı getirip değişik şey denemeyi önerdi, bu nedense o an... doğru gelmişti. Cadılar Bayramı'nda iblis çağırmak... çok uygundu, öyle değil mi? Ayrıca çok da eğlenceliydi, başlangıçta gözüme zararsız görünmüştü, tıpkı... yılbaşı gecesi kurşun dökmek[25] gibi. Bunu yaparken kimsenin

25 Hıristiyanlarda yılbaşı akşamı kaşık içinde eritilen kurşunun suyla dolu kaba dökülüp ortaya çıkan şekillerin yorumlanması. (ç.n.)

aklına kurşunun birdenbire kafasına göre takılıp rüyalarda insana musallat olacağı gelmez. Ya da köpekleri öldüreceği..."

Hah, nihayet.

"Demek oyununuz bu. Bir iblis çağırmak, öyle mi?" Peki, bunun şu köpekle ne ilgisi vardı?

Jasper başıyla onayladı. "Biliyorum, kulağa budalaca geliyor."

"Zaten budalaca," dedi Grayson.

"Bu sadece eğlence olacaktı. Hiçbirimiz gerçekleşeceğine inanmamıştık." Jasper iç geçirdi. "Sadece Anabel'in söylediği sözleri tekrarladık, şaraplarımızın içine biraz kan damlattık, yere komik bir pantograf çizdik ve hepimiz bir dilek tuttuk..."

"Yüz kez söyledim, Jas, onun adı pentagram," dedi Henry.

"Her neyse." Jasper gözlerini devirdi. "Olayların böyle... böyle *gerçek* olacağını hiç kimse tahmin edemezdi."

Sanki bakireden çok, bir şeytan çıkarıcıya ihtiyaçları varmış gibi görünüyordu. "Şu iblis çağırma gerçekten işe yaradı, öyle mi?" Ses tonuma kuşku ve alayı yansıtmamaya var gücümle çalışırken gittikçe kötü bir televizyon filminde anlayışlı olmaya çalışan terapistlere benzemeye başlamıştım. Hastasının deli olduğunu düşünen bir terapiste. "Bunu tam olarak nasıl hayal etmem gerekir?"

Hiç kimse yanıt vermedi. Henry dalgın bir halde yeşil nane yapraklarını yere ufalamaya devam etti. Arthur çatık

kaşlarıyla Jasper'ın bardağında eriyen buzları seyre daldı. Grayson alt dudağını çiğneyip durdu, Jasper ise yine portakalı kesme işine girişti.

Tüm sırlarını ağızlarından kerpetenle almaktan sıkılmıştım doğrusu, üstelik her verdikleri yanıt on farklı soru doğuruyordu. "Yani geçen yıl, Cadılar Bayramı'nda eğlence olsun diye bir iblis çağırdınız," diye bir kez daha özetledim. "Bunu, eski bir kitapta bulduğunuz ve oyunculardan birinin bakire olmasını şart koşan kurallara göre yaptınız. Ama şimdi bakireniz artık bakire olmadığı için bir yedek oyuncuya ihtiyacınız var. Ve herhangi bir nedenle bunun için beni seçtiniz."

Nedenini biliyordum: Çünkü pazartesi gecesi gördüğüm şu rüyada ayaklarının dibine düşmüştüm.

"Tabii hâlâ bakireysen," diye doğruladı Jasper.

"Evet, orasını anladım. Anlamadığım, oyunun nasıl oynandığı bir yana, neden buna bir son vermediğiniz."

"Ah, inan bana, bu o kadar kolay değil." Jasper öne doğru eğildi ve sesini alçaltarak devam etti: "Bunu denedik ama iblisle anlaşma yaptıktan sonra dönülemiyor, anlarsın ya."

"Evet, elbette," dedim terapist sesimle, ardından yoklarcasına Henry'ye baktım. Bir an kendimi tekrar Highgate Mezarlığı'nda hissettim. Henry rüyalarında *beni* görmediklerini, aksine *benimle birlikte* rüya gördüklerini biliyordu, bundan oldukça emindim ama öyle görünüyordu ki bu şüphesini

aklına kurşunun birdenbire kafasına göre takılıp rüyalarda insana musallat olacağı gelmez. Ya da köpekleri öldüreceği..."

Hah, nihayet.

"Demek oyununuz bu. Bir iblis çağırmak, öyle mi?" Peki, bunun şu köpekle ne ilgisi vardı?

Jasper başıyla onayladı. "Biliyorum, kulağa budalaca geliyor."

"Zaten budalaca," dedi Grayson.

"Bu sadece eğlence olacaktı. Hiçbirimiz gerçekleşeceğine inanmamıştık." Jasper iç geçirdi. "Sadece Anabel'in söylediği sözleri tekrarladık, şaraplarımızın içine biraz kan damlattık, yere komik bir pantograf çizdik ve hepimiz bir dilek tuttuk..."

"Yüz kez söyledim, Jas, onun adı pentagram," dedi Henry.

"Her neyse." Jasper gözlerini devirdi. "Olayların böyle... böyle *gerçek* olacağını hiç kimse tahmin edemezdi."

Sanki bakireden çok, bir şeytan çıkarıcıya ihtiyaçları varmış gibi görünüyordu. "Şu iblis çağırma gerçekten işe yaradı, öyle mi?" Ses tonuma kuşku ve alayı yansıtmamaya var gücümle çalışırken gittikçe kötü bir televizyon filminde anlayışlı olmaya çalışan terapistlere benzemeye başlamıştım. Hastasının deli olduğunu düşünen bir terapiste. "Bunu tam olarak nasıl hayal etmem gerekir?"

Hiç kimse yanıt vermedi. Henry dalgın bir halde yeşil nane yapraklarını yere ufalamaya devam etti. Arthur çatık

kaşlarıyla Jasper'ın bardağında eriyen buzları seyre daldı. Grayson alt dudağını çiğneyip durdu, Jasper ise yine portakalı kesme işine girişti.

Tüm sırlarını ağızlarından kerpetenle almaktan sıkılmıştım doğrusu, üstelik her verdikleri yanıt on farklı soru doğuruyordu. "Yani geçen yıl, Cadılar Bayramı'nda eğlence olsun diye bir iblis çağırdınız," diye bir kez daha özetledim. "Bunu, eski bir kitapta bulduğunuz ve oyunculardan birinin bakire olmasını şart koşan kurallara göre yaptınız. Ama şimdi bakireniz artık bakire olmadığı için bir yedek oyuncuya ihtiyacınız var. Ve herhangi bir nedenle bunun için beni seçtiniz."

Nedenini biliyordum: Çünkü pazartesi gecesi gördüğüm şu rüyada ayaklarının dibine düşmüştüm.

"Tabii hâlâ bakireysen," diye doğruladı Jasper.

"Evet, orasını anladım. Anlamadığım, oyunun nasıl oynandığı bir yana, neden buna bir son vermediğiniz."

"Ah, inan bana, bu o kadar kolay değil." Jasper öne doğru eğildi ve sesini alçaltarak devam etti: "Bunu denedik ama iblisle anlaşma yaptıktan sonra dönülemiyor, anlarsın ya."

"Evet, elbette," dedim terapist sesimle, ardından yoklarcasına Henry'ye baktım. Bir an kendimi tekrar Highgate Mezarlığı'nda hissettim. Henry rüyalarında *beni* görmediklerini, aksine *benimle birlikte* rüya gördüklerini biliyordu, bundan oldukça emindim ama öyle görünüyordu ki bu şüphesini

diğerleriyle paylaşmamıştı. Belki sadece kazağını geri isteyip duran Grayson dışında.

Bir sonraki soruyu, onları daha fazla bilgi vermeye zorlayacak biçimde sormaya çalıştım. "Peki ama şu iblis size tam olarak ne yaptı? Görünüşe bakılırsa, ona gerçekten inanıyorsunuz, değil mi?"

Aldığım karşılık yine suskunluk oldu. Aptalca bir hataydı, ikinci soruyu kendime saklayabilirdim. İç geçirdim. Bu şekilde bir yere varamayacaktım.

"Tamam," dedim konuyu kısa kesmek için.

"Tamam mı?" Yüzüme sorar gibi bakmayan bir tek Jasper oldu.

Derin bir soluk alıp bakışlarımı hepsinin yüzlerinde dolaştırdım. "Varım. Bu oyunda Anabel'in yerine geçeceğim. Ama tüm sorularıma yanıt vermeniz koşuluyla. Ve inanın bana, gerçekten çok fazla sorum var."

Bunu söyler söylemez salondaki hava birdenbire değişti; en azından hepsi bir anda konuşmaya başladı.

"Yani bu hâlâ bakire olduğun anlamına mı geliyor?" diye bağırdı Jasper. "Biliyordum! Böyle iğrenç bir gözlüğün iyi bir tarafı olması gerekti!"

Arthur cin şişesini yanına koydu ve ayağa kalkarak ciddi bir ses tonuyla konuştu: "Liv Silber, hayatımızı kurtardın! Ve sana söz veriyorum, elimden geldiği kadar tüm sorularını

yanıtlayacağım." Güldü. "Ah, şimdi seni kucaklamayı çok isterdim ama bunu yaparsam Grayson beni kesin pataklar."

Gerçekten de Grayson Arthur'u pataklamak istiyor gibi görünüyordu. "Ne yaptığına dair en ufak bir fikrin yok!" dedi; bir şey daha söyledi ama bu her neyse, dostlarının çıkardığı gürültü arasında kaynadı.

Bir tek Henry susuyordu. Sadece bana baktı ve neredeyse fark edilmeyecek biçimde başını iki yana sallayıp gülümsedi.

19.

"Seni yukarı çıkarayım," dedi Grayson, Ernest'ın hantal Mercedes'ini avuç içi kadar park yerine mucizevi bir şekilde sığdırdıktan sonra. "Böylece eve geç geldiğin için sana kızmazlar."

"Delirdin mi?" Kapıyı hızla çarptım. "Saat on biri on geçiyor ve şu anda burada olmamızın tek nedeni, şu disiplinli anne masalını anlatman ve seni arkadaşlarının yanında yalancı çıkarmak istememiş olmam..." Oysa kalmayı çok isterdim. Kafamı kurcalayan soruların hiçbirini soramamıştım. Ve eve dönerken Grayson duruma hiç ama hiçbir açıklama getirmemiş, aksine sadece beni suçlayıp durmuş ve "lanet olsun", "aptalca" gibi sözcükleri normalden çok daha sık kullanmıştı.

Yine de üzerinde esaslı bir şekilde düşünebileceğim, epey yanıt almıştım. Doğruyu söylemek gerekirse, defterimi alıp hepsini tek tek yazmak için sabırsızlanıyordum; hem de bu kez oldukça belirgin tablolar eşliğinde.

Grayson da arabadan indi. "Burası Londra. Bu şehirdeki suç oranının ne kadar yüksek olduğundan haberin var mı?"

"Evet, tabii, özellikle bu sefil mahalle kesinlikle çok tehlikelidir." Nostaljik sokak lambalarının ışığında huzurlu bir sessizliğe bürünmüş olan sokağı gösterdim. Şehirdeki sakin mahallelerin reklamını yapan broşürlerden fırlamış gibi görünüyordu. "Sokak çeteleri sürekli çatışma halinde, seks manyakları ön bahçelerde gizlenmiş, şu köşeden de Karındeşen Jack geliyor... Ah, aman Tanrım."

O sırada köşeyi dönen Karındeşen Jack değil, Butter'la akşam turuna çıkmış olan annemdi ama bu da yaklaşık olarak onun kadar kötüydü.

"Yerinde olsam çabucak arabaya biner ve buradan giderdim, Grayson!" dedim dişlerimin arasından.

"Lanet olsun, böyle yapıp durma. Seni şu lanet olası kapıya kadar götüreceğim çünkü lanet olsun, âdet böyledir!" Grayson öfke saçan karamel şekeri gözleriyle bana bakarken kaçmak için son şansını da böylece yitirmiş oldu.

Şimdi annem de bizi görmüştü. "Huhu," diye seslenerek Butter'ın ipini serbest bıraktı. Butter bize doğru koşup önümde zıpladı.

İki saniye boyunca Grayson'ın afallamış yüzünü zevkle seyrettim. "Eh, senin suçun," dedim neşeyle. "Şimdi neden saat on biri on geçe döndüğümüzü ona kendin açıklayabilirsin."

"Kızı aslında hayır demesi gerekirken sürekli evet dediği için olmasın?" Grayson, Butter'ı okşamak için eğilirken sesimi taklit etti: "Ne? Anlamadığım tehlikeli ve yasak şeyler mi yapıyorsunuz? Buna karışmamam gerektiği konusunda beni kesin olarak uyarmışlardı ama tabii, çocuklar, ben de varım!"

"Sen bir..." Uygun kelimeyi aradığım sırada annem yanımıza geldi.

"Merhaba, çocuklar! Dönmüşsünüz. Parti güzel değil miydi?"

"Yoo, hiç de değil." Elimden geldiğince sinsice gülümsedim. "Ama Grayson benden kurtulmayı kesin olarak kafasına koymuş."

"Aslında sadece Londra'daki ilk partinde alkol zehirlenmesi yüzünden hastaneye kaldırılmanı engellemek istedim," diye misilleme yaptı Grayson. "Çünkü Jasper'ın içkilerinden biri seni zehirleyebilirdi."

Artık sinsice bile gülümsemiyordum. "Nasıl? Henüz bir yudum bile almamıştım!"

"Evet, çünkü seni tam zamanında eve getirdim. Çünkü sana teklif etselerdi, hayır diyemeyecektin! Hele ki bu sözcüğü kullanmak senin için oldukça zorken."

"Ah, çok tatlısınız!" Annem gerçekten etkilenmiş görünüyordu. "Şimdiden gerçek birer kardeş gibi davranıyorsunuz. Hemen Ernest'ı arayıp bunu anlatmam gerek."

Gözlerimi devirdim. Tipik annemdi işte. Sadece görmek istediğini görüyordu. Başımı iki yana sallayarak sokak kapısının merdivenini çıktım. Butter arkamdan geldi. "Görüşürüz," dedim olabildiğince gururlu bir ses tonuyla.

Ama Grayson'ın benimle işi henüz bitmemişti. "Ben de yukarı geleyim," dediğini duydum. "İzin verirseniz."

Hışımla arkamı dönüp Grayson'ı bakışlarımla öldürmeden önce annem, "Elbette gelebilirsin, canım," diye bağırdı. Pantolonunun cebinden anahtarları çıkarıp kapıyı açtı. "Lottie yaban mersinli kek pişirmişti. Hamur işi yapmak sinirlerine iyi geliyor, bu yüzden bu akşam üç tepsi kek pişirdi... Korkarım, Charles'la tanışmak kafasını biraz karıştırdı."

Benim de kafam biraz karışmıştı.

"Ne bakıyorsun öyle?" Grayson yanımdan geçip içeri girdi ve basamakları çıkmaya koyuldu. Butter sevinçten havalara uçarak onu izledi. Daire kapısında onlara yetiştim.

"Bu da ne demek oluyor?" dedim dişlerimin arasından. Yüzüme düşen saçlarımı geriye ittiğimde, kelebek tokamın yerinde olmadığını gördüm. Bir yerlerde düşürmüş olmalıydım.

"Ne demek istiyorsun?" Grayson yere çömelip Butter'ın karnını okşadı. Hain köpek onun önünde sırtüstü yere yatmıştı. "Herhalde yeni ailemle birlikte birkaç yaban mersinli kek yiyebilirim, değil mi?"

"Elbette yiyebilirsin," dedi annem. O da üçüncü kata ulaşmıştı, hem de saçları düzgün ve neredeyse hiç soluğu kesilmeden. "Buna çok seviniriz."

Bu söylediği pek doğru sayılmazdı çünkü buna sevinen sadece annemdi, Lottie ve Mia Grayson'ı karşılarında görünce sevinmekten çok, utanmış gibiydiler çünkü üstlerinde sabahlıkları vardı ve yüzlerine sürdükleri yeşil-gri maskeyle biraz zombiye benziyorlardı.

Lottie ve Mia banyoya sıvışırken, "Güzel daire," dedi Grayson nazikçe.

Bir kahkaha attım. "Tam bir dalkavuksun."

Annem sert bakışlarını üzerime dikti. "Neden tartıştığınızı bilmiyorum ama şimdi barışma zamanı." Başını yana eğdi. "Kek?"

"Evet, lütfen," dedi Grayson. "Liv'in odasında yiyebilir miyiz? Böylece rahatça barışabiliriz."

Efendim?

"Elbette." Annem dokunaklı bir şekilde elini kalbine koydu. "Biliyor musun, hep Liv'in bir ağabeyi olsun istemişimdir... Ah, bu o kadar... Ernest'ı aramalıyım." Son kez coşkulu bir iç geçirdikten sonra yatak odasına gitti. Hiçbir şey söylemeden ardından bakakaldım.

Grayson koridorda ilerlerken, "Hangisi senin odan?" diye sordu. "Şu mu?"

"Evet, ama... lütfen bana bunun ne demek olduğunu açıklar mısın? Emily partide seni beklemiyor mu?"

"Evet, sanırım." Bir eliyle cebinden telefonunu çıkarırken diğeriyle kapı kolunu aşağı indirdi. "Şu kekleri getirir misin?"

O kadar şaşkındım ki jetonum geç düştü. Ama sonra rüya notlarımı hatırlayınca birden sıcak bastı. Defterim odamdaki komodinin üstünde duruyordu ve Grayson'ın onu görmesini kesinlikle istemiyordum. Bu nedenle onu yana itip göz atmasına fırsat vermeden defterimle birlikte ortalıkta duran eşyalarımı toparladım. Ama Grayson emin adımlarla yatağıma yürüdü, daha doğrusu yatağımın ayakucuna. Kapüşonlu kazağı orada duruyordu, deneysel araştırmalarım henüz bitmemişken Lottie aklına esip onu yıkamasın diye düzgün bir şekilde katlamıştım. Grayson keyifle gülümseyerek kazağı aldı.

Ansızın her şeyi anlamıştım. "Ah, demek bunca patırtı *bunun* içindi," dedim. "Aptal kazağını geri istiyorsun."

Lanet, lanet olsun. Onu gerçekten küçümsemiştim. Bu kadar kurnaz olacağını düşünmemiştim.

Grayson telefonuna baktı. "Doğru," dedi ilgisiz bir ses tonuyla ve bakışlarını ekrandan ayırmadan. "Onu kendiliğinden vermeyeceğine dair belli belirsiz bir hisse kapıldım... Ah, parti oldukça hareketlenmiş. Jasper şu anda havuzda Nathan'ı boğuyor olmalı. Eh, o halde hemen gideyim. Bunu hiçbir şekilde kaçırmak istemem. Tatlı rüyalar, Liv."

Yüzündeki kendinden emin sırıtma dayanılır gibi değildi. Kendimi faka basmış hissediyordum.

"O kadar çabuk gidemezsin!" Sırtımı kapıya dayayıp yolunu kestim. "Daha barışmadık bile!"

Herhalde bunu beklemiyordu. Afallamış bir halde yüzüme baktı, şimdi biraz kendi gibi görünüyordu.

Tatlı bir gülümsemeyle ona baktım. "Bize yardımcı olması için annemi çağırayım mı? Böyle şeylerde acayip iyidir."

"Çok komik. Şimdi gerçekten partiye dönmem gerek," dedi Grayson. Artık biraz önceki ilgisizliğinden eser kalmadığını sevinerek fark ettim.

Ama yerimden kıpırdamadım. "Eh, bunu daha önce düşünecektin. Yani Londra'daki suç oranlarını gündeme getirmeden önce. Emily dostlarınla geceleri mezarlıklarda buluşup iblis çağırdığını biliyor mu?"

"Bir kere biz mezarlıklarda buluşmuyo... hayır. Bunu bilmiyor." Huzursuz adımlarla odada volta atmaya başladı. Kapıdan ancak şiddet kullanarak çıkabileceğini anlamış olmalıydı. "Ve bunu asla öğrenmemeli. Emily, tanıdığım en mantıklı insandır. Böyle bir şeye nasıl karıştığımı asla anlamayacaktır. Herhalde bana deli gözüyle bakar... Burçlara bile inanmıyor."

"Doğruyu söylemek gerekirse, ben de inanmam. Tıpkı iblislere de inanmadığım gibi."

"Benim böyle bir şeye inandığımı mı sanıyorsun?" diye öfkeyle sordu. "Aslında şu anda bile inanmıyorum. Bu sadece... Gerçekten kötü ve tuhaf bazı şeyler oldu ve bunlara mantıklı bir açıklama getiremiyorum."

Hâlâ öfkeliydim ama ne yazık ki ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. "Bir problemin tüm mantıklı sonuçları elenirse, mantıksız olan –imkânsız da olsa– kaçınılmaz olarak doğrudur," dedim. Grayson gülümsedi.

"Sherlock Holmes, değil mi?"

Başımla onayladım. Şaşırmıştım.

Bir an aramızda sessizlik hüküm sürdü. Grayson yatağımın ayakucuna oturarak bir şey bekliyormuş gibi yüzüme baktı.

Bir an tereddüt ettim. "Bana anlatır mısın," diye sordum sonra. "Yani, her şeyi anlamam için bana bir şans verir misin?"

"Bilmiyorum..." Grayson kararsızlıkla alnındaki saçları geriye attı. "Sana hâlâ kızgınım çünkü beni dinlemedin."

"Sürekli beni suçlayıp duracağına biraz aydınlatmayı denesen sence daha iyi olmaz mı?"

"Hâlâ fikrini değiştirebilirsin." Yüzünde bir umut ışıltısı belirdi.

Başımı iki yana sallayarak yanına oturdum. "Şu rüyalarla başla," dedim.

Rüyalarla başlamadı, aksine ta başından anlatmaya koyuldu. Ama en azından başlamıştı. İlkokuldan bu yana Jasper, Arthur

ve Henry'yle sürdürdüğü dostluktan, birlikte geçirdikleri yıllar boyunca yaşadıkları iniş çıkışlardan, yaptıkları aptallıklardan bahsetti. Ve sonunda geçen yıl Cadılar Bayramı'nda yaşadıkları şu tuhaf olaydan. Anlattıkları daha önce Jasper'da olduğu gibi kulağa oldukça gülünç geliyordu, bu yüzden her an fırlayıp gidebilir korkusuyla olabildiğince tepkisiz bir ifade takınmaya çalıştım. Ama itiraf etmeliyim ki, bu gerçekten zor bir işti (yani tepkisiz yüz ifadesi), hele Grayson sonunda istemeyerek de olsa ayrıntılara girdiğinde.

Anabel onlara içinde mühürlü sayfalar bulunan, tozlu bir kitap göstermişti, dediğine göre kitap nesillerdir ailesine aitmiş. Bu kitaptaki ayinler yerine getirildiğinde, yer altı dünyasından kadim bir iblis çağırılabiliyordu ve bu iblis insana sonsuz güç bağışlayabiliyor, aynı zamanda en çok özlem duyulan dilekleri yerine getirebiliyordu.

"Şey, dileklerin arasında herhalde ölümsüzlük de vardı, değil mi?" diye sormamak için kendimi son anda tuttum. Akıl alır gibi değildi. İnsan bu kadar sarhoş olabilir miydi? Ama belli ki olabiliyordu. Çünkü Grayson'a inanacak olursam, şu korkunç kabul ayininin yeniden sahnelenmesi sırasında kendilerini fazla kaptırmışlardı. İlk mührü kırdıktan sonra tebeşirle yere büyülü semboller çizmiş, birbirlerinin tenine gizemli sözcükler yazmış, Anabel'in onlara okuduğu kuralları tekrarlayıp sadakat yemini etmişlerdi; bunların yarısı Latinceydi. Ağdalı sözcüklerle kitabın kurallarına sonuna dek uyacaklarına ve bunun karşılığında,

kâğıda yazıp törenle yaktıkları gizli dileklerini yerine getirdiği takdirde iblisi yer altı dünyasından serbest bırakacaklarına dair söz vermişlerdi. Tüm bunları bir kupaya akıttıkları ve kırmızı şaraba karıştıp sırayla içtikleri kanlarıyla mühürlemişlerdi. Kısacası, anaokulu çocukları gibi davranmışlardı. Pekâlâ, vampir anaokulu çocukları gibi.

Bunları anlattığı sırada Grayson'ın inleme ile feryat karışımı, utanç dolu bir ses çıkarması beni pek şaşırtmadı.

"Ee, iblisiniz size göründü mü bari?" Tepkisiz yüz ifadesini artık büsbütün unutabilirdim. "Yoksa ertesi sabah sadece akşamdan kalmalığın baş ağrısıyla mı uyandınız?"

Grayson öfkeyle bana baktı. "Bunun kulağa ne kadar gülünç geldiğini biliyorum. Ve diğerleri gibi ben de bunu hemen unutabilirdim. Ama hemen ertesi gece şu rüyalar başladı..." Ürperdi. "Rüyamda iblis dileklerimizin gerçekleşmesi karşılığında ona verdiğimiz sözü hatırlattı."

"Mantıklı. Bu budalalık bir şekilde bilinçaltına işlemiş olmalı," dedim.

"Olabilir." Grayson alnını ovuşturdu. Yüzünde tıpkı annemin çaresizlik içinde bir şeyler aradığı zamanki gibi bir ifade belirmişti. "Peki, o gece hepimizin tamı tamına aynı rüyayı görmesini nasıl açıklıyorsun? İstisnasız. İblis hepimizden aynı şeyi istemişti: İkinci mührü kırmalıydık ve bir sonraki ayini gerçekleştirmeliydik..."

Grayson'ın pantolonunun bir yerlerinde bir şey titreşti, herhalde cep telefonunun mesaj sinyaliydi. Telefonu çıkarıp bakmaya yeltenmedi bile ama bu kısa araya sevinmiştim çünkü bir an midemde gerçekten de kötü bir his oluşmuştu.

"Demek hepiniz rüyanızda bir iblis gördünüz?" Ayrıntıları öğrenmek istiyordum. "Peki, nasıl görünüyordu?"

Grayson belli belirsiz bir el hareketi yaptı. "Sanırım sadece Jasper'ın rüyasında belli bir şekil almış; iblisin *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki Saruman'a benzediğine hâlâ yemin ediyor, beyaz saçlı ama boynuzlu ve siyah pelerinli haline. Bizim rüyamızdaysa sadece bir gölgeydi, fısıldayan bir ses, bedensel bir varlık ama öyle korkutucu değildi, daha çok... ben de bilmiyorum... *baştan çıkarıcı* gibiydi." İç geçirdi. "Bunun tuhaf bir tesadüf olup olmadığından emin değildik ve böylece Anabel'in kitabındaki ikinci mührü kırdık."

Herhalde ben de aynısını yapardım.

"Bu kez aklım başımdaydı, bu yüzden ayin bana ilkinden çok daha gülünç gelmişti ama yine de yaptık."

"Ya sonra?" Grayson'ı can kulağıyla dinlediğimi fark etmiştim. Belki biraz fazla merakla.

"Önce pek fazla bir şey olmadı. Sadece rüyalarımız gittikçe daha canlı ve etkili olmaya başladı. Rüyamızda iblisi ve birbirimizi görüyorduk, koridorlar ve kapılar. Ve ertesi gün bu rüyalarda birbirimizle neler konuştuğumuzu tam olarak hatırlıyorduk." Alt dudağını ısırdı. "Sanki gerçekten buluşmuşuz

gibi. Bu... korkutucuydu. Eh, en azından Anabel'le benim için. Henry bunu ilginç buluyordu, Arthur ise heyecan verici. Ve Jasper... Ah, sanırım Jasper bunu sadece komik buluyordu."

Hikâyenin temeline indiğimizi hissediyordum. Midemde yine şu kötü his oluşmuştu. "Demek birlikte rüya görebiliyordunuz," diye tekrarladım. "Ve buna mantıklı bir açıklama bulamadığınız için iblisin varlığına inanmaya başladınız."

Başını önce evet, sonra hayır dercesine salladı. "Kendi hayallerimizin dışında, onun gerçekten var olduğunu hesaba katmaya başladık, diyelim. Bu yüzden devam ettik ve mühürleri birbiri ardına kırmaya başladık. Kitaptaki ayinlerden bazılarını artık rüyalarımızda da yapmaya başlamıştık, her yeni ay çıktığında. Ve asıl büyüleyici olan, bunu aklımıza esen her yerde yapabiliyor olmamızdı. Geceleri hiç kimsenin işinin olmayacağı yerlerde."

Az kalsın *Highgate Mezarlığı gibi*, diye ağzımdan kaçacaktı. Ama mezarlıktaki rüyada yanlarında olduğumu Grayson'ın bilip bilmediğinden hâlâ emin değildim. Ya da –kazağı yüzünden– bunu sadece düşünüp düşünmediğinden.

"Arthur, Henry ve Anabel rüyalardan ve önlerine çıkan fırsatlardan büyülenmişlerdi; her şeyi denemek ve başkalarının rüyalarına sıçramak onlarda âdeta bağımlılık yaratmış gibiydi."

Bu çok anlaşılırdı. "Peki, Jasper ve sen?"

Grayson omuz silkti. "Jasper için her şey fazlasıyla karışık ve zorlayıcıydı, sanırım. Zamanla nedense... bu bana yanlış

gelmeye başladı. Ayrıca başkalarının gördüğü rüyalar da pek ilgimi çekmez."

"*Gerçekten mi?* Hiç kimseninki mi?" Bu soru engel olamadan ağzımdan kaçıvermişti.

"İstisnalar kaideyi bozmaz." Grayson'ın yüzünde kaçamak bir gülümseme belirdi. "Ama öyle ya da böyle, insanların rüyalarını dikizlemek uygunsuz bir şey," dedi. Biraz utanmış hissetmekten kendimi alıkoyamamıştım. Sesi tekrar ciddileşti. "Ama iblis anlaşmamızın bir bölümünü çoktan yerine getirmişti: Başkalarının rüyalarına girebilmek, onların gizli korkularını ve özlemlerini öğrenebilmek, bunun tek bir anlamı var..."

"Sonsuz güç," diye fısıldayarak diken diken olan tüylerimi görmezden gelmeye çalıştım. Aklımı başka şeye vermek için pencereye yürüyüp arka avludaki akçaağacın karaltısına baktım. Dikkatimi toplamalıydım. "Tamam, bu rüyalar için şimdiye kadar mantıklı bir açıklama bulamadık," dedim ciddi bir sesle. "Ama neye benzerse benzesin, şu iblisin de gerçekten var olduğuna dair elimizde sağlam bir kanıt yok, tabii tarafsız gözle bakıldığında. Ortaya çıkmış, evet ama sadece rüyalarda."

"Doğru," dedi Grayson. "Ben de bu düşünceye sıkıca tutunmuştum. Ta ki," diyerek bir an duraksadı, "dileklerimiz yerine gelmeye başlayana dek. Önce Jasper'ın, sonra benim, ardından Arhtur'unki..."

Arkamı dönüp şaşkınlıkla ona baktım. "Gizli dilekleriniz mi?"

Grayson başını onaylarcasına salladı. "Evet, Cadılar Bayramı'nda kâğıda yazdığımız dilekler gerçekleşmeye başladı."

"Bu dilekleri birbirinize de söylediniz mi? Gizli olduklarını sanıyordum, öyle değil miydi?"

"Bu doğru. Ama birbirimizi yıllardır tanıdığımız için ne dilediğimizi, özlemlerimizin ne olduğunu tahmin etmemiz pek zor olmadı..." Bir an konuşmaya devam edemeyecekmiş gibi oldu ama sonra kendini topladı. "Eh, Jasper'ı zaten biraz tanıdın, bir sırrı uzun süre saklayabilecek bir tip değildir. Sadece bir gün dayanabildi, sonra bize dileğinden söz etti. Ve gerçekten de Frognal Alevi, okullar arası basketbol şampiyonasını kazandı, üstelik Cadılar Bayramı'ndan önce listenin en alt sıralarındayken. Bu yüzden kazanmamız bizim için bir mucize gibiydi."

İçimden kahkahalar yükseldiğini hissediyordum, bunu durdurmam neredeyse imkânsızdı. İtiraf etmem gerekirse, son dakikalarda kendimi biraz fazla kaptırmıştım, özellikle rüyalar konusunda ama şimdi aklım yine başımdaydı. Bu gerçekten biraz fazlaydı. Basketbol şampiyonası mı? Hadi oradan. "İblis olmadan olmuyor, değil mi?" dedim gülmeye devam ederek. "İyi oynadığınız için kazanmış olamaz mısınız?"

Grayson gülmüyordu. Ben gülmeyi bıraktıktan sonra, "Gerçekleşen dilek sadece bu değildi," dedi alçak sesle.

Ses tonu ansızın ciddileşmeme neden olmuştu. Tekrar yanına oturup sordum: "Peki, sen ne dilemiştin?"

Grayson kucağındaki kapüşonlu kazağı okşadı. "Önemli bir şey değildi. Önemli olan, gerçekleşmiş olması."

O sırada kapı çalındı ve annem başını içeri uzattı. Bizi yatakta yan yana otururken görünce yüzü aydınlandı. "Ah, barışmış olmanız ne güzel," dedi. "Ama Grayson, partiye dönmeyecek miydin? Kız arkadaşın mutlaka seni bekliyordur!"

"Ah, evet, doğru," dedi Grayson ayağa kalkarak. "Çoktan dönmüş olmalıydım."

Bir an kapüşonlu kazağı elinden kapıp kendimi banyoya kilitlemeyi ya da, "Dur bakalım, henüz her şeyi konuşmadık," diye bağırmayı aklımdan geçirdim ama annemin dikkatli bakışları altında bunu yapmak zordu. Koridorda Grayson'ın peşinden gitmekten başka çarem yoktu. Kazağı kaybetmek beni kızdırmıştı ama birkaç gün sonra aynı çatı altında yaşayacaktık ve zaten bu gece deneysel araştırmalarıma devam edemeyecek kadar yorgundum. Çabucak dişlerimi fırçalayıp uyuyacaktım. Biraz. Diğer her şey yarına kadar bekleyebilirdi.

Annem iki yanağından öperek Grayson'a veda etti ve eline yaban mersinli kek dolu bir kese kâğıdı tutuşturdu. "Parti için... Asıl eğlence geceyarısından sonra başlar," dedi.

"Seni sokak kapısına kadar geçireyim." Annemin önünden geçtim. "Saat ondan sonra içeriden kilitleniyor, biliyorsun, Londra'nın bu tarafı özellikle suçlu kaynıyor..."

Grayson sırıttı ama bir şey söylemedi. Birlikte merdivenden inerken ona kaçamak bir bakış attım. Tam da konuşmaya heveslendiği sırada gitmek zorunda olması gerçekten üzücüydü.

"Dileğinin Emily'yle bir ilgisi var mıydı?" dedim birdenbire.

"Hayır, neden?"

Biraz düşünüp başka bir soruya geçtim. "Dileğinin gerçekleşme oranı yüzde kaçtı?"

"Yüzde otuzdan az," diye yanıtladı hemen.

Yüzde otuz. Bu enlemde beyaz bir Noel geçirme şansı çok daha azdı. Ama 24 Aralık'ta kar yağdığı takdirde hemen bir iblisten şüphelenmek mi gerekiyordu? Bu somut karşılaştırmayı Grayson'la paylaşıp paylaşmamayı düşündüm ama sokak kapısına gelmiştik. Soğuk hava çıplak koltuk altlarıma doğru esince titredim.

Grayson pantolon cebinden arabanın anahtarını çıkardı. "Böyle olacağını tahmin etmezdim ama tüm bunları seninle konuşmak nedense bana iyi geldi." Eğilip yanağıma hafif bir öpücük kondurdu. "Bu süre içinde benimle alay etmediğin için teşekkür ederim."

Hafifçe utanarak boğazımı temizledim. "Bu zor bir mesele, Doktor Watson," dedim en iyi Sherklock Holmes sesimle. "Olağanüstü gizemli bileşenleri olan bir mesele. Ama sonunda her şeye mantıklı bir açıklama bulunacağından eminim."

"Seni bu işin dışında tutmayı çok isterdim." Grayson zayıf bir gülümsemeyle bana baktı. "Ama şimdi sanırım ikimiz de içindeyiz."

Eh, gerçekçi olmam gerekirse, bu bana pek de yanlış gelmiyordu.

"Görüşürüz." Grayson gitmek için arkasını döndü. O kadar da kötü biri değildi. Hayır, gerçekten değildi.

Ernest'ın Mercedes'ine yürürken yarı yolda durup tekrar bana baktı. "Huntington hastalığı,[26]" dedi birdenbire.

"Ne?"

"Dileğim." Arabanın anahtarını öfkeyle parmakları arasında çevirdi.

Kısa bir an soluğum kesildi.

"Annem Huntington'dan öldü. Ondan önce de büyükbabam ve bir amcam." Sesi değişerek iyice zayıflamıştı, konuşurken bana bakmıyordu, başını öne eğmişti. "Hastalığın genetik olarak Florence'ta ve bende de görülme olasılığı yüzde yetmişin üstünde."

Ona korkuyla bakmakla yetindim.

"Babam bu gen testini bize yapmakta yıllarca direndi," diye çabucak devam etti. "Ama Florence ve ben, bu belirsizlikle yaşayamazdık, sonunda bu test için başvurduk." Kısa bir

---

26 Adını 1872 yılında hastalığın kalıtsal olduğunu ilk olarak gözlemleyen Dr. George Huntington'dan alan, genetik bir nörolojik hastalık. (ç.n.)

ara verdi. "Dileğim *buydu.* Florence ve benim bu hastalıktan ölmememiz."

"Peki, şimdi sağlıklı mısınız, Florence ve sen?" Başını evet dercesine sallayınca rahat bir soluk aldım. Teselli edici, güzel bir şeyler söylemeyi çok isterdim ama kendimi korkunç bir şekilde çaresiz hissediyordum. Annesinin o ve Florence küçükken öldüğünü biliyordum ama nedenini şimdi öğrenmiştim. "Ve şimdi bir iblisle anlaşma yapmasaydın, testin aynı sonucu verip vermeyeceğini merak ediyorsun, değil mi?"

"Evet. Bazı zayıf anlarımda sağlıklı olmamızı iblise borçlu olabileceğimizi düşünüyorum... Hastalıklı bir şey, değil mi?" Sonunda başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Sonra kurallarına uymadığım takdirde benden ne alacağını kendime soruyorum."

Dedi-kodu

★ BLOGU ★

Frognal Academy'nin en iyi Dedikodu blogunda okulumuzun en yeni skandal ve dedikodularını bulabilirsiniz.

HAKKIMDA:
Adım Gizemli; aranızdayım ve tüm sırlarınızı biliyorum.

GÜNCEL ETKİNLİKLER

9 Eylül, sabahın 3'ü

Arthur Hamilton'ın sezon açılış partisi, Hamilton'ların çılgın ev partileriyle kazandığı ünün hakkını bir kez daha verdi. Fotoğrafta beşinci kokteylden sonra havuzda serinleyen Frognal Alevi oyuncusu Nathan Woods'u görüyorsunuz. Ne yazık ki öncesinde ayakkabılarını, giysilerini ve cep telefonunu çıkarmayı unutmuş. Eh, olur böyle şeyler... Ortalıkta hikâyenin başka bir versiyonu da dolaşıyor. Buna göre Nathan havuza

atlamayıp arkadan itilmiş, hem de Madison'dan ayrıldığına çok pişman olan ve bu yüzden kıskançlıktan gözü dönen Jasper tarafından. Ama çocuklar, bu versiyonu anlatan, Madison'ın kendisi. Unutmayalım ki doğuştan kızıl saçlı olduğunu da iddia etmişti. Sanki dört yıl önce saçlarının sokak köpeği sarısı olduğunu artık hiç kimse hatırlamıyormuş gibi.

Acaba Nathan yine de sonbahar balosuna Madison'la mı gidecek? Bunu size haber veririm. Ancak balo kraliçeliği adaylığı için elime bir katılım ulaştı. Küçük kız kardeşinin e-posta hesabından. Bakın şu işe!

Partiye katılan az sayıdaki çömezlerden biri de müstakbel üvey ağabeyiyle gelen Liv Silber'dı. Liv'i sonbahar balosunda da göreceğimizden eminim. Asıl soruysa, kiminle?

Bunu ilk öğrenen siz olacaksınız, bundan emin olun; yanılmıyorsam, çok yakında.

Görüşürüz!

Gizemli'niz

Not: Baloda uyumlu dans edilmesi açısından Johann Strauss'un *Birleşik Krallık Kraliçesi Viktorya Anısına* valsinin linkini koydum. Hazel-kereviz suyu-hayatımı değiştirdi Pritchard'ın geçen yıl dans sırasında tökezleyip pisttekilerin yarısını yere yıktığını hatırlıyor

musunuz? Ama bu yıl ona baloda eşlik edecek cesur birini bulacağını umuyorum. Ciddiyim, çocuklar, biraz kendinize güvenin: On üç buçuk kilo daha azıyla baş edeceksiniz.

dedikodublogu.wordpress.com

20.

Mobildepo.com

"Seninle ne yapacağız, küçük, iğrenç kurbağa?" Lindsay uzun, yapay tırnaklarını birbirine vurdu. "Bir dersi hak ettin, sence de öyle değil mi?"

Bu retorik bir soru olduğu için sustum. Ardından ne geleceğini çok iyi biliyordum. Lindsay'nin bebek mavisi gözlerindeki sevinci görebiliyordum. Ve söyleyeceğim hiçbir şey onu bundan alıkoyamayacaktı, yalvarıp yakarmak bile.

Kolumu sırtıma çevirmiş, mengene gibi kıvıran Samantha, "Kapının arasına el sıkıştırmayı çoktandır denemedik," dedi. İriyarı ve şişman Samantha çetedeki en tehlikeli kişiydi çünkü aslında pataklama işini üstlenen oydu. Aubrey, o döverken kurbanı tutarak ona yardımcı oluyordu; Lindsay çoğunlukla izleyiciydi ama hangi şekilde işkence edileceğine karar veren oydu, bu yüzden en çok ondan korkuyordum. İçlerinde en az kötü olan Abigail'di, herhalde sadece gözcülük ettiği için olsa gerekti. Şimdi yaptığı gibi.

"Ah, evet. Kapıya sıkıştırma." Aubrey heyecanla el çırptı. Samantha kolumu bir parça daha yukarı kıvırdı, acıyla haykırmamak için kendimi zor tuttum. Hayatımda kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

"Pekâlâ," dedi Lindsay. "Ama önce onu vaftiz etmemiz gerek, ne dersiniz?"

"Ah, evet," diye sevinçle iç geçirdi Aubrey yine. "Önce başını klozete sokalım, sonra elini ezelim... Sol elini mi kullanıyorsun yoksa sağ mı?"

Samantha bir kahkaha attı. "İkisi de aynı acır." Beni öne itti, Aubrey de atkuyruğumdan çekerek beni klozete sürüklemede ona yardımcı oldu. Sendelerken aynaya bir bakış atabildim, tebeşir beyazı yüzümde korkuyla kocaman açılmış gözlerimi, Aubrey'nin abartılı makyajlı yüzünü ve Lindsay'nin zevkle gülümseyişini gördüm. Ve arkamızdaki fayanslı duvarda bir yeşil kapı. Samantha baldırlarıma bir tekme vurunca tam klozetin önünde dizlerim kırıldı. Aubrey başımı saçlarımdan enseme doğru çekerek kıkırdadı. "Şanslısın, temizlikçi kadın daha önce buraları silmiş."

"Sadece hangisinin daha sağlıksız olduğu şüpheli: Pislik mi yoksa dezenfektan mı. Bunu içmeden önce söyleyeceğin son bir şey var mı?" diye sordu Lindsay.

Samantha beni cesaretlendirmek istercesine sırtıma vurdu. Ama sustum. Alaycı bir söz zaman kaybıydı çünkü Lindsay ve çetesi alaydan anlamazdı. Bu kelimenin nasıl yazıldığını

bile bilmezlerdi. Ve doğruyu söylemek gerekirse, o an aklıma alaycı bir söz de gelmiyordu. Sadece anneme seslenmek istiyordum. Son bir kez daha tüm gücümle doğrulmaya çalıştım ama Samantha tekrar bir tekme attı; bu kez tüm çabalarıma karşın haykıracağım kadar şiddetli şekilde.

Hiç şansım yoktu.

Yağlı elini enseme koymuş, başımı acımasızca klozete bastırıyor, diğer eliyle de kolumu kıvırmaya devam ediyordu.

Lindsay'nin kahkahası birdenbire kesildi, bunun yerine korkuyla soluk aldığını duyuyordum. Biri öfkeli ve soğuk bir sesle konuştu: "Onu hemen bırak, seni yağ tulumu, sürtük!" Ve gerçekten de Samantha beni bırakıp tuhaf bir şekilde geriye sendeledi. Ayağa kalkmaya çalışırken kan, acı verici bir şekilde kolumun damarlarına geri akmaya başladı.

Dağınık saçlı, uzun boylu bir çocuk yardıma gelmişti. Henry. Lindsay'yi kenara itti, ardından Samantha'yı kolundan tutarak klozet kabininden dışarı çekti. Aubrey kendiliğinden lavabolara doğru kaçmıştı ve oradan Henry'ye şaşkınlıkla bakıyordu. Tıpkı benim gibi.

Burada bir terslik vardı.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordu Aubrey.

Lindsay, "Burası kızlar tuvaleti, seni gerizekâlı," diye bağırdı. Ama hepsi şaşkın görünüyordu, evet, neredeyse korkmuşlardı. Hatta yağ tulumu ve sürtük sözcüklerini sarf eden

birini normalde asla cezasız bırakmayacak olan Samantha bile. Henry'nin karşısında hiç de iriyarı ve güçlü görünmüyordu, kolunu tuttuğu yeri ovuşturarak iğrenç bir şeyler mırıldandı.

"Gerçekten inanılmazsınız!" Henry'nin gri gözleri öfke kıvılcımları saçıyordu. "Bire karşı dört. Ve o sizden çok küçük. O iğrenç kafalarınızı klozete sokmadan defolun buradan!"

Hiçbiri bu sözü ikiletmedi, arkalarını dönüp koşarak tuvaletten çıktılar. Kapının önünde Abigail'e çıkıştıklarını duyduk. Hani içeri kimseyi sokmayacaktı? Ama anlaşılan Abigail bu işten hiçbir şey anlamamıştı çünkü sürekli, "Ne? Hangi çocuk?" diye sorup duruyordu. Sonra ayak sesleri uzaklaştı ve her yer sessizleşti.

Tuvaletin duvarına yaslandım. Hâlâ fazla hızlı soluk alıyordum. Henry alnıma düşmüş saçlarımı geriye itti ama bu sakinleşmeme yardımcı olmamıştı.

Bana endişeyle baktı. "Hey, iyi misin, Liv?"

"Bu noktada hep başımı klozete sokarlar," diye ona açıklamaya çalıştım. "Ve sen buraya ait değilsin."

"Evet, biliyorum. Ama buna seyirci kalamazdım, seni böyle..." Parmak uçları dikkatle yanağıma dokundu. "Tanrım, ne biçim canavarlardı öyle?"

"Ergen canavarlar," dedim.

"*Ergen* mi? Onlar mı? Ama dev gibiydiler."

"Aşırı beslenmeden kaynaklanıyor; belki de ilkokulda tüm çocukların beslenme çantalarına el koymuşlardır. Ayrıca üst üste sınıfta kalmışlar sanırım." Onun buraya nasıl gelebildiğini yavaş yavaş anlamaya başlamıştım. "Bu bir rüya, değil mi? Çünkü burası Berkeley ve Berkeley'deyken seni tanımıyordum." Öyle rahatlamıştım ki dizlerim titremeye başlamıştı. Sadece bir rüyaydı. Tanrı'ya şükür. "Tabii... yeşil kapı! Onu aynada kısa bir an gördüm ve çok şaşırdım..."

"Lanet olsun, neden böyle bir rüya görüyorsun, Liv?" Henry yanağımı okşamaya devam ediyordu.

"Çünkü aynısını yaşadım. Üç yıl önce, Berkeley'de. Ama orada hiç kimse beni kurtarmamıştı." Bunun yerine on beş dakika boyunca içim dışıma çıkana dek kusmuştum. Bu durum yine de beni "kapıya sıkıştırma" bölümünden kurtarmıştı. Bunu birkaç hafta sonra Erin adlı bir kızda denemişlerdi. Erin'ın elini hatırlayınca hâlâ kötü oluyordum.

"Bu yüzden bu kadar... genç görünüyorsun." Henry gülümsedi. "Çok tatlı. Şu diş telleri demek istedim."

Dilimi dişlerimin üstünde gezdirdim. Ah, evet, ağzımdaki onca metali hâlâ çok iyi hatırlıyordum. Yine de... Henry'nin yanında hiçbir şekilde on üç yaşında görünmek istemiyordum.

Bedenim bugünkü görünümünü alınca hafif bir ıslık çaldım. Henry'nin koruma içgüdüsü ona veda etmiş gibiydi, yüzündeki endişeli ifade kayboldu ve beni okşamaya son verdi. Tüm yüzüne yayılan bir gülümsemeyle karşıdaki kabinin duvarına

yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Son üç yılda epey büyümüşsün."

"Evet, ne yazık ki burnum da büyüdü." İlerideki aynaya bakıp burnumun ucunu ovuşturdum ve tarz değişikliğimin başarılı olup olmadığını kontrol ettim. Kolaylık olsun diye son seferki halime dönmüştüm: Kot pantolon, spor ayakkabı ve Ninja tişörtü. Saçlarıma biraz hacim verip vermemeyi düşündüm ama bu kendimi kandırmak olurdu.

"Burnunu seviyorum," dedi Henry.

"Evet, belki seninki de fazla uzun olduğu içindir." Yukarı bakıp ona gülümsedim. Gerçi boyum uzamıştı ama hâlâ ondan kısaydım. Biraz önce beni savunmuş olması çok hoştu. Rüyadayken bana karşı çok iyiydi, gerçek hayattakinden çok daha iyi. Öte yandan... "Burada ne arıyorsun, gerçekten? Bu benim kişisel rüyam *ve* ayrıca burası da kızlar tuvaleti! Burada işin yok."

Sorumu duymazdan gelerek aynada kendine baktı. "Burnum hiç de uzun değil. Olması gerektiği kadar. Sonuçta burnun yüzün geri kalanına uyması gerek." Aynadaki aksinden bana göz kırptı. "Başka bir yere gidelim mi? Burası nedense hiç romantik değil."

"Evet, ayrıca iğrenç anılarla bağlantılı." İç geçirdim. "Doğruyu söylemek gerekirse, rüyamda hâlâ bu olayı gördüğümü bilmiyordum. Hatta yüzlerini ve seslerini hâlâ bu kadar net hatırlayabildiğimi de."

Henry hemen ciddileşti. "Okuldan atıldılar mı bari?"

Başımı iki yana salladım. Bu olayı hiçbir öğretmene şikâyet etmemiştim. Ve anneme de anlatmamıştım, yoksa korkunç tepki verirdi. Sadece Lottie bende bir terslik olduğunu sezip sıkıştırmış, olanları öğrendiğinde yüzü ölü gibi bembeyaz kesilmişti. Sonra kendimi savunmayı öğrenebileyim diye beni Bay Wu'ya sürüklemişti. Ertesi gün benimle birlikte okula gelmişti ve ona Aubrey, Samantha, Lindsay ve Abigail'i göstermek zorunda kalmıştım. Daha sonra ne yaptığını bilmiyorum ama beni bir daha rahatsız etmemişlerdi. Oysa Bay Wu'dan aldığım Kung-Fu derslerinden sonra birkaç hafta içinde bu işte neredeyse istediğim kadar iyi olmuştum.

"Arkalarından gidip onlara iyi bir sopa çekebiliriz," diye öneride bulundu Henry. "Nasıl olsa artık rüya gördüğünü biliyorsun."

Elimi boş verir gibi salladım. "Ah, hayır, bahse girerim ki bugün karşılaşsam, onlara acırım... Hadi, söylesene, burada ne arıyorsun?"

"Seni ziyaret etmek istedim. Kendimi kızlar tuvaletinde, hayatının en korkunç anında bulacağımı nereden bilebilirdim." Elimi tuttu. "Gel, güzel bir yerde gezintiye çıkalım."

"Bu hiç de hayatımın en korkunç anı değildi." Sanki dünyanın en normal ve doğal şeyiymiş gibi elini tuttum ve beni kabinden çıkarıp üzeri yazılarla dolu fayansların ortasında yabancı bir cisim gibi duran yeşil kapıya götürmesine izin

verdim. Doğrusu, Henry'nin elini tutmayı hiç de sıradan bir durum olarak görmüyordum. Anlaşılan kalbim de öyle çünkü tekrar hızlı atmaya başlamıştı.

Henry kapıyı açmak üzere boşta kalan elini kertenkelenin üzerine koydu.

"Ah hayır," dedim çünkü o sırada aklıma bir fikir gelmişti. Onu çekiştirdim. "Oradan değil."

"Ama..."

İtiraz etmesine fırsat vermedim. "Madem buraya bir kez geldin, o halde burada kalabiliriz. Berkeley'de güzel yerler de var. Gel, bu taraftan." Kızlar tuvaletinin kapısını açtım ve ardında geniş, bomboş okul koridoru yerine günışığı ve temiz havayı bulunca sevindim. İşte bu! Bu şekilde rüya görmek gerçekten eğlenceliydi. Ve bu işte çok iyiydim doğrusu, her şey hatırladığım gibiydi. Berkeley Hills'in en tepesinde duruyorduk. Buradan şehrin yarısı ve körfez görülebiliyordu. Akşam güneşi her yeri altın renkli, yumuşak bir ışığa boğmuştu.

Henry'yi kocaman bir ağacın altındaki bir banka çektim. Burası en sevdiğim yerdi. Burada saatlerce oturmuş, gitar çalmış ya da denizi seyretmiştim. Zafer dolu gülümsememi gizleyemedim. Artık burası da romantik bir yer değilse!

"O zamanlar caddenin biraz yukarısında oturuyorduk."

"Fena değil," dedi Henry. Etkilenmiş görünüyordu. Bununla kastettiği, pis kızlar tuvaletinden doğruca soluk kesici

manzarası olan bir yere çıkarak yaptığım kıvrak sahne değişikliği becerim miydi, yoksa burada oturmuş olmamız mıydı, anlayamamıştım. Ev hiç de kötü değildi hatta bir yüzme havuzu bile vardı. Ama evi huysuz felsefe doçenti ve onun temizlik hastası annesiyle paylaşmamız gerekmişti, bu yüzden orada asla kendimizi evimizde hissetmemiş, pansiyon müşterisi havasından hiç çıkamamıştık.

"Şurası Kaya Park," diye açıkladım ama aynı anda birkaç metre ötedeki tabelayı görmemesi için dua ettim çünkü üzerindeki yazı parkın adıyla ilgili anılarımı da tazelemişti. "Butter bir keresinde burada bir sincap yakalamıştı..."

"Butter da kim?" Henry banka oturdu, ben de elini bırakmamak için yanına geçtim.

"Köpeğimiz. Prenses Buttercup. Babam annemden boşandığında onu bize hediye etmişti. Sanırım teselli armağanı olarak."

"Ah, anlıyorum. Biz de kolaylık olsun diye her yeni ev hayvanına babamın o sıradaki sevgilisinin adını veririz." Çarpık bir gülümsemeyle bana baktı. "Çoğunlukla takma adlar buluruz, aslında kafiyelidirler. Tavşanların adları Aşk Yıldızı, Tyra Parıltı, Daisy Doll ve Bambi Lamour'dur, sonra iki de midilli var, adları Moira Gizemim ve Nikki Bebeğim."

Şaşkınlık içinde ona baktım. Bu korkunçtu. Bir daha asla ailemden şikâyet etmeyecektim. "Çok fazlaymış... Ev hayvanlarınız." Ürkekçe elini sıktım, gülümsemesi derinleşti. Tanrım,

gözleri ne güzeldi. Ve burnuna gelince: Haklıydı, uzunluğu yerindeydi. Ve saçları...

Henry hafifçe öksürdü. "Aslında komik olduğu için söyledim," dedi. "Ama yine de bana böyle acıyarak bakmaya devam edebilirsin."

Acıyarak mı? "Ah, evet." Utanarak başımı çevirdim. Tüh. Rüyada birinin gözlerine böylesine derin bakıldığında ne kadar zaman geçtiğini tahmin etmek zordu, bu rüyada fazla derine inmiştim.

Bakışlarım bankın yanındaki ağaç gövdesine dayalı olan bir şeye takıldı.

"Gitarım," dedim biraz sıkılganca. Bilinçaltım romantizm konusunu iyice abartmaya başlamıştı.

"Ah, ne güzel," dedi Henry alayla. "Bana bir şeyler çalmak ister misin?"

"Cesedimi çiğnemen lazım," dedim kızardığımı hissederek. Gerçekten de düşüncelerim kontrolsüzce başını alıp gitmeye başlamıştı. Güneş yavaş yavaş batıyordu, denizin üzerindeki gökyüzü kıpkırmızı kesilmişti, bir balina sürüsü ardında iz bırakarak körfezde yüzüyordu ve Henry'nin Taylor Swift'ten bir parça mırıldandığını duyuyordum... Ah, Tanrım! Biraz önce saçlarının bu ışıkta saf altından iplikler gibi göründüğünü gerçekten de düşünmüş müydüm? Bu âdeta... mide bulandırıcıydı. Herhalde keçileri kaçırmak üzereydim! Mia'nın küçümsediği,

hormonları tarafından yönetilen şu budala kızlara benzememe ramak kalmıştı.

Anısızın elini bıraktım.

Henry soru sorarcasına bana baktı, bakışlarına zor dayandığımı söyleyebilirdim. Hakkımda kim bilir ne düşünecekti? Önce beni şiddet yanlısı kızlar çetesinin elinden kurtarmak zorunda kalmıştı, sonra da günbatımını seyretmek için onu bu tepeye sürüklemiştim, üstelik gitarım da hazırdı...

Sesime ciddi bir hava vermeye çalıştım. "Sorumu hâlâ yanıtlamadın: Rüyamda ne işin var?"

Henry arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ve kapımı nasıl açabildin? Bunu ancak..." Tekrar sustum.

"Ancak *ne*? Grayson'ın kazağını giyerek mi yapabilirim?" Henry muzip bir kahkahayla pantolon cebinden parlak bir şey çıkarıp bana doğru tuttu. Bu kelebekli saç tokamdı.

Yutkundum. Ah, demek böyleydi.

"Açıkçası, bunun için başkasına ait olan bir eşya gerekli," diye devam etti Henry, tokayı uzun parmakları arasında çevirerek. "Tabii sonra doğru kapıyı bulup bariyerleri aşmak." Şaşkınlıkla çevresine bakındı. "Bu sis de nereden çıktı birdenbire?"

"Eh, burada hava her zaman güneşli değildir," dedim tepeden bakarak. "Aslında burası ani hava değişiklikleriyle bilinen bir yerdir." Amma da yalandı. Günbatımının romantik, pembemsi sıcaklığını biraz yumuşatmak istemiştim. Ve o

an aklıma ilk gelen şey sis olmuştu. Ama ne yazık ki görüntü hâlâ romantikti çünkü sis bulutları görkemli bir şekilde denizden tepelere yükselmeye başlamıştı. Yine de en azından doğru dürüst düşünmeme engel olan şu ucuz ve dağınık ışık kaybolmuştu.

"Ne bariyerinden söz ediyorsun?" Kapıma baktım. Sahi nereye gitmişti? Ah, hemen arka tarafta, parkın adını borçlu olduğu dev kayalıklardan birine gömülü duruyordu.

Henry omuz silkti. "Şey, çoğu insan kapısını bilinçsizce korur. Grayson'ın Korkunç Freddy'yle koruduğu gibi. Ama seninkinden kolayca geçilebiliyordu. Hiçbir engel yoktu, en küçük bir tane bile."

"Anlıyorum," dedim yavaşça, gerçekten anlamışım gibi görünmeye çalışarak. "Kapımdan kolayca geçilebilmesinin nedeni, birilerinin saç tokamı çalması olmasın?"

"Evet, öyle görünüyor. Açıkçası, son derece çabuk güvenen birisin."

Gülümsemesinin beni oyalamasına izin vermemeye çalıştım. "Ama sen değilsin. Bilinçaltın kapına üç kilit takmış."

Henry başını iki yana salladı. "Hayır, Liv. Bu bilinçaltım değildi. Bunu yapan *bendim.*" Üşümüş gibi çıplak kollarını ovuşturdu. "Güneşi tekrar çıkartamaz mısın? Havanın o hali gerçekten çok daha güzeldi. Yani, insan Kaliforniya'da başka ne ister?"

Düşünceye dalmış halde alt dudağımı kemirdim. "Yani ben de kapımı davetsiz konuklara kapayabilir miyim?"

"Evet, hatta bunu yapmalısın." Henry'nin ses tonu değişmişti. Artık alaycı değil, son derece ciddiydi. "Başkalarının rüyalarınla ilgilenmesi kesinlikle mümkün. Bir insanı en iyi tanıyabileceğin, zayıflıklarını ve sırlarını en iyi öğrenebileceğin yer, onun rüyalarıdır."

"Anlıyorum..." *Hâlâ tam olarak değil.* Yine kapıya baktım. Kişisel bir eşyamı ele geçiren herkesin rüyalarıma elini kolunu sallayarak girebilmesi korkunçtu. Bu, birinin rüya günlüğümü okuyabileceği düşüncesinden çok daha kötüydü. Ansızın kapıma tahtalar çivilemek, asma kilitler takmak ve dev bir bekçi köpeği almak için acil bir ihtiyaç hissettim.

"Peki, Grayson kapısını neden daha iyi korumuyor?" diye sordum. "Yani her gerizekâlı Freddy'yi tersten söyleyebilir."

"Grayson tanıdığım en dürüst ve açık yürekli insandır," dedi Henry. "Rüyalarında gizlemek istediği herhangi bir şey olduğunu sanmıyorum. Ayrıca çok alçakgönüllüdür, birinin onun kapısıyla ilgileneceği aklına gelmez." Omuz silkti. "Ve kafasını bununla gerçek anlamda meşgul etmek istemiyor, ona göre tüm bunlar sadece korkutucu."

"Sana göre değil mi?"

Henry iç çekti ve eğilerek gitarımı aldı. "Hayır, öyle. Hatta çok. Ama durumu ilginç yapan tam da bu."

Başımı onaylarcasına salladım. "Evet, doğru. İlginç şeyler daima en tehlikeli olanlardır," dedim alçak sesle. "Ve yine de derinine inilmesi gerekir."

"Aynen öyle." Henry ansızın bakışlarını çevirip parmaklarını perdelere yerleştirdi.

"Lütfen, bana gitar çalabildiğini söyleme!" diye ağzımdan kaçıverdi.

Henry tek kaşını kaldırdı. "Çünkü?.."

"Çünkü..." Lanet olsun çünkü bu fazlasıyla güzeldi! Gözlerinin güzelliği ve Viktorya dönemi şiirlerini ezbere okuyabilmesi zaten yetiyordu, tabii gülümsediği zaman karnımda oluşan sıcaklık da... Ama belki de berbat çalıyordu, o zaman en azından onda aptalca bulabileceğim bir şeyler çıkardı. Meydan okurcasına ona baktım. "Çalabiliyor musun yoksa sadece çalarmış gibi mi yapıyorsun?"

Henry gitarın tellerine dokunarak tepeden bakarcasına bir gülümsemeyle beni süzdü. "Bu bir rüya, Liv. İstersem Carlos Santana gibi çalabilirim. Ya da Paul Galbraith gibi, hangisini daha iyi bulursan."

"Ah." Paul Galbraith de kimdi? Yarın onu internette araştırmam gerekecekti.

Henry çok ağır bir tempoyla çalmaya başladı. Bach. Ve çok güzel çalıyordu. Gözlerimi parmaklarına dikmiştim. Rü-

yada böyle bir teknik hayal edilemezdi. Yoksa edilebilir miydi? Sonuçta nasıl olduğu bilinmese de, rüyada uçulabilirdi de.

Ama yine de... Ah!

"Şimdi şaşırdın, değil mi?" diye sordu Henry alayla. Hemen kendimi topladım. Yüzüne yine şu tepeden bakan gülümsemesini oturtmuştu.

"Rüya görmeye devam et," dedim elimden geldiğince küçümseyici bir ses tonuyla. "Bu prelüdü çalmak çocuk oyuncağı, henüz sekiz yaşındayken çalabiliyordum."

"Evet, elbette." Gitarı kenara koyarak ayağa kalktı. "Ben gideyim artık. Çalar saat bu güzel rüyanın sonunu getirmeden." Gülümsemesi şimdi biraz küstahlaşmış gibiydi. "Zihnine attığım ilginç bakış için çok teşekkürler."

"Bir şey değil." Dişlerimi gıcırdatmamak için kendimi zor tuttum. "Toka sende kalabilir. Ama istersen geri de verebilirsin çünkü bu kapıdan bir daha geçemeyeceğin kesin."

"Eh, umarım öyle olur," dedi ansızın tekrar ciddileşerek. Pantolonunun cebinden tokayı çıkarıp avcuna koydu ve bakışlarını üzerine odakladı. Küçük kelebek titredi, kanatlarını çırpmaya başladı ve havaya yükseldi. Açık ağzımla ardından bakakaldım.

"Etkili engeller kullanmayı unutma," dedi Henry. "Ve uzak tutacakları sadece insanlar olmasın."

"Başka neleri uzak tutması gerekecek?" Gözlerimi süzülerek uzaklaşan kelebekten güçlükle ayırabildim. "Gölgelerin ve karanlığın efendilerini mi? Korkunç Rüzgâradam'ı mı? Bunun için önce kişisel bir eşyamı çalması gerekmiyor mu? Yoksa böyle ucuz numaralara ihtiyacı yok mu?"

Henry iç geçirdi. "Belki de tüm bunları biraz daha ciddiye almalısın."

"Üzgünüm, bunu yapamam. Sağlam kanıtlar olmadan rüyalarda ortaya çıkıp dilekleri yerine getiren bir iblisin varlığına inanmam olanaksız." Gözlerinin içine baktım. "Sen inanıyor musun?"

Gözlerini kırpmadan bakışlarıma karşılık verdi. "Belki de yaşananlar gerçekten tesadüftür. Belki de değildir. Bunu nasıl açıklıyorsun?" Eliyle geniş bir yay çizdi. "Rüyamızı nasıl açıklıyorsun?"

Düşüncelerimde henüz bu kadar ilerleyememiştim. Çünkü Grayson'a veda ettikten sonra çok yorgun olduğum için uyuyakalmıştım. "Ben... şey... psikoloji mi?" dedim biraz inatçı bir tavırla.

"Psikoloji mi?" diye alayla homurdandı.

"Psikolojide henüz araştırılmamış bir alan. Biraz pratikle herkesin böyle rüya görebileceğini düşünüyorum. Şey... yani bir iblisle anlaşma yapmadan da. Yeşil kapımı kendi kendime buldum, iblisin yardımı olmadan."

"Peki, bundan emin misin?"

Eh...

"Evet," dedim emin bir sesle. "Ayrıca iblis diye bir şey de yok. Pekâlâ, basketbol şampiyonasını kazandınız, Grayson ve Florence'ta da şu hastalıklı gen çıkmadı... Peki ama bunların ortak noktası ne? Çok basit: Bu iblisi karşımda görmediğim sürece varlığına inanmıyorum. Rüyada görülmesi sayılmaz; bu da sadece psikolojiyle açıklanabilir."

"Peki ya *senin* dileğin gerçekleşirse?" Henry önüne bakarak ayakkabısının ucuyla küçük taşları eşeledi.

"Bu dileğe göre değişir," dedim. "Eğer gerçekleşmesi kesinlikle olanaksız bir şey dilersem, örneğin... hayvanlarla konuşmak, zamanda yolculuk etmek ya da Lottie'yi Prens Harry'yle evlendirmek gibi, o zaman bu inancım belki sarsılabilir. Ayrıca Lottie'nin Prens Harry'yle evlenmesi o kadar da imkânsız değil, yani bu gerçekleştiği takdirde iblisin varlığına hemen inanmam gerekmez. Peki, sen ne dilemiştin?"

Henry yanıt vermedi. Bakışları yavaşça yerdeki taşlardan ayaklarıma, bacaklarımdan yukarı çıkıp Ninja tişörtüme ve oradan yüzüme kaydı. Ve kızardığımı hissettim. Yine. Sonunda bakışları gözlerimi buldu: "Dediğim gibi, şimdi gitmem gerek. Seninle birlikte rüya görmek çok hoştu, Liv."

Eh, bu oldukça tipik bir durumdu. Konu kişisel olduğunda, hemen gitmesi gerekiyordu. "Dileğin yerine geldi mi?" diye ardından seslendim.

Suskunluk.

Kayalıkların yanındaki yeşil kapıya ulaştığında tekrar bana döndü, eli pirinç kertenkelenin üstündeydi. "Bize katılacağını biliyordum. Hayır diyemeyecek kadar meraklıydın. Zaten bunu yapsaydın hayal kırıklığına uğrardım."

"Sadece merak etmemiştim. Ben... ben..." Kekeleyerek doğru kelimeleri aradım.

"Söylesene, yoksa seni ikna eden sonbahar balosu mu oldu?"

"Haha."

"Peki, neydi o zaman?" diye sordu.

"Yardımıma ihtiyacınız olduğunu düşündüm," dedim sert bir sesle. "Böylesine korktuğunuz şu iblise karşı."

"İblislere inanmadığını sanıyordum?"

"Aynen! Bu yüzden sizin için doğru kişiyim. Dürüst ol, Henry, bu iblise inanıyor musun? Gerçek anlamda?"

"Gerçek anlamda mı?" Kapıyı açmıştı ve ardında koridorun loş ışığını görebiliyordum. Ama kertenkele tokmağı bırakıp birkaç adımda tekrar yanıma geldi. Bir tepki veremeden bana doğru eğildi ve beni dudaklarımdan öptü. Fazla uzun bir öpücük sayılmazdı, aslında dudaklarının son derece yumuşak dokunuşundan başka bir şey değildi, yine de gözlerimi kapadım. Bu, karşı koyamayacağım bir refleks gibiydi.

Bir kelebeğin kanat çırpışı kadar kısa zaman sonra gözlerimi açtığımda, Henry tekrar kapı eşiğindeydi. Benden çok uzaktaydı.

"Bu konuda gerçekleri ve gerçek olmayanları birbirinden ayırmak zor," dedi. "Ve evet, burada tuhaf şeyler olduğuna inanıyorum. Ama ille de kötü olması gerekmez," dedikten sonra kapıyı yavaşça ardından kapayıp gözden kayboldu.

21

Mobildepo.com

"Büfe o dönemin sömürgelerinin mutfağından bir kesit sunacak ve dans pistine tavandan konfeti serpiştirecekler." Persephone boğazını ıslatmak için maden suyundan bir yudum aldı. Buna acilen ihtiyacı vardı çünkü on beş dakikadan beri nefes almadan sonbahar balosunun konukları için hazırladığı ve son derece gizli tutulan sürprizleri övüp duruyordu. Ancak şimdiye kadar gerçekten sürpriz olabilecek hiçbir şey anlatmamıştı. Yine de yemekhane masasında bizimle birlikte oturan iki kız büyülenmiş gibi Persephone'nin dudaklarına kilitlenmişti. Adlarını unutmuştum, belki de bana söylememişlerdi, bu yüzden kolaylık olsun diye içimden onlara Himpelchen ve Pimpelchen[27] dedim.

"Baloya ikinci kez gidebilecek olman akıl alır gibi değil," dedi Himpelchen. "Ne kadar şanslısın."

"Bunun şansla bir ilgisi yok." Persephone hınzır bir gülümsemeyle bana baktı. "Değil mi, Liv?" Bakışları iki masa ötede oturan Florence ve Emily'ye kaydı. Ve Emily'ye olan

---

27 Alman çocuk edebiyatında iki cüce karakter. (ç.n.)

benzerliği nedeniyle onun erkek kardeşi olabileceğini düşündüğüm, sivilceli yüzlü çocuğa. Persephone'ye göre cennete giriş biletime. Beni görmemeleri ve Florence'ın aklına esip bizi tanıştırmaya kalkmaması için konuşmanın başından beri Pimpelchen'in geniş omuzlarının ardına gizleniyordum. Ve yemeklerini bizden önce bitirmeleri için dua ediyordum çünkü tepsileri geri vermek için mecburen önlerinden geçecekti.

"İnsan beyaz atlı prensini beklemek yerine ilişkilerini kullanmalı," diye devam etti Persphone. "Ve balo partneri konusunda hiçbir zaman fazla şey talep etmemeli. Örneğin geçen yıl baloya Ben Ryan'la katıldım..."

"O eşcinsel değil mi?"

"Doğru. Son sınıftan olmayan biri olarak bu baloya katılmak istiyorsan, bu umurunda olmamalı. Bu yılki balo partnerim farklı tabii ki. Biliyor musunuz Gabriel tırnaklarını yiyor, ayrıca elleri klozet kapağı kadar ama bir balo partneri için hiç yoktan iyidir. Çünkü buna romantik değil, pragmatik açıdan bakmak gerek. Anlıyor musunuz? Tabii bu daha yüksektekilere göz dikmemek gerektiği anlamına gelmez; rüya görmek serbest."

Himpelchen ve Pimpelchen saygıyla başlarını salladılar. "Ama herkesin ablası balo komitesinde değil," dedi Himpelchen.

"Ve hiç kimse bizi davet etmiyor." Pimpelchen üzgün bir yüz ifadesiyle tatlısını eşeledi.

"Eh, evet," diye doğruladı Persephone. "Ama size her şeyi anlatacağım. Ve fotoğrafları da göstereceğim. Ayrıca bu

yılki çiftler fotoğrafı Viktorya stiline uygun bir fonda çekilecek ve sepyaya basılacak. Böylece fotoğraflarda Oscar Wilde romanlarındaki kahramanlar gibi görüneceğiz. Jane Eyre gibi."

"Ah, inanılmaz romantik," diye iç geçirdi Himpelchen. "Yani tabii, tamamen pragmatik bakıldığında."

"Jane Eyre, Oscar Wilde'ın yarattığı bir karakter değil. Ama Canterville Hayaleti öyle," diye mırıldandım, "o da *çok* romantik."

Persephone karşılık vermek istedi, derin bir soluk alıp kaşığıyla beni işaret etti ama sonra hareketinin ortasında donakalıp gözlerini kocaman açtı. Bu, görüş alanına Jasper'ın girdiğinin kesin bir işaretiydi. Bu durumuyla rahatlıkla eğlenebilirdim ama kesinlikle bunu yapabilecek son kişiydim. Çünkü Jasper'ın ortaya çıktığı yerde çoğunlukla Henry de olurdu ve onu görme düşüncesi bile kalbimin hızlanmasına neden olmuştu.

Arkamı dönüp baktım. Evet, doğruydu; Jasper, Arthur, Henry ve Grayson da yemekhaneye girmişlerdi ve her zamanki gibi tüm bakışlar üstlerine çevrilmişti. Böyle bakılmak korkunç olmalıydı. Ama o zaman neden hep birlikte dolaşıp uygun adım yürüyorlardı? Ya da şimdi yaptıkları gibi, neden salonun en güneşli yerinde durup saçları sarının tüm tonlarıyla parlarken bir şey arar gibi etraflarına bakınıyorlardı? Ne kadar yakışıklı göründüklerini salondaki herkesin anlaması için mi?

Bakışları yemekhanedeki herkes gibi benim üzerimde de dolaştı ama okul formalarından ve kafalardan oluşan bu

denizde beni fark edip etmediklerinden emin değildim. Sanki bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey yoktu. Sanki sinemadaki konuşmalar hiç yapılmamıştı. Sanki sadece rüya görmüştüm.

Pazar gününü annem, Mia, Lottie ve Ernest'la birlikte turistler gibi Londra turu yaparak geçirmiştik. Big Ben saat kulesi, Tower Bridge köprüsü, St Paul Katedrali, Hyde Park, Buckingham Sarayı, Millenyum Köprüsü ve şu lanet olası London Eye denilen dönme dolap; Ernest bizi her yere sürüklemiş ve iki milyona yakın fotoğrafımızı çekmişti. Grayson ve Florence bize katılmamışlardı, bu anlaşılırdı tabii, hayatları boyunca bu şehirde yaşamışlardı. Ancak Florence akşam gezi gününün kapanışı olması gereken Globe Tiyatrosu'ndaki *Hamlet* oyununa bizimle birlikte gelerek tüm oyunu bana zehir etmişti çünkü yanımda oturmuş ve tiyatronun en heyecanlı repliklerini kısık sesle tekrarlayıp durmuştu. Sonradan anlaşıldığı üzere, okulun son tiyatro gösterisinde Ophelia'yı oynamıştı. Ama annesinin Huntington'dan öldüğünü öğrendiğimden beri ondan nefret edemiyordum. Kendisinin ya da Grayson'ın aynı geni taşıyıp taşımadığını bilmemek kim bilir ne korkunçtu? Hamlet, "Yerde, gökte daha öyle şeyler var ki, sizlerin felsefesinin düşlerine bile girmez," dediğinde hararetle başımı sallamıştım. Ne kadar da doğruydu.

Yaptığımız her şey düşünüldüğünde, güzel bir gün olmuştu, her ne kadar Highgate'i görmeyi ya da Nothing Hill'de dolaşmayı tercih etsem de. Ama bunu telafi etmek mümkündü; Ernest

olmadan. Saatler öyle hızlı akıp gitmişti ki tablo oluşturmak şöyle dursun, iblisler, dilekler, rüyalar ve öpücükler hakkında doğru dürüst düşünememiştim bile. *Hamlet*'ten sonra (sonrası sessizlik) yorgunluktan yatağa devrilmiş ve harika bir uyku çekmiştim. Gerçi rüyasız değildi ama huzurluydum çünkü istemediğim takdirde hiç kimsenin yeşil kapıdan giremeyeceğinin bilincindeydim. Biraz ileride saçları güneşte akışkan bal gibi parlayan Henry'nin bile.

Ah, hayır, şu anda bunu gerçekten düşünmüş olabilir miydim? Akışkan bal ha... *Off?* Utançla alt dudağımı ısırdım ve hiç kimsenin düşüncelerimi okuyamadığına bir kez daha minnettar oldum.

Yine de az çok normal soluk alabiliyordum ki Persephone bunu bile beceremiyordu. Felç durumu ancak iblis çağırıcılarının Florence ve Emily'nin masasına oturduklarında çözüldü. Derin bir soluk aldı. "Dediğim gibi, rüya görmek serbest," diye tekrarladı sonra, hiçbir şey olmamış gibi. "Ama gerçekçi olmak gerek."

Himpelchen özlemle iç geçirdi. "Şu Arthur Hamilton inanılmaz yakışıklı! Onu her gördüğümde tüylerim ürperiyor. Ama Henry Harper da çok tatlı. Ve seksi."

"Saçlarına bir şeyler yapsa çok daha tatlı olurdu," dedi Persephone. "Jasper gibi... Onun her zaman kusursuz bir tarzı vardır. Bence Jasper içlerinde en erkeksi olanı. Daha yetişkin duruyor."

"Evet, öyle de davranıyor," diye mırıldandım.

"Bence en hoşları Grayson," dedi Pimpelchen. "Yani Arthur'dan sonra, demek istedim. Her zaman çok sevgi dolu bakıyor, kahverengi gözleri harika."

"Evet, bu doğru. Tıpkı karamelli şekere benziyorlar," dedim ve aynı anda sıçradım. Aman Tanrım, buradan kaçmalıydım, bu gevezelik bulaşıcıydı. Sandalyemi hızla geri iterek ayağa kalktım. "Kız kardeşime söylemem gereken önemli bir şey vardı, tamamen unutmuşum... şey... bana bir iyilik yapıp tepsimi siz götürebilir misiniz? Teşekkürler." Bir yanıt beklemeden Henry ve diğerlerinin oturduğu masanın çevresinde dolambaçlı ve geniş bir yay çizerek kaçarcasına salondan çıktım.

Alt sınıfların yemekhanesine girip masalarına oturduğumda, Mia buna hiç şaşırmadı. Gurur dolu bir ses tonuyla beni yanındaki kızla tanıştırdı. Daisy Dawn.

Daisy Dawn benimle tanıştığına çok sevinmişti. Mia'nın ablası olarak Dedikodu blogunda sık sık adım geçtiği için olsa gerekti.

"Biz de sonbahar balosundan konuşuyorduk," dedi parlayan gözlerle. "Lacey, Hannah'dan duymuş, dediğine göre Anabel Scott bu balo için İsviçre'den gelecekmiş. Arthur başka bir kızla baloya katılmasın diye. Bu yıl baloda ne giyeceğini çok merak ediyorum. Geçen yıl ipek, koyu kırmızı bir tuvalet giymişti, çok güzeldi."

İnledim. Bu gerçek olamazdı. Salgın yavaş yavaş her yere yayılmaya başlamış gibiydi.

"Tamam, o halde ben yine gideyim. Tanıştığımıza sevindim, Daisy Dawn."

Mia'nın şaşkın bakışlarını ardımda bırakarak yemekhanede koşar adım yürüdüm, koridora çıkınca da koşmaya başladım. Sonunda neredeyse nefes nefese dolabıma ulaştım, dört haneli şifreyi girip kilidi açtım. Bu küçük hızlanma bana iyi gelmiş, beynimi pamuk şeker kıvamından kurtarmıştı.

"Dört, üç, iki, bir mi? Pek de güvenli bir kombinasyon olmadığını söyleyebilirim." Korkuyla arkamı döndüm. Henry! Biraz önce yemekhanede değil miydi?

"Durma! Soy beni," dedim çabucak, kıpkırmızı kesilip gri gözler ya da bal rengi saçlar hakkında delice şeyler düşünmeden önce. "İçinde neyimiz varmış bakalım: İşlem ve denklemlerle ilgili değerli matematik kitabım, 38 numara bir çift spor ayakkabı ve yıllardır çalınmasını istediğim, müzelik bir cep telefonu."

Henry gülünce midem kasılır gibi oldu. Güldüğü zaman ağız kenarlarında oluşan minik çizgiler çok hoştu, ayrıca çok güzel dişleri vardı ve nasıl olup da burnunun uzun olduğunu düşünmüştüm, bilemiyordum. Ya şu inanılmaz, büyüleyici gözlere ne demeli?..

"İyi misin?" diye sordu ciddi tonda.

"Çok iyiyim," dedim. İçimden kendime okkalı bir tokat atmak istiyordum.

"Peki, kesin olmayan ne?"

Hah! "Bunu bilmeyi çok isterdin, değil mi?" Henry dün gece yeşil kapıdan içeri girip rüyama sızmaya çalışmış olmalıydı; bu, göz altlarındaki koyu gölgeleri de açıklıyordu. Sinsi bir gülümsemeyle ona baktım. *Kesin olmayan nedir?* Bu, kapımı koruyan soruydu. Ayrıca Henry'nin sıkıcı kilitlerinden ve Grayson'ın zorluk derecesi oldukça düşük sorusundan çok daha yaratıcıydı. İçeri ancak doğru yanıtı bilen girebilirdi.

Henry gülümsedi. "Evet, bunu bilmeyi çok isterdim. Ama tavsiyemi dinlediğine sevindim. Oldukça etkili bir engel. En azından bana karşı."

"Sadece sana karşı değil," dedim kendimden emin şekilde.

"Bu bir şiirden alıntı mı? Shakespeare olabilir mi?"

"Hayır," dedim. "Çok daha zoru. Ortalıkta dolaşan her iblis Shakespeare'i internette bulabilir."

"Hımm." Henry'nin kaşları çatıldı. "Bilmeceleri severim."

Tıpkı benim gibi.

Birkaç saniye sustuk. "Sırası gelmişken," dedi sonra, "sana cumartesi günü çembere alınışını gerçekleştirmek üzere Jasper'da toplanacağımızı söylemem gerek. Ailesi hafta sonu tatile çıkıyormuş."

Hemen bu cumartesi mi? "Bunun sadece yeni ay çıktığı zaman yapıldığını sanıyordum." Aynı anda dilimin ucuna gelen soruları sormamak için kendimi tuttum: Acı duyacak mıyım? Beni kan tutar, bu sorun olur mu? ASLINDA BEN DELİ MİYİM?

"Hayır. Cumartesi uygun. Tabii fikrini değiştirmediysen."

Yavaşça başımı iki yana salladım. "Gemiler limanlarda beklemek için yapılmamıştır," diye Bay Wu'dan alıntı yaptım.

"İyi o halde," dedi Henry. "Cumartesi görüşürüz."

"Evet, daha öncesinde görüşmeyeceğimiz *kesin*," dedim onu kızdırmak için.

"Ah, çok acımasız. En azından küçük bir ipucu veremez misin?"

O sırada zil çaldı. Öğle arası sona ermişti. Koridor gittikçe kalabalıklaşmaya başladı, sesler çoğaldı, dolapların kapakları açılıp kapandı.

"Bir ipucu mu? Pekâlâ." Bunun eğlenceli olduğunu itiraf etmeliydim. "Düşünelim bakalım... yanıt Almanca. Bu ilerlemene yardımcı olur mu?"

"Hayır, tam olarak değil." Henry düşünceye dalarak alt dudağını kemirmeye koyuldu. "Almanca ha. Demek şu Dirndl bu yüzden... Ah, merhaba Florence. Emily. Ve Sam. Yine karşılaştık."

Ah, hayır, hemen gitmeliydim. Sam yakından hiç de sandığım gibi sivilceli görünmese de.

Florence yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Bunu nasıl profesyonelce yapabildiğine hayret ediyordum. "Merhaba, Liv, seninle burada karşılaşmak ne hoş. Bunlar, Sam ve Emily."

"Ben, Sam'in ablasıyım," diye tamamladı Emily. "Ve Grayson'ın kız arkadaşı. Tanıştığımıza sevindim. Cumartesi akşamki partide nedense buna fırsat bulamadık."

Doğru, önce bir daha sabah olmayacakmış gibi öpüştün, sonra da ben yer altı dünyasından bir iblisi serbest bırakmak için erkek arkadaşına ve onun dostlarına yardım etmeye söz verdim.

Sam hiçbir şey söylemedi. Sadece huzursuz bir şekilde bakmakla yetindi. Henry ise kesinlikle eğleniyormuş gibiydi.

"Sam on altı yaşında. Ve inanılmaz zeki," dedi Florence.

"Evet, IQ'su benimkinin on beş puan üstünde. Ve bu puanla beni son derece yetenekli olarak derecelendirmişlerdi," dedi Emily.

Aman Tanrım.

"İki sınıf atladı ve bu yaz mezun olacak." Bir annenin sesi asla Florence'ınkinden daha gururlu çıkamazdı. "Ve sonra... Nerede okuyacaktın, Sam?"

"Harvard," dedi Sam daha huzursuz görünerek.

"Ah, *ne* tesadüf!" dedi Florence âdeta şakır gibi. "Çünkü Liv de yarı Amerikalı sayılır, bildiğim kadarıyla ailen Boston'da, değil mi?"

"Eh, şey, evet. Büyükannem, büyükbabam ve Gertrude teyze orada yaşıyor." Dolabımın kapağını kapadım. "Ne yazık ki acelem var, üçüncü kata çıkmam gerek."

"Ah, çok iyi, biz de oraya gidecektik," dedi Emily.

Tüh, lanet olsun. Kök salmış gibi oracıkta kalakaldım. Henry'ye doğru bir bakış attım. Sırtını dolaba dayamış, can kulağıyla bizi dinliyordu. Ah, harika. Klasik tuvalet numarasını mı çevirmeliydim? Herhalde oraya kadar peşimden gelmeye kalkmazlardı. En azından hepsi gelemezdi.

Florence koluma girdi. "Hem yukarı çıkarken Sam de sana bir şey sorabilir. Hadi, sor ona, Sam."

Ah, hayır, bu çok hızlı olmuştu. Belki de kolumu ondan kurtarıp kaçmalıydım? Sivilce Sam zeki olabilirdi ama pek de sportif görünmüyordu. Hayatta bana yetişemezdi.

Öte yandan, ona biraz acımıştım. Ablasının ve onun kız arkadaşının ona böyle emretmesi ve hiç tanımadığı bir kızla, aptal bir baloya gitmeye zorlanması korkunç olmalıydı. Sınıfındaki bütün kızlar ondan büyüktü ve bu yüzden onun dans partneri olmak için yanıp tutuşmadıkları kesindi. Ve sonra şu cilt sorunu... Zavallı Sam.

Ona hafifçe gülümsemeye çalıştım. Belki de tamamen zararsız bir şey soracaktı, örneğin öğle yemeğini iyi bulup bulmadığımı ya da imla yarışmalarından hoşlanıp hoşlanmadığımı ya da en sevdiğim...

"Benimle baloya gelir misin?" diye sordu Sam.

Hayır! Hayır, hayır, hayır.

Deneme amaçlı bir kez kısa bir süre gözlerimi kapadım ama yararı yoktu. Zavallı çocuk hâlâ karşımda duruyordu ve hemen yere yığılıverecekmiş gibi bir hali vardı. Hayır dersem ne yapacaktı? Ağlayacak mıydı? Kaçıp gidecek miydi? Kendini asacak mıydı? Lanet olsun, bu gibi durumlarda ne denirdi? "Şey, bunu sorman gerçekten çok... nazikçe," diye kekeledim ve Florence ile Emily merakla bana bakarken uygun sözcükleri bulmaya çalıştım. Henry'nin ne yaptığını bilmiyordum, herhalde hınzırca gülümsüyordu.

Florence'tan *nefret* ediyordum. Bu durum sadece onun suçuydu. Balo konusunda kendimi yeterince açık ifade ettiğimi sanmıştım. Uyuşturucusuz diş çektirmeyi tercih edeceğimi söylemiştim, yoksa söylememiş miydim?

"Biliyorum," dedi Sam.

Biliyorum mu? Efendim? "Neyi biliyorsun?"

"Nazik olduğumu," dedi Sam. "Sen çömezsin... Her çömeze bu teklifi yapabilirdim ama Florence aile ilişkileri açısından bunun iyi bir fikir olabileceğini düşündü. Pekâlâ, benimle baloya gelecek misin?"

Ağzımı açtım (aslında açmam gerekmiyordu çünkü zaten açık kalmıştı) ama ben bir şey söyleyemeden Henry araya girdi.

"Bu son derece romantik ve kesinlikle karşı konulmaz bir teklif olsa da, ne yazık ki Liv kabul edemez," dedi.

Bu, dilimin ucuna gelen kaba bir "Hayır!"dan çok daha nazik bir yanıttı kuşkusuz.

"Henry!" Florence beni bırakıp öfkeyle ona baktı. "Sen karışma. Liv elbette baloya Sam'la gidecek. Biz bunu tam olarak böyle..."

"... planlamıştınız, evet, bundan eminim." Henry yanıma gelip durdu. "Ama Liv Sam'le baloya gidemez çünkü benimle gidiyor." Bana göz kırptı. "Değil mi, Liv?"

Tüm bakışlar tekrar üzerime çevrilmişti.

"Evet," dedim. "Bu doğru."

"Buna inanmıyorum," dedi Florence. "Birbirinizi hiç tanımıyorsunuz ki."

"Biraz öncesine dek Sam'i de tanımıyordu," dedi Henry.

"Böyle eğlencelerden nefret edersin, Henry. Geçen yıl da katılmadın."

"Eh, demek ki zamanı gelmiş," dedi Henry. "Sonuçta bu, Forgnal Academy'deki son yılım. Harika bir frak giyip valste havaya kaldırma figürü denemek için son şansım..."

"Ama..." Florence bana döndü. "Neden dün akşam bana bundan söz etmedin, Liv?"

Delici bakışlarına karşı koymaya çalıştım. "Senin bu tür planlar yaptığını bilemezdim... Gerçekten üzgünüm."

"Hı-hı." Florence hâlâ kuşkulu görünüyordu ama Emily'nin birini boğmak istermiş gibi bir hali vardı. Çıplak elleriyle. Sam'se ilgisizlik derecesinde sakindi. Ona hayır demeyecek iki hoş kız önerip öneremeyeceğimi düşündüm ama Himpelchen ve Pimpelchen adlarıyla başarılı olamayacağım kesindi.

"Gidelim," dedi Emily Sam'i kolundan çekiştirerek. "Aptalca bir fikir olduğunu söylemiştim."

Florence bize yoklar gibi bir bakış attıktan sonra arkalarından gitti. "Hiç de öyle demedin!" dediğini duyduk.

Rahat bir soluk aldım. "Kıl payı kurtuldum," diyerek Henry'nin gülen gözlerine baktım. "Teşekkür ederim!"

"Teşekkür edecek bir şey yok, Peynirkız. Şimdi bana kesin olmayan şeyin ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır! Ama biraz önce hayatımı kurtardığın için sana küçük bir ipucu daha vereceğim," diye ekledim. Sonra gizemli bir şekilde sesimi alçalttım: "Adı Hans olan biriyle ilgili."

Sonra coğrafya dersine zamanında yetişebilmek için yine koşmaya başladım.

22.

Mobildepo.com

Sonraki cumartesi günü Finchley'lerden Spencer'lara taşındık. Doğruyu söylemek gerekirse büyük bir olay değildi. Ernest aslında taşınma işine üç gün ayırmıştı. Yeni bir akülü matkap satın almış, yemekle ilgilenmesi için Bayan Dimbleby'yi ayarlamış, kardeşi Charles'ı da "ağır" işler için yardıma çağırmıştı; ayrıca bir kamyon tutmuş, kısacası her şeyi organize etmişti. Annem toplanmış eşyalarımızı ona gösterdiğinde, birkaç kolinin taşınması için Charles'ın arabasının iki kez gidip gelmesinin yeteceğini ancak o zaman anlamıştı. Ayrıca akülü matkap gerektirecek ne tablo ne de mobilyamızın olduğunu ve detaylı bir organizasyona aslında hiç ihtiyaç olmadığını da. Ne beklediğini merak ediyordum doğrusu: Hep mobilyalı evlerde oturmuştuk ve (gitarım ve Bay Twinkle adındaki ayımın dışında) bir kitaptan daha büyük eşyalara eğilim göstermemeyi öğrenmiştik.

Ayrıca taşınma işinde kesinlikle uzman sayılırdık ve iş kutuları yerleştirmeye geldiğinde deneyimliydik. Öğle yemeğinden önce tüm eşyalarımız yerine konmuş, her şey temizlenmişti ve

annem kitap raflarını boşaltırken her zamanki repliğini söylemişti: "Yuvan, kitaplarının olduğu yerdir."

Ernest oldukça şaşırmıştı tabii. Büyük özenle planladığı taşınma planına göre, temizliğe Bayan Dimbleby'nin yemeğinden sonra başlanacaktı. Ama herkes paydos etmişti bile. Grayson dışında çünkü Frognal Alevi'nin o gün yapılacak olan açılış maçında oynaması gerekiyordu. Annem öğleden sonrayı Grayson'ı desteklemek için spor salonuna giderek değerlendirmemizi önerdi. Gençliğinde amigo kızlardan biriydi ve Mia ve benim onun izinden gitmemizi çok istediğinden emindim. Ama Forgnal Academy'de amigo kızların olmadığını öğrenince dehşete düşmüş ve "Duygusuz İngilizler," gibi bir şeyler mırıldanıp planından vazgeçmişti. Bunun yerine yemeğin tarifini öğrenmek için mutfakta Bayan Dimbleby'yle takılmaya karar vermişti. Tabii yemek pişirebildiğinden değil ama nasılsa böyle bir izlenim uyandırmayı başarmıştı. Ve gerçekten de yemek öyle lezzetliydi ki Mia hemen o gün vejetaryen dönemini sonlandırdığını ilan etmişti.

Bayan Dimbleby altmış yaşlarındaydı, saçları hafif pembeye çalıyordu (bana söylediğine göre, bir kuaför kazasıydı) ve biraz iriyarı bir kadındı. İçten gülüşü ve Buttercup'ı mutfakta yumuşak et parçalarıyla beslemesi nedeniyle kalbimde hemen yer edinmişti.

Yeni odam da oldukça hoşuma gitmişti. Birinci kattaki beş yatak odasından en küçük olanıydı ama on altı metrekarelik

alanıyla son yıllarda Mia'yla paylaşmak zorunda kaldığımız birçok odadan genişti ve içeri adım attığım ilk anda kendimi huzurlu hissetmiştim. Ahşap döşemeler, gömme raflar ve aydınlık duvarlar hoşuma gitmişti ama en güzeli, bahçe manzarası olan, minder kaplı geniş sedirdi. Bir tek dezavantajı vardı, odam Ernest ile anneminkinin hemen yanındaydı. Tek umudum, duvarların ses geçirmeyecek kadar kalın olmasıydı. Daha fazla umut ettiğim şey ise, Ernest'ın evin içinde iç çamaşırlarıyla gezme alışkanlığı olmamasıydı, sinirlerimin buna dayanacak kadar sağlam olup olmadığını bilmiyordum. Ama tabii yatak odasında kendi banyoları vardı; Florence, Grayson, Mia ve ben, merdivenin hemen yanındaki banyoyu paylaşmak zorundaydık. İçinde ikişer tane lavabo, duşakabin ve küvet olduğu halde Florence kendi ifadesiyle "sabah tıkanıklığı" yaşanmaması için bir banyoya giriş düzenlemesi yapılması konusunda nutuk çekmişti. Evde yeterince tuvalet bulunduğu ve Lottie'nin çatı odasında kendine ait bir banyosu olduğu için tıkanıklık benim için sorun değildi. Çünkü gerçekten yeterince sorunum vardı. Bu akşam hayatımda ilk kez bir iblis çağıracak olmamın dışında tabii.

Anneme Grayson ve dostlarının beni bir oyun gecesine davet ettiklerini söyledim. Aslında yalan sayılmazdı çünkü annem oyunun içeriği hakkında soru sormadıkça (Ah, iblisli ve kanlı bir şey) yalana gerek yoktu. Tabii annem izin vermek konusunda bir saniye bile tereddüt etmemişti. Kabuğumdan

çıkma zamanımın geldiğine ne kadar çok sevindiğini söyleyip duruyordu.

Hafta inanılmaz çabuk geçmişti. Dedikodu blogu Henry'yle baloya gideceğimi hemen salı günü manşetten haber vermişti. "Onda diğerlerinde olmayan şey ne? Henry Harper gerçekten de onun büyüsüne mi kapıldı, yoksa Grayson tarafından bunu yapmaya mı zorlandı?" Sam'in daha önce yaptığı tekliften söz edilmiyordu. Bu da Gizemli'nin ardında Emily'nin olabileceğini gösteren başka bir kanıttı. Çünkü elbette ki erkek kardeşini kötü duruma düşürecek bir şey yazmazdı.

Bu haberin herkese duyurulması ayrı bir hikâyeydi ancak Florence'ın bu konudan anneme söz etmesi çok ağır oldu. Ve annem beklendiği üzere sevinçten âdeta delirdi ve hemen en çekici balo tuvaletlerinin satıldığı iki dükkânın adresini aldı. Şimdi iki sorunum vardı çünkü annem perşembe öğleden sonra beni bu dükkânlardan birine sürüklemeyi başarmıştı. Tuvaletler gerçekten etkileyiciydi. Özellikle etiketlerine göz atıldığında. Ama gökyüzü mavisi bir tül dağının ortasında karşısına dikildiğimde, heyecandan gözyaşlarını tutamamıştı; onun bu halini görünce balonun uydurma olduğunu, sadece Henry'nin beni Sivilce Sam'den kurtarmak istediğini ona açıklamaya bir türlü dilim varmadı. Eh, şimdi annemin benim için bir balo elbisesine bir ton para ödediğini nasıl açıklayacağımı bilmiyordum... Bunun nasıl olabildiğini ben bile anlamamıştım.

Grayson ve ispiyoncu Florence'la aynı çatı altında yaşadığım ve haberler anında her ikisine ulaştığı sürece nasıl sır saklayabileceğim de ayrı bir bilmeceydi tabii.

Ama bu hafta iyi şeyler de olmuştu: Bir Kung-Fu kulübüne yazılmış ve ileri seviyeden bir sınıfa girmiştim. Dünkü ilk antrenman oldukça eğlenceli geçmişti. Gerçi hocam Bay Arden, Bay Wu kadar iyi değildi ama beni fazlasıyla övmüş, ayrıca Çin atasözleriyle de sinirimi bozmamıştı. Ve sürekli beden ve ruh bütünlüğüne ağırlık veren Bay Wu'nun aksine, kendini savunma tekniğine çok daha fazla değer veriyordu ve ihtiyacım olan da buydu.

Tüm oyalayıcı şeylere karşın her geçen gün biraz daha korkmaya başlamıştım. İlk olarak bu akşam beni nelerin beklediğini tam olarak bilemediğim için. Mezarlık rüyamda olanları hatırladıkça en büyük korkum, o abartılı komik sözleri tekrar etmem ya da yere pentagram çizmem gerektiği sırada ciddiyetimi koruyamayacak olmamdı. Bu işi kabul etmenin gerçekten iyi bir fikir olup olmadığından artık emin değildim. Beni endişelendiren zaman geçtikçe, olmayan bir iblisten korkmaya başlamış olmak değildi, aksine bu tür ayinler yapan kişilerle ilişkide olmaktı.

Uykumda bilinçli olarak koridordan uzak durmuştum. Gerçi *Hamlet*'ten bu yana rüyamda her gece Florence'ın Ophelia'yı oynadığı, aptal tiyatro oyununu görüyordum ama hiç kimsenin

rüya engelimi aşıp bana sürpriz bir ziyarette bulunamayacağını bildiğim için yine de rahatça uyumuştum.

Akşamın erken saatlerinde Grayson maçtan oldukça keyifli bir şekilde eve döndüğünde, Florence balo komitesiyle toplantıya gitmek üzere evden çıkmış, annem ve Ernest da Butter'la birlikte parka gitmişlerdi. Mia ve ben, Butter'ın yokluğunu fırsat bilip kızıl kedi Spot'la dostluğumuzu ilerlettik. Bayan Dimbleby'yi örnek alarak ona et parçaları halinde rüşvet verdik, onu okşamamıza izin verip tüm kanepeyi titretecek kadar mırıldarken ikimiz de son derece tatmin olmuştuk.

Mia, Grayson'a neşeyle baktı. "Spot bizi sevdi," dedi gururla.

"O herkesi sever hatta büyükannemi bile," dedi Grayson önümüzden geçerken.

Mutfağa doğru peşine takıldım. "Ee... Kazandınız mı?" diye sordum.

"Evet. Elbette." Grayson bir su şişesi açarak tamamını bir dikişte bitirdi. "İki yüz altmışa yüz dört. Onları *ezdik*."

"Ah, doğru ya, iblisle anlaşma yaptığınız için her oyunu kazandığınızı unuttum, gerçekten çok pratik," dedim Grayson'ın suyun tamamını gırtlağından boşaltmasını izleyerek. Neydi Tanrım, bir deve mi?

"Ee, bu akşam konusunda," dedi Grayson şişeyi tezgâha koyarak ve "fikrini değiştirdin demek," diye ekledi rahatlamış bir ses tonuyla.

"Hayır, değiştirmedim. Sadece ne giymem gerektiğini soracaktım."

"Ne?" Grayson gözlerini devirdi. "Üzerindekiler kalsın. Gayet iyi görünüyorsun."

"Ciddi olamazsın, değil mi?" Taşınırken üzerimde olan giysilere yukarıdan aşağı baktım. Üzerimdeki tişört en az bir beden küçüktü.

"Ne giydiğin hiç fark etmez," dedi Grayson. "Ne zamandandır böyle bir *kız* oldun? Şu an en önemsiz sorunun kıyafetler."

Tabii bu konuda haklıydı. Yine de akşam doğru dürüst bir şeyler giymek için epey zaman harcadım. Madem bir iblisle randevum vardı, o halde iyi görünmeliydim, lütfen ama. Ayrıca diğerleri için de bu zahmete girmem gerekirdi. Ama işin hilesi, hiç kimsenin bu akşam için özel bir çaba harcadığım izlenimine kapılmamasıydı. Ne de olsa bugün gözlük yerine kontakt lens takmıştım. Bu yüzden dudaklarımdaki parlatıcıyı sildim. Fazla dikkat çekiyordu. Henry boş hayallere kapılmamalıydı.

Akşam yaklaştıkça gerginliğim artıyordu ve bunun nedenini doğru dürüst saptayamıyordum. Henry yüzünden miydi? Yoksa artık tüm sorularıma yanıt bulacak olmamdan mı kaynaklanıyordu? Grayson Ernest'ın arabasını saat sekiz buçukta Jasper'ın ailesinin Pilgrim's Lane'deki şık görünümlü evinin önüne park ettiğinde, hiç de küçük olmayan bir yanımın akşam için sevinmeye başladığını korkuyla fark ettim.

Herhalde çılgın yanımın.

23.

Kitap hiç de hayal ettiğim gibi eski değildi, fazla kalın olduğu da söylenemezdi. Yıpranmış köşeleri ve sararmış yapraklarıyla daha çok bir karalama defterini andırıyordu. İçine iblisin serbest bırakılmasına dair talimatları yazan her kimse, bunu karanlık çağda, ucu sivri tüy kalemle yapmadığı çok açıktı; aksine, yazılar çok daha sonra yazılmıştı. Hatta belki de tükenmez kalemle yazılmıştı ama mum ışığında bunu kestirmek zordu. Ancak kitabın son sayfasını tutan mühür oldukça eski ve değerli görünüyordu. Ve olması gerektiği gibi kırmızıydı, tıpkı daha önce kırılmış ve hâlâ sayfalarda yapışık duran diğer mühürler gibi.

"Bu, yetmişli yıllardan kalma bir kopya," dedi Arthur sanki düşüncelerimi okumuş gibi.

"Ah," dedim. "Ve Anabel'in evindeki kitap rafında öylece duruyor muymuş?"

"Elbette hayır," dedi Arthur. "Onu aile yadigârı olan eski bir çalışma masasında bulmuş."

"Tabii," dedim. Eski bir çalışma masası, elbette. Gizli bir çekmecede, büyülü yüzük ve Noel Baba'dan gelen bir mektupla birlikte duruyor olmalıydı.

"Ee... Ne dilek tutacağını düşündün mü, Liv?"

Dilek, evet. Bunun, iblis çağırma hikâyesinde en kurnazca bulduğum bölüm olduğunu itiraf etmeliydim. Son günleri Grayson'ın dileğini ve Huntington hastalığını kafamdan atmaya çalışmakla geçirmiştim. Ama Grayson'ı her görüşümde bana anlattıklarını hatırlamış ve her seferinde tüylerim ürpermişti. Her ne kadar bunun için kesinlikle sağlam ve mantıklı bir açıklama olsa da çünkü olasılık hesaplarına göre...

"Liv?"

Telaşla başımı evet dercesine salladım. "Evet, ne dileyeceğimi biliyorum."

Henry her zamanki gibi sırtını bir kitap rafına dayayarak kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Görünüşe bakılırsa, Jasper'ın annesi pastel renkli aşk romanlarından hoşlanıyordu ve Henry'nin başının hemen yanında *Öp Beni, Asi!* ve *Güçlü Kollarında Öleyim* gibi isimler okumak beni rahatsız etmişti. En iyisi o tarafa hiç bakmamaktı.

Grant'lerin oturma odası (kitaplar dışında) son derece zevkli döşenmişti, en azından mobilyaları ve halıyı yerlerinde düşündüğümde. Çünkü hepsi birinin –Arthur'un mu?– tebeşirle koyu ahşap döşemelere dev bir pentagram çizebilmesi

için duvar kenarına itilmişti. Pentagramın etrafını çevreleyen gizemli, tuhaf ve köşeli çizimler bana tamamen yabancıydı.

Oda iki komodinin, büfenin üzerine ve pencere kenarlarına konmuş mumlarla aydınlatılmıştı; içlerinden birkaçı bana göre perdelere fazla yakın duruyordu. Jasper ve Grayson daha fazla mum yakıp bunları masalara dağıtmakla meşguldü. Ama ortam pek ürpertici değildi. Bunun nedeni, bazılarında Jasper'ın ve ağabeyinin bebeklik ve çocukluk halleriyle gülümsedikleri birçok fotoğraf olabilirdi. Tanrım, gerçekten ısırılacak kadar tatlıydılar...

"Dileğini nasıl ifade edeceğini iyice düşün," dedi Arthur bakışları kitaba çevrili olduğu halde. "Çünkü söylediğin şekilde kabul edilecek... Ve dileğin ne kadar karmaşıksa, gerçekleşmesi o kadar uzun sürer; bunu da belirtmekte fayda var."

"Senin dileğinin yerine gelmesi ne kadar sürdü?" Bu soruyu tamamen laf arasında sorduğum halde, odadaki herkesin soluğunu tutup Arthur'a baktığı hissine kapılmıştım.

Ama o bunu fark etmemiş gibiydi. "Dileklerimiz hakkında sessizliğimizi koruruz," dedi bakışlarını kitaptan ayırmadan. Ah, daha şimdiden abartılı konuşma moduna geçmişti. Belki de biri ona bunu söylemeliydi; mum ışığında muhteşem görünüyordu ama bu konuşma tarzı kesinlikle seksi değildi. "Bu sadece seninle gölgelerin prensi arasında yapılacak bir anlaşma."

"Anlıyorum." Bakışlarım Henry'ye kaydı ama hemen başımı çevirmek zorunda kaldım çünkü başını hafifçe yana

yatırmıştı ve kulağının hemen dibinde pembe renkli harflerle *Vahşi Tutkular* adı okunabiliyordu. Ah, Tanrım, Bayan Grant'in kitap zevkinden nefret ediyordum. Neden macera romanı okumuyordu ki?

"Tekrarlaman gereken sözcüklerin büyük bölümü Latince," diye devam etti Arthur. "Bu yüzden ayin sırasında sormaman için kısaca anlamlarına göz atacağız." Elini hafifçe kitabın kapağında gezdirdi. "Çok kelime yok. Aslında son mühür kırılana dek gölgelerin efendisine sadık kalacağına dair kanın üzerine yemin edeceksin."

"Yemin edeceğim," diye tekrarladım.

"Bakire kanın üzerine," diye belirtti Arthur. "Son mühür kırılana dek bakire kalacağına yemin edeceksin."

"Peki, bu ne zaman olacak? Yani son mühür ne zaman kırılacak?"

"Gecelerin efendisi zamanı geldiğinde bunu bize bildirecek."

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Daha kesin bir tarih veremiyor musunuz? Sonumun Gertrude teyzem gibi olmasını istemem."

Henry'nin kıkırdadığına yemin edebilirdim ama ona döndüğümde, ellerine bakıyordu.

"Yani, acelem olduğundan değil," dedim çabucak. "Sadece emin olmak istedim."

"Son mührün Cadılar Bayramı'nda kırılacağını sanıyoruz," diye yanıtladı Grayson, Arthur'un yerine. "Her şeyin başladığı

gün..." Ah, harika, şimdi o da komik bir şekilde konuşmaya başlamıştı. "Dinle, Liv." Kolumu tuttu. "Yemin ederken kurallara uyacağına ve sonuna kadar çemberde kalacağına söz vereceksin."

Evet, tamam, demek istedim ama bakışlarındaki ciddiyet bana engel oldu.

"Bunu doğru anlamam istiyorum." Arthur'a baktı. "Arthur bu küçük ayrıntıya değinmeyi unuttu ama dileklerinin yerine gelmesi ve sana verilen güç karşılığında iblise... –şey, gölgelerin efendisine– bir rehin bırakacaksın. Ona, sahip olduğun ve candan sevdiğin, en değerli şeyi vadedeceksin." Sanki her şeyi bir kenara bırakıp sokak kapısına koşmamı bekliyormuş gibi bana baktı.

"Unutmadım," diye kendini savundu Arthur. Onu tanıdığımdan bu yana ilk kez biraz gergin görünüyordu. "Ben de tam onu söyleyecektim."

Birden tuhaf bir acıma duygusu her yanımı sardı. Bu yüzden hepsi hâlâ buradaydı. Çünkü ayine son verdikleri takdirde iblisin rehini alacağından ciddi bir şekilde korkuyorlardı.

"Sevdiğin ve senin için değerli bir şey," diye tekrarladı Grayson. "Eğer fikrini değiştirirsen..."

Başımı iki yana salladım. Grayson'ın beni korkutmak istediğini ve sadece iyiliğimi düşündüğünü anlamıştım ama şimdi vazgeçersem, hiç kimseye yardım edemeyecektim. Üstelik tüm bunların ardında ne olduğunu asla öğrenemeyecektim.

Ve şu rehin konusuna gelince: Bu o kadar da şaşırtıcı ve aşağılık bir şey değildi. Aksi takdirde iblis insanları nasıl harekete geçirecekti? Ne de olsa karşılığında dilekleri yerine getiriyor ve sonsuz güç veriyordu. Ve o bir iblisti, Tanrım, bir melek değil; başka ne bekliyorlardı ki? Bunu yüksek sesle söylemeyi çok isterdim ama ileri gitmiş olurdum. Herhalde şimdi bir de hiç var olmayan bir iblisi savunmaya kalkmayacaktım.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum bunun yerine. *İblis diye bir şey yoktur.* Aklımdan çıkarmamam gereken buydu. İblis diye bir şey olmadığı için, ne sözü verirsem vereyim, bana hiçbir şey yapamazlardı, işte o kadar.

Grayson teslim olmuş gibi başını iki yana sallayarak kolumu bıraktı.

"O halde başlayalım. Her şey hazır," dedi Arthur yapmacık bir sesle, sonra pentagramın ortasındaki küçük sehpayı işaret etti. Üzerine bir kupa, kâğıt, kalem ve bir bıçak konmuştu.

Bence biraz fazla büyük bir bıçaktı.

Bakışlarımı izleyen Grayson açıkladı: "Arthur'un babasının avcı bıçağı, el işçiliği."

"Üç yüz elli kat Şam çeliğinden," diye tamamladı Jasper. O zamana dek şaşırtıcı bir şekilde sessiz kalmış, hatta içki bile karıştırmamıştı. "Neşter kadar keskin."

Yutkundum.

"Bıçak ne kadar keskin olursa, o kadar az acı hissedersin," dedi Henry.

Bunun herhalde beni cesaretlendirmesi gerekiyordu. "Beni kan tuttuğunu daha önce söylemiş miydim?" diye sordum.

"Beni de." Jasper son mumu yaktığı kibriti üfledi. "O yüzden hep gözlerimi kaparım, sen de öyle yapmalısın."

Arthur, "Şimdi çemberde yerlerinizi alın, kardeşlerim," dedi emredercesine.

Dudaklarımı ısırdım. Son kez çember oluşturduğumda, anaokulundaydım. *El ele tutuşalım, ortada buluşalım...* Ama sonra bakışlarım bıçağa kaydı ve gırtlağımda yükselen kıkırdama geri kaçtı.

"Beşimiz mührü kırdık, beşimiz yemin ettik ve yazıldığı gibi beşimiz kapıyı açacağız," dedi Arthur. "Bugün burada çemberi tekrar oluşturmak ve yeminimizi yenilemek için toplandık."

Ve sonra tuhaf bir şey oldu. Biri bana tüm bunları daha önceden anlatmış olsaydı, gülmekten yerlere yatardım. Ama öyle olmadı. Odada yanan fazlaca mumdan mıydı, ortamın ayinlere özgü ciddiyetinden mi yoksa Grayson'ın daha önceki uyarılarından mıydı, bilmiyorum, ama Arthur'un sözlerini tekrarlarken her nedense boğazıma bir yumru oturmuştu. Söylediklerimi tercüme etmeye bile çalışmadım, sadece *sanguis*'in kan anlamına geldiğini biliyordum, belirli aralıklarla ve ismin her haliyle en çok karşıma çıkan kelimeydi. Diğerleri de ara sıra birkaç kelimeyi tekrar ediyordu ama bunu daha çok sessizce

mırıldanarak yapıyorlardı. Arthur ise sıra ona geldiğinde, kelimeleri sanki sahnedeymiş gibi açık ve net bir şekilde, kendini tamamen kaptırarak söylüyordu.

Sonunda masaya gidip dileğimi kâğıda yazmam gerekti. Bunun için epey zamana ihtiyacım olsa da –emin olmak istiyordum– diğerleri işimi bitirene kadar sabırla bekledi. *İblislerin var olmamasını ve böylece hiç kimseye zarar vermemelerini diliyorum.* Tamam, bu belki pek de parlak bir dilek değildi ama bu koşullar altında oldukça zekiceydi. Çünkü bir paradokstu, en azından iblisin gerçekten var olabileceği gibi beklenmedik durumlar için. Ve paradokslar sayesinde kötü niyetli, doğaüstü güçlerle daima başa çıkılabilirdi, bunu konuyla ilgili literatürden biliyordum.

Arthur katlanmış kâğıdı bir mumun alevine tuttu ve yanan kâğıdın külleri yere düşerken kitaptan Latince bir cümle okudu.

Bu da bitmişti. Sıra, gecenin en sevimsiz bölümüne geldi. Bu sandığımdan çok daha çabuk olmuştu.

"Binlerce adın ve gecenin ev sahibi, sana sadık kalacağımıza yemin ediyoruz," dedi Arthur, sonra ciddi bir tavırla hançeri bana uzattı. "Ve bunu kanımızla mühürlüyoruz."

Hançeri tereddütle tuttum. Şu aptalca atasözü neden özellikle şimdi aklıma takılmıştı ki? *Hançer yarası iyileşir, kalp yarası iyileşmez...*

"Tam olarak nereyi kesmeliyim?" diye sordum.

"En iyisi avuç içi," dedi Henry. "Parmak ucundan daha çabuk iyileşiyor. Ama fazla derin olmasın, o şey gerçekten çok keskin. İstersen sana yardım edeyim."

"Hayır, tamam. Kendim yaparım." Derin bir soluk alıp bıçağın ucunu avucumun içine bastırdım. Hemen kanadı. Uf. "Peki şimdi?"

"Şunun içine damlat." Grayson içinde kırmızı bir sıvı bulunan kupayı bana uzattı. Öff. Elimdeki kesikten kupanın içine kan damlamasını midem kalkarak izledim. Bir, iki, üç...

"Bu yeterli," dedi Grayson, Henry yaranın üstüne sarmam için bana bir mendil uzattı. Biraz yanıyordu ama çok kötü değildi. Bıçağı biraz gururla Grayson'a geri verdim.

Hepsi sırayla kanlarını kupanın içine akıttı –Jasper gerçekten de gözlerini kapadı– sonra sıra en kötü bölüme geldi: Arthur içindeki sıvı iyice karışsın diye kupayı bir süre salladı ve sonra da herkesin bundan bir yudum alıp anlamı her neyse *sed omnes una manet nox*, demesi gerekiyordu ("Ama hepsinde gecenin eli var," mı yoksa "Ama geceyken hepsinin eli bir," mi? Latincem gerçekten kötüydü.).

Berbat şeyi, tadını almadan içmek için kendimi epey zorladım ama bu hiç de kolay değildi. Neredeyse silkinecektim. Eğer bu kırmızı şarapsa, herhalde bir daha ömür boyu kan tadı almaksızın içemeyecektim. Ama en azından öğürmedim.

Diğerleri açıkça benden çok daha soğukkanlıydı, tecrübeli oldukları belli oluyordu. Hatta Jasper iki yudum içti, herhalde dezenfekte edici etkisine güveniyordu.

"Artık çember tekrar tamamlandı, ey gölgelerin ve karanlığın prensi," dedi Arthur tatmin olmuş bir yüz ifadesiyle. "Son mührü kırmak ve verdiğimiz sözü yerine getirmek için talimatlarını bekliyoruz."

"Ama bunun için kendine rahatlıkla biraz daha zaman verebilirsin." Tabii ki törensel kapanış sözünü mahvetmesi gereken Jasper konuşmuştu. Mumları söndürmeye başladı. "Ne var? Doğru değil mi yani? Biz lig şampiyonu olana kadar bekleyebilir."

24.

Mobildepo.com

"Güzel misiniz?" diye sordu Hamlet.

Üzerindeki basit giysisi, kurdelelerle tutturulmuş kahverengi bukleleriyle narin bir görüntü sergileyen Florence şaşkın bir yüz ifadesiyle sordu: "Ne demek istiyorsunuz, efendim?"

Yanı başımda oturan Lottie gözlerini sahneden ayırmadan, "Harika, değil mi? Mükemmel bir Ophelia," diye fısıldadı. Ama Florence hiç de mükemmel değildi. Çünkü Hamlet'e nispet yaparcasına onun repliğini söylüyordu: "Doğru sözlü, güzel yüzlüyseniz, doğruluğunuzun güzelliğinizle bir alışverişi olmamalı."

"Şey, doğru, evet, Ophelia," dedi Hamlet. "Ben de tam bunu söyleyecektim!"

Florence nazikçe güldü. "Güzelliğin doğruluktan daha iyi arkadaşı olabilir mi?"

Hamlet'in kaşları çatıldı. "Evet, olabilir..."

Gerisini getiremedi çünkü Florence yine onun repliğini çaldı. "Çünkü doğruluğun gücü, güzelliği kendine benzetinceye kadar, gücün doğruluğunu bir çöpçatana dönüştürebilir!"

"Lafımı ağzımdan alıyorsunuz!" dedi Hamlet. "Bir zamanlar sizi sevmiştim ama şimdi repliğimi çalan aptal bir kızdan başka bir şey değilsiniz."

"Çok... modern bir uyarlama," diye fısıldadı Lottie hayranlıkla. "Sahne dekorasyonu da yenilikçi, steampunk, gelenekçi ve minimal akımın bir karışımı... İnanılmaz hoş."

"Ciddi olamazsın," diye fısıldadım. Sahne dekoru dehşet ötesiydi. Hiçbir şey birbirine uymuyordu, hele Hamlet hiç. Şimdi elini göğsüne koymuş, sinsi bir tavırla, "Olmak ya da olmamak!" dediği için Florence'a iyice öfkelenmişti.

"Artık yeter! Zavallı Polonius'u değil, sizi hançerlemeliyim!" diye bağırdı Hamlet, sonra Florence'ı gırtlağından yakalayıp sırtını kulis duvarındaki parlak, yeşil kapıya dayadı. "Ah, ne diyorum ben, hançere neden ihtiyacım olsun, sizi ellerimle boğacağım."

"Şimdi bir parça Othello gibi geldi," dedi Lottie hayranlıkla. "Hey, nereye gidiyorsun, Liv? Ayrıca ne zamandan beri uçabiliyorsun?"

"Bunu sadece rüyalarımda yapabiliyorum," diyerek yeşil kapıma uçtum. Hiç kanat çırpmadan. Çünkü kanatlarım yoktu.

Sahneye konduğumda, Lottie beni alkışladı; gırtlağı hâlâ öfkeli Hamlet tarafından sıkılmakta olan Florence boğuk bir sesle konuştu: "Ben, kadınların en sefili ve zavallısı değilim, seni pislik, bana acıma, kendine acı!" Sonra dizini Hamlet'in karnına vurdu.

Aslında bu gece rüyamda kanlı hançeri ya da tuhaf tebeşir çizimlerinden canlanıp benden en sevdiğim şeyi isteyen, boynuzlu yaratıkları göreceğimden emindim ama hayır, bunun yerine kendimi yine bütün bir hafta bana işkence etmiş olan, aptal Hamlet oyununun kısır döngüsünde bulmuştum. Bunun ruh halimle ilgili neyi açıkladığını ise mümkünse bilmek istemiyordum.

Buradan bir an önce çıkmalıydım. Florence ve Hamlet'i kenara itip kertenkele tokmağı çevirdim ve koridora çıktım. Kapıyı ardımdan kapadığımda ortalığa huzurlu bir sessizlik hâkim oldu.

Dikkatle her tarafı kolaçan ettim. Gördüğüm kadarıyla benden başka kimse yoktu. Henry'nin siyah kapısı yine tam karşımda duruyordu, Grayson'ınkinin hemen yanında. Korkunç Freddy, ona el salladığımda gagasını görkemle eğdi. Grayson'ın rüyasına her an bir ziyarette bulunabilirdim çünkü yine ona ait bir eşya ele geçirmiştim. Bu öğlen çamaşır sepetinden onun tişörtlerinden birini almıştım; okul forması olarak giydiği, lacivert olanlardan. Onda mutlaka bir düzine kadar olmalıydı,

birinin eksikliğini fark etmezdi. Ama Grayson'ın rüyalarının bu gece ilerleme sağlayacağını sanmıyordum.

Aslında neyi ya da kimi beklediğimi bilmeksizin, kararsız adımlarla ileri geri yürüdüm. Ne kadar süredir uyuduğumu bilmiyordum. Grayson ve ben, geceyarısından biraz önce eve dönmüştük ve kendimi hemen yatağa atmıştım. *Eve* demek tuhaf hissettiriyordu. Henüz bu noktaya gelmemiştim. Spencer'ların evinde kendimi hâlâ konuk gibi hissediyordum.

Rüya koridorunda hâlâ hiçbir kıpırtı yoktu. Mia'nın rüyalarına açıldığını düşündüğüm baykuş kabartmalı, gök mavisi kapının yanında, Noel süsleriyle kaplı çam ağacından bir dükkân kapısı gördüm. Kapının çerçevesine kırmızı ipek kurdeleli bir çelenk asılmıştı. Tabelayı okumadan kapının kime ait olduğunu anlamıştım. "Lottie'nin sevgili fırını – Bayiiler lütfen arka kapıyı kullansın." Duygulanarak iç geçirdim. Lottie çok tatlıydı! Kapısının eşiğine, ökseotunun tam altına oturmak istediğim sırada –Henry'nin beni bir kez daha öpmek için bahaneye ihtiyacı olursa çok işine yarardı (şu Anglo-Sakson Noel gelenekleri harikaydı!)– yaklaşan ayak sesleri duydum.

Ama için için umutlandığım halde, gelen Henry değil, Anabel'di.

"Seni arıyordum," dedi sevimli bir sesle.

Nerede olduğunu bilseydim, aslında ben de onu arayacaktım çünkü son karşılaşmamızdan bu yana, ondan daha fazla şey öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Geçen seferki gibi etkileyici görünüyordu. Babet, kot pantolon ve koyu turkuaz gözleriyle aynı renk, derin dekoltesi olan bir kazak giymişti.

"Son karşılaşmamızda gerekli ciddiyeti göstermediğim için üzgünüm," dedim. Aslında bu doğru değildi ama onunla iyi geçinmek için kesinlikle zekice bir yoldu. Tek umudum, bir daha *Lulila* demeye kalkmamasıydı, yoksa hiçbir şey için garanti veremezdim.

"Önemli değil." Anabel hafifçe gülümsedi ama gergin görünüyordu. "Dinle, fazla zamanımız olmayabilir. Bu gece yemin ettiğini biliyorum." Etrafına şöyle bir göz attı. "Bu yüzden seninle buluşmak istedim. Bence... bu yaptığın çok cesurca."

"Eh..." Bence de biraz öyleydi.

"Cesurca ve özverili! Senin sayende artık her şey iyi sonuçlanabilir! Benim yaptığım hatayı yapmadığın sürece. Gel, sana bir şey göstereceğim."

Henry'nin kapısına bir bakış attım.

"Nereye gidiyoruz?" diye şüpheyle sordum.

"Çok uzağa değil." Anabel birkaç adım önden yürüdü. Arkasından gidiyordum, bir köşeyi döndükten sonra başka bir koridora çıktık ve görkemli altın menteşeleri, kilise kapısına benzer Gotik bir kemeri olan, çift kanatlı bir kapının önünde durduk. Dıştan bakıldığında, Anabel'e hiç uymuyordu, daha

sade bir kapı beklemiştim. Ama kendinden emin bir şekilde kanatlardan birini itip bana döndü. "Nerede kaldın?"

"Bu senin rüyalarının giriş kapısı mı? Ama ben sandım ki... bende sana ait bir eşya yok."

"Seni ben davet eder ve eşikten geçmeni istersem, buna ihtiyacın olmaz," dedi Anabel.

"Ah. Vampirlerde olduğu gibi mi?"

Anabel anlamamış gibi alnını kırıştırdı. Anlaşılan, vampirlerin âdetleri hakkında pek bir şey bilmiyordu. Pekâlâ, onun uzmanlık alanı zaten iblislerdi. "Gel! Bu ilgini çekecek. Ve resmin bütününü görmene yardımcı olacak."

Resmin bütününü görmekten başka bir isteğim yoktu zaten. Eşikten geçerek güneşli bir bahçeye çıktım: Ağaçlar, çalılıklar ve renkli çiçek tarhları yabani otlardan arınarak mükemmel bir şekilde biçilmiş, zümrüt yeşili, büyük bir çimenliği çevreliyordu; yani tipik bir İngiliz bahçesiydi. Uzakta bir ev gördüm.

Çalılıkların arasından fırlayan küçük, beyaz bir köpek bize doğru koştu. Ağzındaki topu beklentiyle Anabel'in ayaklarının dibine bıraktı ve kuyruğunu sallayarak havaya sıçradı.

"Tamam, Lancelot, seni küçük yumurcak!" Anabel gülerek köpeğin tüylerini okşadı. Şimdiye kadar onu sadece gergin, telaşlı ve ürkek görmüş olduğumu ancak o zaman fark ettim. Gülmek ona yakışıyordu. Topu köpeğin ağzından alıp bir çiçek tarhının içine fırlattı. Küçük köpek oyuncağını yakalamak için

heyecandan neredeyse parende atarak koştu, yeşil çimenlerin içinde fırıl fırıl dönen bir yün yumağından farksızdı.

Bahçede etrafıma bakındım. "Bana ne gösterecektin?"

Anabel'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Onu." Yakaladığı topla birlikte bize doğru bir koşan Lancelot'u gösterdi. "O benim en iyi dostumdu. Ama şimdi... Kendin gör!"

Lancelot koşarken birden uluyarak olduğu yere yığıldı ve çimenlerin üzerinde titreyerek kıvranmaya başladı.

"Ah, Tanrım, nesi var?" Ona doğru koşmak istedim ama Anabel kolumdan tutup geri çekti.

"Ölüyor."

Korkuyla, "Ne?" diye sordum.

"Bu benim suçum. *O*, köpeğimi benden aldı, anlıyor musun? Çünkü oyunun kurallarını çiğnedim. Bunu sana, aynı hataya düşmemen için gösteriyorum."

"O" dediği, herhalde iblisti. O anda şu komik ismi söyleseydi bile gülecek durumda değildim. Zavallı hayvan yerde kasılırken, "Ama bunu... bunu nasıl yapabilir... Neden?" diye çaresizce kekeledim. Lancelot birkaç kez daha titredi, sonra bacaklarını uzatıp hareketsiz kaldı.

"Gerçekte çok daha uzun sürdü," dedi Anabel boğuk bir sesle. "Uyandığımda, odamın kapısının önünde titreyerek yatıyordu, korkunç acı çekiyordu ve saatlerce kollarımın arasında

yatıp bana baktı, sanki istediği..." Sesi kısıldı. "Veteriner iç kanaması olduğunu söyledi."

"Bu... çok üzüldüm," diye fısıldadım. "Ama anlamıyorum... Köpeğini iblisin öldürdüğüne mi inanıyorsun?"

"Lancelot verdiğim rehindi." Anabel yanağındaki gözyaşını sildi. "Dileğime karşı değiş tokuş ettiğim şey, onu benden aldı."

Bakışlarımı çimenlerin üzerinde yatan küçük köpeğin gövdesinden alamıyordum. Köpek Anabel'in en sevdiği, en değerli şeyi miydi? Yani, ben de Buttercup'ı canım gibi severdim ama Mia, annem ve Lottie'yi çok daha fazla seviyordum (bu sırada olmasa bile). Ve biraz düşünürsem babamı da. Ama Anabel'in ailesiyle ilişkisi iyi olmasa bile, Arthur ne güne duruyordu? İlk karşılaşmamızda onun büyük aşkı olduğunu söylememiş miydi?

Dikkatimi toplamaya çalıştım. "Tam olarak ne oldu?" diye sordum ve yine hiçbir zaman sonu gelmeyen, her zamanki imalı ve yarım yamalak cümlelerinden kurmaya kalktığı takdirde avazım çıktığı kadar bağıracağıma içimden yemin ettim.

Ama Anabel beni şaşırttı. "Seks yaptım," dedi ve bunu söylerken doğrudan gözlerimin içine baktı. "Bakireliğimi oyunun sonuna kadar koruyacağıma yemin etmiştim ama... Bunun bu kadar önemli olduğunu düşünmemiştim. Ve hiç kimsenin bundan haberinin olmayacağından emindim. Ama *ondan* hiçbir şey saklayamazsın. Çok öfkelendi ve beni kovdu..."

"... ve köpeğini öldürdü," diye cümlesini tamamladım. Tüm bunlar sadece artık bakire olmadığı için miydi? Bu bana gerçekten sert bir ceza gibi gelmişti. İblisler ne zamandan beri Katolikti? Üstelik bu hiç de adil değildi, ne olursa olsun böyle bir bedel ödememeliydi. "Peki ib... şey *o*, neden Arthur'a öfkelenmedi?"

"Arthur," diye iç geçirdi Anabel, gözleri tekrar yaşlarla doldu. "Bu en kötüsüydü... Arthur'a acı vermiş olmam. Bana nasıl baktığını hiçbir zaman unutamayacağım."

"Neden ki?" Ona şaşkınlıkla baktım. Ve sonra bir anda anladım. "Arthur değildi!" dedim. "Başka biriyle yattın!" Tüm o ürkek davranışlarının nedenini şimdi anlıyordum ve bu hiç de karmaşık değildi: Anabel gizlice seks yapmıştı, iblis bunu fark edip onu ele vermişti. Asıl soru, kiminle seks yaptığıydı. Madem Arthur... Nasıl demişti... hayatının tsunamisiydi, o halde neden?

Demek ki Dedikodu blogundaki o ve ölen eski erkek arkadaşı arasında kıvılcımlar çaktığına dair dedikoduda yine de bir gerçeklik payı vardı.

Anabel ısrarla yüzüme baktı. "Dediğim gibi, bunu bilmeni istedim. Bunu sana borçluyum. Çünkü çocukların başına bu derdi açan ve şimdi seni de bu işin içine çeken benim."

Evet, öyleydi! Bunu çoktan anlamıştım. *Hepsi benim suçum*, yine de Anabel'in en sevdiği cümlelerden biriydi.

Ama görünüşe bakılırsa, bunları konuşmak ona iyi gelmişti. Tuhaf bir şekilde canlı görünüyordu. Bir el hareketiyle ölü köpeği yok etti ve yerine bir piknik örtüsü oluşturup yere yaydı. Bir piknik sepeti ve birkaç minder tabloyu tamamladı.

"Ne?.." diye mırıldandım.

"İnan bana, olanları herhangi bir şekilde geriye döndürebilseydim, bunu yapardım," dedi Anabel, içi çiçek dolu bir vazoyu piknik örtüsünün üzerine koyarken. "Buna her gün pişman oluyorum. Arthur ve ben, romanlardaki şu sevgililer gibiydik; birbiri için yaratılmış, ölümün bile onları ayıramayacağı sevgililer gibi. Romeo ve Juliet, Tristan ve Isolde..."

Sesindeki trajedinin dozu öylesine kıvamındaydı ki, her an Ofelya'yı da listeye ekleyebilirdi. O anda konudan biraz uzaklaştığı için soru sorma anının geldiğini düşündüm. Aklıma gelen ilk soruyu sordum.

"Evinizin bodrumunda bulduğun şu kitap tam olarak nereden geldi?"

Anabel başını kaldırdı. "Ah, kitap! Arthur gerçek bir hazine bulduğumuzu hemen anlamıştı. Kitabın hayatımızı değiştireceğini biliyordu."

Tamam. Bu konuya daha sonra mutlaka geri dönecektim. Ama daha önce aydınlatmak istediğim başka bir ayrıntı vardı.

"Eski erkek arkadaşın, Tom..." diye başladım.

"Ah, *Tom* mu?" Anabel şaşırmış görünüyordu. Sonra başını iki yana salladı. "Anlıyorum, herhalde Dedikodu blogunda bir şeyler okudun ve şimdi de," bir an duraksadı, "ah, herkes böyle düşünüyor. Arthur da."

Nasıl yani? Bu, Tom'la hiç yatmadığı anlamına mı geliyordu? O halde kiminle birlikte olmuştu? Ve ayrıca...

"Arthur Tom'u hep kıskandı, ondan nefret etti," dedi Anabel. "Çünkü beni ilk öpen oydu."

"Ve şimdi Tom *öldü*, değil mi?" Bunu söyler söylemez kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Evet," diye alçak sesle doğruladı Anabel. "Haziran ayında bir araba kazasında hayatını kaybetti. Onun suçu değildi, sarhoş bir kamyon sürücüsü ona çarptı."

Ürperti tüm bedenimi sarmıştı.

Diğer yaşananlarla kıyaslandığında, bu olay bana fazlasıyla tesadüf gibi görünüyordu.

Anabel piknik minderlerini düzeltti. "Dediğim gibi, yaptığım şeyden çok pişmanım," dedi. "Ve o zamandan beri Arthur'la aramızın düzelmesi için elimden geleni yapıyorum. Gerçi beni affettiğini iddia ediyor ama bazen gözlerine baktığımda," kollarıyla kendini sardı, "içlerinde hâlâ ona verdiğim acıyı görüyorum. Ve bir bıçak gibi kalbime saplanan o soğukluğu." Görünüşe bakılırsa o da Arthur gibi dokunaklı ifadelere meraklıydı. Yine de ona acımıştım. Gerçekten de son derece

mutsuz görünüyordu. "Sonra bana bir daha eskisi gibi bakmayacağından korktum," diye fısıldadı. "Ben... Ah, işte geliyor!"

Arkamı döndüm. Gerçekten de Arthur'du, ana kapıdan girmişti ve elinde bir şişe şarapla çimenliğe yürüyordu. Güneş saçlarını saf altın gibi parlatıyordu. Nedense birden oradan kaçıp gitmek istedim.

"Lütfen ona ne hakkında konuştuğumuzu söyleme!" Anabel gergin bir gülümsemeyle yüzüne düşen bir bukleyi geriye itti.

"Şimdi bu gerçek Arthur mu, yoksa rüyanda onu mu görüyorsun?"

Anabel güldü. "*Gerçek* Arthur, Hampstead'deki yatağında uyuyor, yani umarım öyledir."

"Hem de yalnız," diye doğruladı Arthur.

Anabel ona doğru üç adım atıp boynuna sarıldı. "Bak, burada kim var," diyerek beni gösterdi. "Ona teşekkür etmek istedim."

"Merhaba, Liv." Bana mı öyle geliyordu, yoksa Arthur'un gözlerinde bir zafer pırıltısı mı görmüştüm? "Günün kahramanı olmak nasıl hissettiriyor?" Arthur şarap şişesini yere koyarak Anabel'e arkadan sarıldı. Gür saçlarını yumuşak bir hareketle yana çekerek boynuna öpücükler kondurmaya başladı. "Seni öyle özledim ki, tatlım."

Utanarak başka tarafa baktım.

"Özür dilerim, Liv," dedi Anabel. "Bu sadece... Üç haftadır İsviçre'de yaşıyorum, binlerce kilometre uzakta. Sadece rüyalarımızda buluşabiliyoruz."

"Evet, ama bu Skype'ta görüşmekten çok daha iyi." Arthur bir kahkaha atarak Anabel'e daha sıkı sarıldı. "Bizimle piknik yapmak ister misin?"

"Şey, hayır, gerçekten rahatsız etmek istemem." Gerçi daha soracak birçok sorum vardı ama üzerinde düşünmek için yeterince malzeme toplamıştım.

Arthur, Anabel'i piknik örtüsünün üzerine çekerek, "Akıllıca," dedi. Ardından Anabel, "Sonra görüşürüz, Liv," diye ekledi. Kapıyı açıp koridora çıktığım sırada artık ikisi de bana bakmıyordu.

25.

Mobildepo.com

Yeşil kapının önünde duran Henry'yi henüz uzaktan görmüştüm. Kapı pervazına yaslanmış ve görünüşe bakılırsa onu içeri sokmak istemeyen Lottie'yle tartışıyordu. Lottie ellerini beline koymuştu ve sırtında siyah tafta önlüklü Dirndl'ı vardı.

"Tanrıların varlığı mı?" diye sordu Henry.

Lottie başını iki yana salladı. "Çok hoş ama hayır. O kadar kederli değil. Bir kez daha dene. Pekâlâ, kesin olmayan nedir?"

Henry iç geçirdi. "Bu Goethe'den bir alıntı mı?"

"Hayır." Lottie başını yana eğerek cilveli bir tavırla belindeki dev tafta kuşağı düzeltti. "Ne Goethe'den ne de Schiller'dan."

"Sadece soru sormalısın, Lottie, ipucu vermemelisin," diye onu azarladım. Henry arkasını dönüp bana baktı. "Nihayet buradasın," dedi.

"Ah, onunla sohbet etmeyi seviyorum. Çok nazik bir çocuk..." Lottie neşeyle bana baktı. "Ve her gece buraya geliyor. Şu sinsi kertenkele kapı tokmağı parmağını ısırdı, bu yüzden ona biraz pansuman yapmam gerekti, böylece dost olduk."

"Evet, bu gerçekten engelinin sinsi bir ayrıntısı," dedi Henry bana bakıp. "Kertenkelelerin ne zamandan beri dişleri var?"

"Rüyalarıma izinsiz giriş yapanları engellemek zorunda kaldıklarından beri," diye yanıtladım. "O bir vampir kertenkele. Katil vampir bir kertenkele. Ve görünüşe bakılırsa bakıcımdan daha güvenilir bir kapı bekçisi."

"Henry'nin pasta yapmaktan hoşlandığını biliyor muydun?" Lottie anaç bir gülümsemeyle Henry'ye baktı. "Yıl boyunca pişirdiğim vanilyalı ayçöreklerimle çok ilgilendi, karşılığında bana cevizli pasta tarifi verdi. Ayrıca vals bilip bilmediğimi ve ona öğretip öğretemeyeceğimi sordu. Çok tatlı, değil mi?"

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Herhalde tek kaşımı kaldırıp alayla Henry'yi süzmenin zamanı gelmişti.

Henry utanarak burnunu kaşıdı. "İnsan bir bilmeceyi çözmek için neler yapmıyor," diye mırıldandı.

"Pes etmek yok, ufaklık. Biraz detaylı düşünmelisin ya da en iyisi, daha geleneksel," dedi Lottie cesaret verircesine. "Pekâlâ, tekrar dene: Kesin olmayan nedir?"

Öfkeyle soludum. "Sen gerçek Lottie değilsin, sadece kapı bekçisi olarak koyduğum hayalî Lottie'sin. Görevini hakkıyla yapmazsan, seni kovar ve yerine Bay Wu'yu alırım. O hem kaplan pençesi tekniğini biliyor hem de öyle kolayca kafeslenmeyeceğinden eminim. Cevizli pastaymış. Peh!"

Lottie gücenmişti. "Sana daha nazik ve saygılı olmayı öğrettiğimi sanıyordum," dedi. "İçeri girecek misin? Cereyan yapıyor."

"Hayır, biraz daha kalacağım. Kapıyı kapat," diye sertçe emrettim. "Ve içeri hiç kimseyi alma, duydun mu?"

Lottie içeri girip kapıyı kapatmadan önce, "Almanların minnettarlığı mı?" diye çabucak sordu Henry.

Lottie esefle başını salladı. "Geleneksel, dedim."

"Lottie!"

"Tamam, tamam! Görüşürüz, Henry." Lottie protesto edercesine iç çekerek kapıyı oldukça yavaş bir şekilde kapadı.

"Almanların minnettarlığı mı?" diye tekrarladım yalnız kaldığımızda.

Henry umursamaz bir tavırla elini salladı. "Bunu internette Chruchill'in demeçlerinden birinde buldum. Orada Almanların kesinlikle nankör olduklarından söz ediyordu."

"Sen de tersten düşünüp kesin olmayan şeyin Almanların minnettarlığı olduğunu sandın, öyle mi?" Kıkırdadım. "Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Peki ama bunun Hans'la ne ilgisi var?"

"Ah, lanet olsun, bu gerçekten zor bir bilmece. *Hans* ve *kesin olmayan* kelimelerini arama çubuğuna belki yüz kez yazdım, ama... Ah!" Aklına bir şey gelmiş gibiydi çünkü gözleri parlamaya başlamıştı.

"Ne?"

"Ama Almanca yazmadım!" Eliyle alnına vurdu. "Bunu daha önce nasıl düşünemedim?"

"Ee? Şimdi ne yapacaksın? Uyanıp bilgisayarın başına mı geçeceksin? Ya da cebinden hayalî cep telefonunu çıkarıp hemen aramaya mı başlayacaksın?" Gülmeye başladım, Henry de bana katıldı.

"Kayıp Ruhlar Kulübü'ne yeni katılmış biri için oldukça neşelisin," dedi sonra.

"Kendini şimdiden kayıp ruh olarak görüyorsan, sen de oldukça kötümsersin," diye karşılık verdim. "Oysa..." Birden Anabel'den biraz önce öğrendiklerim aklıma geldi ve hemen sustum. "Anabel'in eski erkek arkadaşı Tom'u tanıyor muydun?"

"Tom Holland'ı mı? Elbette, benden bir sınıf üstteydi. Neden?"

"Şey, çünkü..." Çünkü Arthur ondan nefret etmişti ve çocuk şimdi ölüydü. Hayır, bunu hayatta söyleyemezdim. Tereddüt içinde alt dudağımı kemirdim.

"Daha rahat bir yere gidemez miyiz?" diye merakla bana baktı Henry. "Örneğin şu yeşil kapıdan geçsek?"

"İyi deneme," dedim.

"O zaman en azından biraz yürüyelim." Gülümseyerek bana elini uzattı. Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra elimi avucunun içine bıraktım. Bu fazla hoş bir duyguydu.

Ağır adımlarla ilerledik. Biraz önce Anabel'le birlikte döndüğümüz köşeye geldiğimizde, sordum: "Son mühür kırıldığında, sence ne olacak?"

Henry omuz silkti. "Bugün kendin de duydun. Gölgelerin efendisi zincirlerini kıracak ve akıtılan kanla birlikte yukarı çıkıp ona sadık kalanlara minnettarlıkla kendini gösterecek."

Bunu ne zaman duymam gerekiyordu?

"Herhalde bu kısmı kaçırmışım," dedim.

"Evet, doğru, Latince bilmiyorsun; *cruor* kan demek ama *sanguis*'ten farklı olarak şiddet kullanılarak dökülmüş kan..."

"Sence bu mecazi olarak kullanılmış olamaz mı? Kırılan zincir gibi, yani... Bu da neydi?" Kapı menteşesinin hafif gıcırtısına benzer bir ses duymuştum.

"Bilmiyorum," dedi Henry, elimi bırakıp omzumun üzerinden baktı. "Rahatsız edilmeden konuşabileceğimiz bir yere gitsek daha iyi olacak. Sana, örneğin."

Arkamı döndüm. Göz alabildiğine kapılardan başka bir şey yoktu. Hiçbir yerde bir hareket sezemedim. O halde neden hâlâ kendimi gözetleniyor gibi hissediyordum?

"Gel!" Henry biraz kabaca kolumdan tutup beni tekrar kapılarımıza doğru çekiştirdi. Normal zamanda olsa, buna karşı koyardım ama ses çıkarmadan onu izledim.

"Ama burada hiç kimse yok, değil mi?"

"Bunu asla bilemezsin," dedi. Onu tanıdığımdan bu yana, sesi ilk kez bir parça öfkeliydi. "Hayal ve odaklanma gücün yeterince iyiyse, rüyada istediğin her şekli alabilirsin."

"Biliyorum." Sonuçta ben de bir kez baykuş olmuştum. Hayal gücüm harikaydı, sadece odaklanma kısmında biraz sıkıntı vardı. Yine de... Koridor bomboştu.

Asıl soru, Henry'nin neden gittikçe hızlı yürümeye başladığıydı. Ayrıca neden fısıldıyordu? Bu sakinleşmeme hiç de yardımcı olmuyordu.

Omzunun üzerinden bir kez daha baktı. "Yeterince iyiysen, kendini başka bir insana bile dönüştürebilirsin ya da bir kaplana, sivrisineğe, avizeye, ağaca, bir soluğa... Örneğin Henry gibi görünebilirim ama aslında başka biriyimdir."

Aman Tanrım. Bu, beni rahatlatmak için söyleyebileceği en yanlış şeydi. Yürürken kontrol amaçlı ona baktım ve yüz hatlarını, sık kirpikli gri gözlerini, düz burnunu, ince kıvrımlı dudaklarını, ağız kenarlarındaki küçük çizgileri yokladım.

Hayır, bu Henry'ydi. Kesinlikle.

"Şişşt." Olduğu yerde durdu.

Bunu ben de duymuştum. Bir tür hışırtı. Yana çekilmiş perde sesi gibi. Henry'nin koluna yapıştım. İşte, yine olmuştu. Evet, bu kumaş sesine benziyordu. Ya da birinin sıktığı dişlerinin arasından soluma sesine. Nereden geldiğini söylemek zordu. Ama... çok yakından geliyordu.

Henry beni yine çekiştirdi, bunu yaptığına çok sevinmiştim çünkü dizlerim iş görmez durumdaydı. Bu çok tipikti: Rüyamda ne zaman biri tarafından izlensem, dizlerim pelte gibi olurdu. Ve yer ansızın kuma ya da kalın kar tabakasına dönüşür, ağır çekimdeymiş gibi yürümeye başlardım. Böyle rüyalardan nefret ediyordum.

Yine şu tuhaf hışırtı duyuldu. Biraz önceki soluk meselesi neydi? İnsan gerçekten de bir soluk tarafından izlenebilir miydi? Hırıltılı bir soluk tarafından... dişlerin arasından alınan?

"Ortalık sence de biraz kararmadı mı, Henry?"

Henry yanıt vermedi. Tekrar kapılarımızın önüne ulaşmıştı ama o durmadı ve beni birkaç metre daha çekiştirerek üzerinde renkli çiçek resimleri olan, parlak pembe boyalı bir kapıya yürüdü. Kapı tokmağı bile çiçek şeklindeydi.

"Hava da soğudu." Sesimin gittikçe histerik çıkmaya başladığını fark ettim. "Yoksa sadece bana mı öyle geliyor? Lütfen, tüm bunların sadece bana öyle geldiğini söyle."

"Daha iyisi: Bunların hepsini rüyanda görüyorsun." Henry parmaklarını sarı bir çiçeğin üzerinde gezdirdi. Sanki onu gıdıklıyordu, en azından bir kıkırdama duymuştum. Kapının menteşeleri geriye çekildi ve Henry kapının kolunu aşağı indirdi.

Kısa bir an duraksadım.

"Gel hadi, bu hoşuna gidecek." Henry bir çekişte beni eşikten geçirdi, kapı tok bir sesle arkamızdan kapanarak bizi koridordan ve orada bekleyen şeyden uzaklaştırdı.

Rahat bir soluk aldım. Ancak sadece birkaç saniye.

Ansızın yüzümde nemli bir şey patlayınca korku dolu, hafif bir çığlık attım.

Sonra sabun köpüklerini gördüm. Yüzlerce! Şimdiye kadar gördüğüm en mavi gökyüzüyle kaplı, yemyeşil, engebeli bir arazinin üzerinde süzülüyorlardı. Renkler burada öylesine yoğundu ki sanki biri televizyonun renk ayarını sonuna dek çevirmişti. Her yerde çiçekler açmıştı, ağaçların yaprakları sadece yeşil değildi, arada sarı ve pembe olanları da vardı, uzakta bir şatonun kuleleri görünüyordu. Altın kuleler.

Birkaç metre ötemizde Disney'in *It's a Small World* şarkısı eşliğinde dönen bir atlıkarınca vardı. Rengârenk atlardan birinin üzerine sarışın, küçük bir kız oturmuştu ve kendinden geçmiş bir halde gülümseyerek dönüyordu. Çığlığıma rağmen varlığımızı fark etmemiş gibiydi.

Sabun köpüğünün yanağımda bıraktığı ıslaklığı silerken, "Neredeyiz, Oz'a mı geldik?" diye sordum. "Şu ileride otlayan Koyun Shaun, değil mi? Ah, şuraya bak! Bir balon ağacı!"

"Hoşuna gideceğini söylemiştim." Henry güldü. "Amy'nin pespembe düşler ülkesine hoş geldin. Burası harika, değil mi?" Beni atlıkarıncanın yanından çekerek aynı anda hem çiçek hem

de kırmızı elmalarla dolu, dev bir ağacın gölgesine götürdü. Aralarında portakalların da olduğunu fark ettim.

"Amy de kim?"

"Küçük kız kardeşim." Gururla atlıkarıncayı gösterdi. "Dört yaşında ve gördüğün gibi, dünyanın en rahatlatıcı rüyalarını görüyor. Bazen her şey çok fazla üstüme geldiğinde ya da dünyanın kötü bir yer olduğunu hissettiğimde, buraya gelirim. Ne de olsa burada her şey yolundadır. Kötü hiçbir şey olmaz. Elma ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Rüyada onların tadını alamazsın."

"Bu tamamen hayal gücüne bağlı." Henry güldü. "Ama tat ve koku alma konusunda ben de pek iyi sayılmam," diye itiraf etti. Birden öne eğilip saçlarımı kokladı. "Çok yazık."

Yüzümün kızardığını hissederek iç geçirdim. "Dışarıdaki şey neydi?"

"İyi bir şey değildi sanırım." Omuz silkerek ağacın altında yosun kaplı bir yere oturdu.

"Peki, ben bu kapıdan nasıl geçebildim? Kız kardeşini tanımıyorum, yanımda ona ait bir eşya da yok."

"Benimle birlikte olmanın faydası." Henry'nin saçlarına kocaman bir sabun köpüğü patlamadan duruyordu. "Yoksa şimdi dışarıda korkuyla kapı kollarını kurcalayıp duruyordun."

"Komik olma. Bu *gerçekten* korkutucuydu." Henry'nin yanına oturup dizlerimi kollarımla sardım. "Sence dışarıda bizi bekliyor olabilir mi? Eğer öyleyse, eve nasıl döneceğiz?"

"Tekrar dışarı çıkmamız gerektiğini kim söylüyor? Uyanana dek burada kalabiliriz."

Sabun köpüğü hâlâ başındaydı.

Amy atlıkarıncasında şarkı söylüyordu.

"Gerçekten çok tatlı," dedim.

"Sen de gerçekten çok tatlısın," dedi Henry, yüzüme bakarak. "*Ne kadar* tatlı olduğunu bazen aklım almıyor."

Kalp atışlarım hızlandı. Ve düzenli olduğu da söylenemezdi.

"Seni havaalanında peynirinle birlikte gördüğüm zaman da çok tatlıydın."

Ah, harika, şimdi soluğum da kesilmeye başlamıştı. Ve bana doğru eğildiğinde büsbütün durdu. O anda aklımdan geçenler bileşenlerine ayrıldı: Havaalanıyla ilgili herhangi bir şey... Zürih... Sankt Gallen Zürih'in çok yakınında değil miydi? Ve... Tanrım, Henry'nin gözleri çok güzeldi. Şimdi beni öpmek isterse... belki daha önce...

Hızla elimi uzatıp saçındaki sabun köpüğünü işaret parmağımla patlattım.

Henry'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Özür dilerim, başının üstünde çok tuhaf duruyordu, ters dönmüş tatlı tabağı gibi," diye mırıldandım. Henry tekrar dik

oturunca üzüntüyle iç geçirdim. Beni öpmeye hiç kalkışmamış gibi duruyordu.

Belki de hiç kalkışmamıştı.

Peki ya ben biraz önce ne düşünmüştüm? Önemli bir şey olmalıydı.

Arkamızda nal sesleri duyduk, hemen ardından önümüzden iki midilli geçti; biri kahverengi-beyaz, diğeriyse sadece beyazdı. Amy uçuşan yelelerine bakarak ışıltılı bir kahkaha attı. Bu, ancak küçük çocukların atabileceği kadar içten bir kahkahaydı.

Nefes alışverişim biraz daha sakinleşmişti ama düşünce parçacıkları kafamın içinde deli gibi dolanmaya devam ediyordu. Birden yaşananlar fazla gelmişti. Her geçen gün bana daha da artıyormuş gibi görünen tüm bu sırlar. Her türlü mantıktan uzak rüyalar. Yanıma yaklaşır yaklaşmaz beynimi pembe pamuk şekere dönüştüren Henry. Anabel ve tuhaf itirafı. Melek gibi görünen ama her nedense bana korku veren Arthur. Ve şu... koridordaki *şey*.

Gözlerimi ovuşturdum. Birden kendimi korkunç yorgun hissetmiştim. Üstelik hâlâ uyuduğum halde.

"İyi misin?" diye sordu Henry.

Derin bir soluk aldım. Sonra kafamın içinde dönüp duran düşünce parçacıklarından rastgele birini tutup ortaya çıkardım.

"Tom Holland," dedim. "Arthur'un ondan nefret ettiği doğru mu?"

Henry bir kaşını yukarı kaldırdı. "Konuyu zekice değiştirmek diye buna derim," dedi. "Nefret sözcüğünü kullanmak çok iddialı olur. Ama ona katlanamıyordu, bu doğru. Açık söylemek gerekirse, Tom da pek sempatik biri sayılmazdı, daha çok kendini beğenmiş pisliğin tekiydi. Daha önce Anabel'le birlikte olduğu için Arthur onu oldukça kıskanıyordu. Tom da bunu kullandı ve her fırsatta onu kışkırttı. Bir keresinde öyle şiddetli kavga ettiler ki araya girmeye çalıştığımızda Grayson'ın gözü morardı. Konu Anabel olduğunda, Arthur mantıklı düşünemez. Onu tapacak kadar çok seviyor."

"Hımm," dedim. "O da mı? Anabel bana... şey... çiğnediği kuraldan söz etti. Sence Arthur onu affetti mi? Yani onu aldatışını, demek istiyorum."

Henry alnını kırıştırarak bana baktı. "Liv, Arthur en iyi dostlarımdan biridir. Seninle onun hakkında konuşamam, hele özel konularda. Peki, Anabel'i nerede gördün, söyler misin?"

Hayır, hayır, hayır... Soruya soruyla karşılık vermesini istemiyordum! Önce ben sormuştum. Ve bir değişiklik yapıp tekrar net düşünebildiğime seviniyordum. "Ama... Tom Holland'ın ölmesi sence de tuhaf değil mi?" diye deşmeye devam ettim.

Henry bakışlarını kaçırdı. "Kamyon şoförü içkiliymiş. Bu çok kötü ama böyle şeyler oluyor."

"Biliyorum ama bu araba kazasıyla Arthur'un dileği yerine gelmiş olamaz mı?"

Tereddütlü halinden, bu düşüncenin ona pek de yabancı gelmediğini fark etmiştim. Sonra başını yavaşça iki yana salladı. "Arthur Tom'dan hoşlanmıyordu, tamam ama bu yüzden ölmesini istemiş olamaz, hayır. Bu Arthur'un tarzı değil."

O anda oldukça yüksek sesli bir patlama duyuldu ve tiz bir kadın sesi atlıkarıncanın sesini bastırdı. "Sizi lanet olası pislik çuvalları, bu lanet olası Lego'yu hanginiz burada bıraktı?"

Bunu söyleyen, daha doğrusu haykıran kişiye bakmak için başımı çevirdim. Ama görünürde hiç kimse yoktu.

"Boynumu kırmamı mı istiyorsunuz? Bu babanızın çok hoşuna giderdi!" diye gürledi ses. Sanki aynı anda her yönden gelir gibiydi. "O zaman benden sonsuza dek kurtulur ve şu yosmayla mutlu olurdu."

Atlıkarınca durmuştu. Amy birden uyanmış gibiydi ve endişeli görünüyordu.

"Bu neydi..." diye cümleme başladım ama Henry'ye döndüğümde kaybolduğunu fark ettim. Ayağa fırladım. Lanet olsun, nereye gitmişti? Hiçbir yerde görünmüyordu.

"Henry? *Henry?*" diye bağırdım. Paniğe kapılmıştım. "Lütfen, geri dön! Bu hiç komik değil."

Ama Henry dönmedi.

"Defol! Lanet olsun, beni burada ölüme terk et!" diye haykırdı kadın sesi. Atlıkarıncadaki Amy korkuyla sıçradı. "Zaten beni hiç kimse özlemez, hiç kimse!"

Ve sonra, sanki biri fişi çekmiş gibi her yer kararda. Zemin ayağımın altından çekildi ve boşluğa düştüm.

Dedi-kodu

★ BLOGU ★

Frognal Academy'nin en iyi Dedikodu blogunda okulumuzun en yeni skandal ve dedikodularını bulabilirsiniz.

HAKKIMDA:
Adım Gizemli; aranızdayım ve tüm sırlarınızı biliyorum.

GÜNCEL ETKİNLİKLER

18 Eylül

Florence Spencer sonbahar balosuna Callum Caspers'la gidecek. Şimdi, "Callum da KİM?" diye soruyorsanız, benimle aynı durumdasınız. Önce Callum'm bizim okula gidip gitmediğini araştırmam gerekti. Ama bizim okuldaymış. Hem de altı yıldır.

Sizin için yıllıktan bir fotoğraf çıkardım: Matematik Kulübü'nün geçen yılki üyeleri. Callum soldan ikinci.

Pekâlâ, sıkıcı hobileri ve midilli yelesine benzeyen saç modelleriyle silik çocuklar: Fazla üzülmeyin, sizin için de umut var. Günün birinde okulun en güzel ve popüler kızı sizi de baloya davet edebilir. O zaman o aptal midilli perçemlerinizi havalı bir şekilde geriye atıp davetini kabul edebilirsiniz. Çünkü Callum Caspers öyle yaptı (Ona C. C. diyebiliriz, daha iyi olmaz mı?) ve midilli perçemi hâlâ yüzüne düşmedi. Ayrıca Callum, Florence'ın yanında hiç de öyle silik ve sıkıcı durmamaya başladı.

Bunu yine de anlamıyorum. Florence istediği HERKESİ elde edebilirdi. Şey, birinin dışında tabii... Ve belki de işin püf noktası tam da burada: Yoksa Florence kalbini Arthur Hamilton'a mı kaptırdı? Arthur'un yanında Balo kraliçesi olarak Anabel'in yerine geçme şansının ne olduğunu hesapladı mı? Yoksa Anabel'in balo için İsviçre'den geleceğini öğrendiğinde ani bir kararla ilk önüne gelene partneri olmasını mı teklif etti?

Eh, eğer öyleyse C. C.'miz oldukça şanslıymış.

Bu arada genel ve özel anlamda uzak ilişkilere gelince, tezimde ısrar ediyorum: Arthur ve Anabel balo için bir kez daha bir araya gelebilirler ama er ya da geç ayrılacaklar. Sözlerimi hatırlayın: Noel'e varmadan ikisi de Facebook'taki durumlarını "yalnız" olarak değiştirecek ve yeni ilişkilere yelken açacaklar.

O zamana dek: Tadını çıkar, C. C. Sen de başını dik tut, Florence.

Görüşmek üzere

Gizemli'niz

Not: İtfaiye teşkilatıyla verilen zorlu savaştan sonra balo komitesi artık sahnede havai fişek patlatma ve sis makinesi kullanma konusunda yeşil ışık yaktı. İçimde çok güzel bir his var, çocuklar! Resmî bölüm bitip Müdür Cook ve Bayan Beckett'ın vals gösterisi sona erdikten sonra, eğlence başlayacak! Bu, Frognal'ın şimdiye kadar görüp göreceği en baş döndürücü balo olacak.

Ek not: Aşağıda bugüne dek henüz kendilerine balo partneri seçmemiş olan son sınıf öğrencilerinin bir listesini bulacaksınız. İçlerinde çekici çocuğumuz Jasper Grant de var. Hücum, kızlar. (Dans etmede bir facia olsa da. Ama bu kimin umurunda?)

dedikodublogu.wordpress.com

26.

Mobildepo.com

Deli gibi çarpan kalbimle ter içinde doğruldum. Tanrı'ya şükür ki uyanmıştım, çığlığın yankısı sanki havada asılı kalmıştı. Ay ışığı yeni odamı aydınlatıyordu, altımda yumuşak şilte olduğunu minnettarlıkla fark ettim; etrafımı saran kapkara boşlukta dipsiz bir uçuruma yuvarlanmaktan çok daha iyiydi.

Ama bu rahatlamanın tadına ancak birkaç saniye varabildim çünkü koridorda bir patırtı oldu, odamın kapısı ardına kadar açıldı ve annem yatağıma hücum etti. "Ne oldu, farecik? Canın mı acıdı?"

"Ne?" Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırarak ışığa baktım.

Birkaç saniye arayla Mia, Butter, Grayson, Florence ve son olarak Ernest da odaya üşüştü.

"Hırsız mı girdi?" diye bağırdı Mia.

"Hayalet mi gördün?" diye sordu Florence aynı anda. "Yoksa Spot yatağına mı atladı?"

"Yarasa girdi, değil mi?" Ernest bornozunun kuşağını göbeğinde düğümledi (Çok iyi, demek ki geceleri evin içinde

yarı çıplak dolaşmıyordu.). "Paniğe gerek yok. Yılın bu zamanında bazen yollarını şaşırıp eve girerler... Ah, ama pencere kapalıymış."

Tek soru sormayan (Butter'ın dışında, tabii) Grayson'dı. Neler olduğunu çok iyi biliyormuş gibi bana bakmakla yetindi.

Kendimi toplayıp soluğumu biraz kontrol altına almak için zamana ihtiyacım vardı. Herkesin kocaman açılmış gözlerle bana bakıp beni soru yağmuruna tutması buna pek de yardımcı olmuyordu. Burada ne işleri vardı?

"Çığlık attın," diye açıkladı Mia.

İki oda öteden duyulduğuna göre, herhalde korkunç bir çığlık olmalıydı. Görünüşe bakılırsa, sadece üst kattaki Lottie uyanmamıştı.

"Sadece aptalca bir rüya gördüm," diye mırıldandım bakışlarımı Grayson'dan kaçırarak. Butter teselli edercesine elimi yaladı.

"Ne gördün? Birinin canlı canlı derini yüzdüğünü mü?" Florence sanki hayatında daha sefil bir şey görmemiş gibi bana baktı. Haksız da sayılmazdı: Terden sırılsıklam olmuş, darmadağınık saçlarım ve hırpani pijama üstümle göze pek hoş göründüğüm söylenemezdi. "Ah, yeni evinde ilk gördüğün rüya gerçek olurmuş, öyle demezler mi?"

Öyle mi derlerdi? Eh, bu çok umut vericiydi doğrusu.

"Bu kötü olurdu." Mia yıkıcı bakışlarını Florence'a çevirdi. "Özellikle Liv rüyasında seni parçalamak isteyen, baltalı bir katil gördüyse."

"Zavallı fareciğim. Lütfen artık rüyanda güzel bir şeyler gör, tamam mı?" Annem esneyerek saçlarımı okşadı.

"Görmesen bile, en azından sessiz ol," diye homurdanarak ekledi Florence. "Neredeyse kalbim duracaktı."

"Saat henüz üç buçuk. Bence hepimiz yataklarımıza dönüp biraz daha uyuyalım," dedi Ernest. "Ama belki ışığı kapamasan daha iyi olur, değil mi Liv?"

Bu konuda bahse girebilirdi. Yorganı çeneme kadar çektim çünkü birden buz gibi olmuştum.

"Hepinizden özür dilerim," dedim yorgunlukla. "Sizi uyandırmayı gerçekten istemezdim. İyi geceler."

Hepsi teker teker odamdan çıktı. Sadece Grayson kapıda durdu ve tekrar arkasını dönerek bana baktı.

Yaklaşık on saniye geçtikten sonra da konuşmayınca, "Ne?" diye sordum öfkeyle. Üzerinde sadece pijama altı vardı ve aklım tam başımda olmadığı halde (ya da belki tam da bu yüzden) gözlerimi adaleli bedeninden alamadım.

"Üzgünüm," dedi. "Seni bu işin içine çekmeyecektim." Ben ağzımı açamadan kapıyı kapadı.

Yorgun bir halde kendimi yastığa bıraktım. Bu onun suçu değildi, sadece benim suçumdu. Duruma hâkim olabileceğimi sanmıştım. Ama yapamamıştım.

Ve artık bu eğlenceli de gelmiyordu.

Rüyamın üzerinden kısaca geçerek Anabel'in sesindeki korkuyu, çimenlerin üzerinde can çekişen köpeği, Arthur'un gözlerindeki zafer dolu pırıltıyı ve Henry ile beni koridorda izleyen görünmez şeyi düşündüm. Artık her gecem böyle mi geçecekti?

Tom Holland'la ilgili hikâye beni gerçekten düşündürüyordu ve iblislerin var olmadığına dair inancımı oldukça sarsmıştı. Diyelim ki Henry yanılıyordu ve Arthur geçen yılki Cadılar Bayramı'nda Tom'un ölmesini dilemişti, o halde böyle sağlıklı ve gençken dokuz ay sonra gerçekten de ölme olasılığı neydi? Bence yüzde birdi hatta yüzde birin altında. Bu, Arthur'un iblis çağırma konusunda neden bu kadar hırslı ve ciddi olduğunu da açıklıyordu: Çünkü Tom'un başına gelen kazanın iblisin işi olduğundan emindi. Hatta bunu anlayabiliyordum.

Yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durdum ve gözlerimi kapadım. Önümüzdeki günlerde yeşil kapıyı elimden geldiğince görmezden gelecektim, yoksa delirebilirdim. Bir daha rüyamda görünmez bir şey tarafından izlenmek ya da boşluğa düşmektense, her gece Hamlet'i görmeye razıydım. Bu, ortam romantikleştiğinde ortadan öylece yok oluveren, gri

gözlü çocuklar için de geçerliydi. Artık kontrolü mantığıma bırakmanın zamanı gelmişti.

Ancak Henry sadece rüyamda değil, gerçekte de ortadan kaybolmuş gibiydi. Pazartesi günü ne kadar bakındıysam da, onu okulda göremedim. Önce sadece huzursuz oldum ama salı günü de ortalarda görünmeyince, huzursuzluğum yerini hafif bir histeriye bıraktı. Bu rüyalar ve kuralları hakkında ne biliyordum ki? Belki de hırıldayan o korkunç şey onu yakalamıştı ve... Ya da Henry sadece hastaydı ve ben de büsbütün delirmek üzereydim. Çünkü rüyadaki esintili koridorların nezleye sebep olabileceğini ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım. Mantıklı düşünme konusu böylece iflas etmişti.

Çarşamba sabahı dolabımın önünde gereğinden fazla takıldığım halde Henry'den hâlâ bir iz yoktu. Ansızın onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Ve bu belirsizliğe daha fazla katlanamayacağımı. Gururumu ayaklar altına alıp Grayson'a soracaktım.

Grayson da yardımcı olamazsa, bu gece her şeyi göze alarak yeşil kapıdan geçecektim. En azından belki Henry'yi orada bulabilirdim.

O anda sesini duydum.

"Dolap seni hipnotize mi etti, Peynirkız? Bir dakikadır aynı noktaya bakıyorsun."

Onu görünce öylesine rahatladım ki bacaklarım neredeyse tutmaz oldu. Tabii aklıma kesinlikle uygun bir yanıt gelmemişti.

"Henry!" Feryadımı son anda bastırabildim.

Gülümsedi. "Ben de seni özledim," dedi. Gözleri parlıyordu ama altlarındaki koyu gölgeler gözden kaçacak gibi değildi.

"Neredeydin?" diyebildim sadece.

Dolabını açıp birkaç kitap çıkardı. "Evde bazı şeylerle ilgilenmem gerekti." Sonra biraz duraksayarak ekledi: "Annem zor bir dönemden geçiyor. Ama şimdi her şey düzeldi."

Küçük Amy'nin renkli rüyasında çınlayan ses annesine mi aitti? *Lanet olası pislik çuvalı.* Bu bir annenin ağzından çıkması beklenmeyen bir sözdü.

"Birden kayboldun, sonra her yer karardı," diye mırıldandım. Gerçek olduğundan emin olmak için dokunma dürtümü son anda bastırabilmiştim. Ne olur ne olmaz diye kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Ders zili çaldı.

"Üzgünüm, birden uyandım... Sonra Amy de uyandı." Dolabın kapağını biraz fazla hızlı kapadı. "Sana bunu açıklamayı çok istedim ama son iki gündür koridorda görünmedin."

"Beni arayabilirdin," dedim. "Gündüz, yani."

Düşünceye dalmış gibi bana baktı. "Evet, bunu yapabilirdim," dedi sonra. "Gitmem gerek, biyoloji sınavı var. Aktif ve pasif biyozarlardaki taşınma süreci. Bana şans dile."

Hemen ardından kalabalığa karıştı ve yine onu özlemeye başladım. Persephone cep telefonundaki çağla yeşili bir tuva-

letin fotoğrafını burnuma dayamasaydı, belki de arkasından koşacaktım. Persephone'nin varlığına ilk kez minnettar oldum.

Ancak beni, geceleri Henry'yi düşünmekten kurtaracak kimse yoktu. Uyumak için uzun süre beklemem gerekiyordu ve nihayet bunu başardığımda, artık kâbus görmesem de (ancak Florence'ın her iki başrolü birden oynadığı "Hamlet"i bir kez daha görmek zorunda kalmıştım) her yerde karşıma yeşil kapı çıkıyordu. Her seferinde tam açacağım sırada vazgeçiyordum.

Hayır, Henry'nin işini kolaylaştırmayacaktım! Benimle konuşmak istiyorsa, bunu gündüz de yapabilirdi. Beni nerede bulacağını biliyordu... Ayrıca insanın o koridorda neyle ya da kimle karşılaşacağı asla bilinmezdi.

Ama Henry benden kaçıyor gibiydi. Birkaç kez Arthur ve Jasper'la karşılaştım ama her seferinde yanımda Persephone olduğu için bana anlamlı bir şekilde gülümsemekle yetindiler. Gerçi bu her seferinde Persephone'nin kalp krizi geçirmesine neden oluyordu ama beni pek açmıyordu. Rüyalarsa ayrı bir olaydı ama Jasper'ın oturma odasındaki ayin aklıma geldikçe gülmeden edemiyordum.

Günler oldukça hızlı geçiyor fakat geceler şaşırtıcı bir şekilde uzuyordu, özellikle Spencer'larda oturmak hepimiz için yeni bir durum olduğu için. Ama birlikteliğimiz sandığımdan çok daha iyi yürüyordu. Belki de bunun nedeni, annem ve Ernest'in birlikte çok mutlu olmalarıydı. Gerçeği söylemek gerekirse, annemi hiç böyle mutlu görmemiştim. Bu koşullar

altında Ernest'tan nefret ediyormuşuz gibi davranmaya devam etmek Mia ve benim için gittikçe zorlaşıyordu. Gerçi hâlâ ona samimi bir şekilde hitap etmekten kaçınıyorduk ama bazen dikkat etmediğimizde, ağzımızdan "Bay Spencer" yerine "Ernest" kaçıveriyordu. Ve bir gülümseme.

Grayson'a da çabucak alışmıştım. Gerçi sütü buzdolabına geri koymamak ya da lavaboda diş macunu artıkları bırakmak gibi birkaç kötü huyu yok değildi ama bunun dışında uyumlu bir ev sakiniydi. Özellikle Butter onun için deli oluyordu çünkü Grayson her gün onunla bahçede koşturuyordu, basket topunu ısırıp patlattığında bile Butter'ın atılan şeyi geri getirme becerisini övmekten geri kalmamıştı. Grayson hafta içi Emily'yle fazla zaman geçirmiyordu ama telefonda konuştuklarında, bu hemen belli oluyordu çünkü o zaman sesi son derece tuhaflaşıyor ve olabildiğince hızlı şekilde odasına çekiliyordu (Bunun için herkes ona minnettardı çünkü annem ile Ernest'ın cilveleşmeleri yetiyordu.).

Ernest her sabah işe giderken önce Florence, Mia ve beni okula, ardından annemi istasyona bırakıyordu. Grayson okula bisikletle gidip geliyordu ki bu iyiydi çünkü arabada ona yer yoktu.

Eskisinden farklı olarak fazladan üç kişiye (ve bir kediye) daha annelik etmek Lottie'nin hoşuna gidiyordu; tüm mutfak alışverişini o yapıyor, akşam yemeğiyle ilgileniyor, tüm düzeni

sağlıyor ve mutfaktan tüm evin içine güzel kokular yayarak herkesin keyfini yerine getiriyordu.

Hatta Spot ve Buttercup bile hafta sonu kanepede dostça yan yana oturmuşlardı.

Florence ara sıra korkunç bir şekilde sinir bozmasa, neredeyse her şeyin şüphe uyandıracak kadar uyum içinde sürdüğü söylenebilirdi. Ama neyse ki bu konuda ona kesinlikle güvenilebilirdi. "Sadece yardım etmek istemiştim" bahanesiyle her şeye karışıyordu: Ev ödevlerine, köpek eğitimine, elbise seçimine, uyku saatlerine ve on altıncı doğum günümün planlanmasına.

Oysa planlanacak bir şey yoktu. Doğum günlerinde fazla tantanalı kutlamalar yapmazdık. Birkaç hediye alınır, babamdan zorunlu kutlama telefonu gelir, akşam da sinemaya gidilirdi; kusursuz bir gün! Florence, Grayson ve Ernest da pastadan seve seve birer dilim alabilirlerdi, bunun dışında bu yıl her zamankinden farklı bir şey yapmak için bir neden yoktu.

Ama tabii ki Florence'ı hesaba katmamıştım.

Cuma günü öğleden sonra onu kendi ellerimle boğmak üzere öfkeden kudurmuş bir halde okuldan eve döndüm. Florence o sırada annem, Mia ve Lottie'yle mutfakta oturmuş, onlara briç öğretiyordu. Bu huzurlu manzara bana yetmişti. Kartları elimle yere süpürüp iki elimle yakasına yapıştım.

"Nasıl oluyor da Persephone Porter-Peregrin doğum günüme davet edildiğini iddia edebiliyor?" Haykırmak istedim ama sıkılmış dişlerimin arasından fazla ses çıkmadı.

Florence tanıştığımızdan beri ilk kez korkmuş göründü. Yaklaşık birkaç saniye.

"Ama fareciğim," dedi annem, "yeni arkadaşlarından birkaçını davet etmesini Florence'tan ben rica ettim."

"Okuldaki zamanının çoğunu Persephone'yle geçiriyorsun," dedi Florence. "Ben de düşündüm ki..."

"Aklını mı kaçırdın?" Şimdi artık bağırmanın eşiğindeydim. "Persephone beni delirtiyor! Adım adım beni izliyor ve hiç durmaksızın konuşuyor. Bari en azından ilginç bir şeyler anlatsa! Ama hayır. Sadece *satın almadığı* balo tuvaletlerini en ince ayrıntılarına kadar tarif edip duruyor! Buna hiç kimse dayanamaz. Hiç olmazsa doğum günümde ondan uzakta kalmak isterdim!"

"Fareciğim," dedi annem tekrar. "Florence, on altı yaşına sadece bir kez basıldığını söyledi. Ve haklı da. Bu yüzden bu günü sadece bir pastayla geçiştirmeyelim diye düşündük."

"Tabii pasta da olacak," diye atıldı Lottie. "Ve balonlar da!"

"Çünkü bir piknik düzenleyeceğiz," dedi annem gururla. "Ailen ve yeni arkadaşlarınla birlikte parkta yapacağımız klasik bir İngiliz pikniği! Birçok güzel şey ve oyun düşündük. Emily de kroket oyununu öğretecek..."

"*Emily* mi?" Soluğum kesilir gibi oldu.

"Evet, Grayson'ın kız arkadaşı olarak elbette o da davet edildi. Ne de olsa aileden sayılır."

"Ve ben de Daisy Dawn'ı getirmek zorundayım," dedi Mia bana göz kırparak. "Ee şey, *isteyerek* tabii."

"Bu harika olacak!" Annem sevinçle bana baktı. "Henry de geleceğini söyledi, Charles da belki barbekü..."

"*Henry* mi?"

"Evet, fareciğim, baloya birlikte gideceğin çocuk. Onunla tanışacağım için çok seviniyorum." Annem kaşlarını çattı. "Lütfen şimdi onun da seni delirttiğini söyleme."

"Hayır!" Evet. Hayır. Sadece birazcık. Güçlükle soluk aldım. Florence daha kimleri davet etmişti? Matematik kulübünden avladığı balo partnerini mi? Emily'nin rahatsız kardeşi Sam'i mi? Himpelchen ve Pimpelchen'i mi? Ya Jasper ve Arthur'u? Londra Senfoni Orkestrası'nı? Hatıra fotoğrafı için Gizemli'yi?

"Kötü bir niyetimiz yoktu," dedi annem. Öfkeden kendimi kaybetmek üzere olduğumu hissetmişti, elini elimin üzerine koydu. "Şimdi bana neden bu kadar öfkelendiğini söyle. Bu harika bir gün olacak ve sen bunu hak ettin."

"Ama... ama... siz böyle basitçe... bu..." diye kekeledim.

"Biliyorum. Yerinde olsam ben de şaşırırdım." Florence uysalca gülümsedi. "Ama teşekküre değmez, gerçekten severek yaptım."

"İnsan on altı yaşına bir kez basar," diye tekrarladı annem.

Lottie de geri kalmadı: "Hepimiz öyle seviniyoruz ki!"

Pes ettim. Onlar kazanmıştı. Biraz şansım varsa, doğum günümde yağmur yağar ve piknik de suya düşerdi. Sonuçta İngiltere'deydik ve mevsim sonbahardı.

"Ben eşyalarımı alıp Kung-Fu dersime gideyim," dedim bezginlikle.

27

Mobildepo.com

Doğum günüm olan 30 Eylül, masmavi bir gökyüzü eşliğinde resimli kitaplardan fırlamış berrak bir sonbahar günü olarak kendini göstererek tüm umutlarımı suya düşürdü. Hava öğleye doğru ısınarak yirmi beş derecenin üstüne çıktı ve doğrusu, pikniğe çıkmayı düşünen bir tek biz değildik. Lottie, Florence, Ernest ve annem, Charles'ın yardımıyla sabahın erken saatlerinden itibaren evin içindeki eşyaların yarısını parka taşımakla meşgul oldukları için en güzel yeri kapabilmiştik. Piknik yerimiz tepenin üstündeydi ve harika bir şehir manzarası vardı. Ben her şey hazır olduğunda gelecektim. Kendimi Persephone'nin kucaklamasından kurtarabildiğimde (doğum günü hediyesi olarak üzerinde *En İyi Arkadaşım* yazan bir bileklik almıştı, aynısı onda da vardı), verilen tüm uğraşa gerçekten değdiğini kabul etmem gerekti. Bolca örtü ve minder, uçan balonlar, Lottie'nin beyaz örtülü bir bahçe masası üzerine hazırladığı lezzetli yiyeceklerle birlikte tablo, parlak kuşe kâğıtlı dekorasyon dergilerinin şapka çıkaracağı cinstendi. Hatta buna uygun

renkte, üzerinde *Mutlu On Altı* yazılı bir flama iki ağacın arasına gerilmişti ve rüzgârda hafifçe sallanıyordu.

Pekâlâ, belki biraz abartmışlardı.

Emily'nin Grayson'a, "Ah, Tanrım," dediğini duydum. "Şunlar sizin evdeki gümüş şamdanlar değil mi?"

Evet, onlardı, ayrıca kocaman bir çiçek demeti gerçek kristal bir vazonun içinde duruyordu. Yemek değerli Wedgwood porselenlerinden yenecekti, ayrıca gümüş bir kovada şampanya hazır duruyordu ve elbette ki gerçek şampanya bardaklarıyla içilecekti.

Grayson alnım ovuşturdu. "İnsan on altı yaşına bir kez basıyor," diye açıkladı sonra. Anlaşılan, o da Florence'ın repliğini özümsemişti. Emily küçümsercesine homurdandı.

"Ondan hoşlanmıyorum," dedi Mia somon kremalı, salatalıklı bir sandviç aşırarak. "Ama birazdan onu birkaç yanlış bilgiyle yemleyeceğim. Gelecek günlerde Dedikodu blogunda bunlarla ilgili bir şey çıkarsa, Gizemli'nin o olduğunu anlarız."

Onunla aynı fikirde olduğuma dair bir şeyler söylemek üzereyken Charles'ın tepeden indiğini gördüm. Kolunun altına bir güneş şemsiyesi sıkıştırmıştı. Ardında Henry'nin uzun bedenini seçince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Yutkundum. "Artık erkeklere karşı bağışıklığım olmadığını söylesem, bu senin için sorun olur mu, Mia?" Herhalde bunu daha fazla inkâr etmenin yararı yoktu.

Mia bana yan yan bakıp iç geçirdi. "Güzel bir duygu mu bari?"

Bunu söylemek zordu. Şu anda güzeldi. Henry biraz ileride, güneş ışığı altında, çimenlerin üzerinden bana doğru geldiği için, tüm dünyada hiç kimse onun gibi gülümseyemediği için ve...

"Liv, kes şunu," diye tısladı Mia. "Tıpkı âşık olmuş koyun gibi bakıyorsun."

Korkuyla sıçradım. "O kadar kötü mü? Bu korkunç." Ardından oldukça pişmanlık duyacağım bir şey söyledim. "Bugün tekrar böyle bakacak olursam, ya beni dürt ya da bir şey fırlat, tamam mı?"

"Seve seve," dedi Mia. Ve sözünü her zaman tutan biri olduğu için üç saat sonra kaburgalarımın çevresi fırlattığı çeşitli nesneler yüzünden morardı: Birkaç kestane, boş mumluk, yaban mersinli kek ya da Charles onu dinlemeye başladığında Lottie'nin hep söylediği gibi "Bayan mersinli kek".

Lottie'ye ne zaman baksam, Mia'nın âşık olmuş koyunla ne demek istediğini çok iyi anlıyordum.

Bunun dışında, piknik partisinden gitgide hoşlanmaya başladığımı fark etmiştim. Yemek harikaydı, özellikle Lottie'nin sihirli parmaklarından çıkan İngiliz çörekleri ve körili, Hint usulü kanepeler. Hatta akıllıca organize edilmiş oturma düzeni sayesinde (ne de olsa doğum günü çocuğuydum) Persephone'yi tampon olarak annem ile Henry'nin arasına oturtmuştum. Annem böylece Henry'ye utandırıcı sorular soramadı ya da

daha kötüsü, doğumuma dair kanlı ayrıntılara giremedi. Zaten Henry de Lottie'ye tam anlamıyla hayran kalmıştı, herhalde rüyasındaki Lottie'ye tıpatıp benzediği içindi. Taklit oyununda kendini Winston Churchill sanan Ernest'a çok güldük çünkü aslında Britney Spears'tı. Grayson ise *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki Frodo tiplemesiyle şaşırtıcı biçimde yetenekli bir oyun sergiledi. Emily dışında hepimiz gülmekten yerlere yattık. Sonradan anlaşıldığına göre kitabı ya da filmi bilmiyordu çünkü fantastik eserleri zaman kaybı olarak görüyordu. Bu arada Müfettiş Mia Silber Emily'nin Gizemli rolünü üstlenecek çekicilikten yoksun olduğu kanısına vardı. Ama bu katı ve şakadan anlamaz hali sadece zekice bir kamuflaj olabilirdi.

Sonunda herkes hatta yanımızda piknik yapanlar bile benim için *Mutlu Yıllar* şarkısını söylerken bu pikniğin her şeyiyle gerçekten başarılı bir doğum günü partisi olduğunu itiraf etmem gerekti. Daha sonra Florence'a bunun için teşekkür etmeyi unutmamalıydım. O sırada yine olayı abartıp herkesi kroket oynamaya sürüklese de.

Oyuna katılmadım ve kirli bulaşıkları toplayıp kutulara doldurma işinde Charles ve Lottie'ye yardım ettim. Annem ve Ernest, Buttercup'la parkta bir tur atmaya çıkarken Mia ve Daisy de ısrarcı sincapları elma dilimleriyle beslemeye koyuldular.

Charles dalgın bir bakışla yarısı yenmiş bir yaban mersinli keki elinde evirip çevirdi. "Gerçi şimdiye kadar Bayan mersinli kek yememiştim ama onları sevdim."

"Bayan mersini mi?" Lottie ona şaşkınlıkla baktı. "Hiç duymadım. Ama kuzenim Golfwang adı buna benzer bir yerde oturuyor." Kuzeni Wolfgang'in adını bile yanlış söylemişti.

İkisini yalnız bırakmaya karar verip boş bardakları toplamaya giriştim.

"Sana yardım edebilir miyim?" dedi bir ses arkamda. Korkudan az kalsın elimdeki şampanya bardağını düşürecektim. Lanet olsun, Henry böyle sessizce yaklaşmayı nereden öğrenmişti?

Bana gülümsedi. "Kroket dayanılır gibi değil. Florence berbat oynuyor. Emily Grayson'ın sopayı tutuş biçimine söylenip duruyor, Persephone de biraz önce senin balo tuvaletini tarif etti. Tüm ayrıntılarıyla."

Kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissettim. Balo konusunda onunla hâlâ konuşmamıştım...

"Bir elbiseye bunca ıvır zıvırın sığması inanılmaz. Taftalar, tüller, inciler, fırfırlar, güller, mavinin dört farklı tonu..." Soru sorar gibi bana baktı. "Tanrı aşkına, bu düşes özentiliği de neyin nesi?"

"Bir balo tuvaletimin olması, o baloya gerçekten gideceğim anlamına gelmez," dedim çabucak ve Henry bir kaşını yukarı kaldırınca telaşla ekledim: "Bu sadece... çünkü... Florence balo için bana teklifte bulunduğunu anneme söylemiş... ve birdenbire elbisem oluverdi... Ayrıca düşes özentiliğiyle neyi kast ettiğini de bilmiyorum." Derin bir soluk aldım. Hayır,

böyle olmayacaktı. "Her neyse," diyerek konuyu biraz daha ağırbaşlı bir havayla kapamaya çalıştım. "Bunun bir anlamı olmadığını bilmelisin. Balo gerçekten umurumda değil."

"Çok yazık," dedi Henry. "Çünkü büyük büyükbabamın savaşta aldığı cesaret madalyasını takacaktım. Grayson frakını süsleyecek olan bu seçkin aksesuarı korkunç kıskandı. Kiralık smokinciyle birlikte biraz farklı görünmesi için onu bir silindir şapkaya ikna etmeye çalıştık ama yapılacak bir şey yoktu."

Ona öylece bakakaldım. O anda kafamın üzerinden bir elma dilimi uçtu.

"Özür dilerim," diye bağırdı Mia.

"Biraz dolaşalım mı?" Henry bana elini uzattı. Mia bir başka elma dilimi fırlatmadan, hemen elini tuttum. Henry'nin eli tuhaf bir şekilde tanıdık, aynı zamanda yabancı gelmişti. Rüyada, bedensel yakınlığı bu kadar rahatsız edici değildi.

Bir süre sessizce yan yana yürüdük. Bu arada soluğumu kontrol altına almaya çalıştım. Ağaçların arasında uzanan bir patikaya saptık. Sonbahar yapraklarının arasından sızan güneş yerde altın kıvrımlar oluşturuyordu.

"Bunu özledim," dedi Henry birdenbire, ardından hafifçe öksürdü. "Seni özledim."

O sırada Mia'nın fırlattıklarından biri bana isabet etseydi, herhalde hissetmezdim. Yolun ortasında durdum. Henry bana dönerek yüzüme düşen bir saç tutamını geriye itti.

"Nedense rüyaların sensiz tadı yok," dedi. Sonra öne eğilip dudaklarımdan ürkekçe öptü.

Birkaç saniye soluk almayı unuttum, onu kendime çekmek için kollarımın kendiliğinden yukarı kalkıp boynuna sarıldığını hissettim. Artık ürkekçe değil, çok daha hararetle öpüşüyorduk. Henry bir elini belime koydu, diğeriyle başımın arkasını tuttu ve parmaklarını hafifçe saçlarımın arasına daldırdı. Gözlerimi kapadım. Öpüşmek tam da böyle hissettiriyor olmalıydı, bundan emindim. Tüm bedenim karıncalanmaya başladığı sırada ansızın beni bırakıp kendinden biraz uzaklaştırdı.

"Dediğim gibi, seni özledim," dedi alçak sesle, sonra yeniden elimi tutup yürümek için çekiştirdi.

Ben dik durabilmek için çaba sarf ederken onun nasıl olup da hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam edebildiğini aklım almıyordu. Sanki öpüşmemiz bacaklarımdaki kemikleri çubuk meyankökü şekerlerine dönüştürmüştü. Oldukça yumuşak meyankökü şekerlerine. Neyse ki Henry sadece birkaç metre yakındaki banka kadar yürümek istedi, zaten oraya kadar ancak dayandım. Rahatlamış bir halde yanına oturdum.

Kolunu arkama, bankın sırtına koydu. "Neredeyse Berkeley'deki kadar güzel bir manzara, değil mi?" diyerek diğer eliyle aşağıdaki tepeleri gösterdi.

"Hı-hı," diye onayladım. "Dünyanın birçok yerinde oturduk; aslında burası gerçekten de en kötüsü sayılmaz."

"Yukarı Ammergau'dan daha mı iyi?"

"Ne?" Korkuyla irkilerek ondan biraz uzağa kaydım.

Güldü. "Ob er aber über Oberammergau oder aber über Unterammergau oder aber überhaupt nicht kommt, ist nicht gewiss,"[28] dedi, ardından yine güldü. "Alman halk şarkıları insanın dilini hep böyle dolaştırır mı? Rüyadaki Lottie şarkıyı söylememi istedi ama sonra sadece sözlerini de geçerli saydı. Hey, bana öyle korkuyla bakma, Liv; bunu bulamayacağımı mı sandın gerçekten? Hem de bana onca ipucunu verdikten sonra? *Heut kommt der Hans zu mir, freut sich die Lies*[29]... Youtube'daki deri şortlu ve mandolinli adamın komik videosunu izledin mi? Gülmekten öldüm..."

"Yanıtı bunca zamandır biliyor muydun?" diye öfkeyle sordum.

"Baştan beri değil. Ancak *Hans* ve *kesin değil* kelimelerini arama çubuğuna yazdıktan sonra öğrendim." Kaşlarını çattı. "Neden kendimi birdenbire Haydarabad'daki kırkayak gibi hissediyorum? Şu şoke olmuş halini görmeni isterdim."

Buna gerek yoktu. Çünkü gerçekten şoke olmuştum. Ve hayal kırıklığına uğramıştım. Ve öfkeliydim. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdım. "Yüzüme gülüyorsun... sonra arkamdan..."

---

28 (Alm.) Ama yukarı Amergau'dan mı ya da aşağı Ameregau'dan mı gelecek yoksa hiç mi gelmeyecek, kesin değil. (ç.n.)

29 (Alm.) Hans beni eğlendirmek için bugün gelecek. (ç.n.)

Henry arkasına yaslandı. "Neden bu kadar kızıyorsun, anlamadım? Bilmeceni çözdüm. Bunu istediğini sanıyordum."

"*İstemek* mi?" Öfkeyle ona baktım. "Delirdin mi sen? Hangi rüyamı gördün? Bana ne yaptın?"

"Hiçbir şey yapmadım," dedi incinmiş bir sesle. "O kapıdan içeri bile girmedim."

"O halde kırkayağımı nereden biliyorsun?"

"Lottie anlattı. Senin hakkında konuşmayı seviyor. Muzdan nefret ettiğini, üç yaşından sonra Noel Baba'ya inanmamaya başladığını, *Kayıp Balık Nemo* filminde hep aynı yerde ağlamaya başladığını biliyorum."

"Lottie mi?"

"Rüyadaki Lottie." Henry iç geçirdi. "Ayrıca berbat dans ediyormuşsun. Birbirimizi utandırmak istemiyorsak, korkarım, şu valsten vazgeçmemiz gerekecek."

"Demek rüyalarıma gizlice girmedin?" Öfkem geldiği gibi uçup gitmişti.

Henry bir kez daha iç geçirip başını iki yana salladı. "Hayır, girmedim. Rüyadaki Lottie'ye sor. Uslu uslu kapıda durup seni bekledim. Ama sen hiç gelmedin." Gri gözlerinden dürüstlük okunuyordu.

"Özür dilerim," dedim pişmanlıkla. "Beni beklediğine üzüldüm. Nedense her şey bana birden fazla geldi. Bu rüyalar insanın aklını karıştırıyor. Mantığından şüphe etmeye

başlıyorsun. Soruların gitgide çoğalmasından ve bunlara yanıt bulamamaktan nefret ediyorum."

"Demek öyle? Peki *Psikoloji* ve *Bilim*e ne oldu?" diye alayla sordu. "Rüyaların tamamen mantıklı açıklamaları olduğunu söylememiş miydin?"

Omuz silktim. "Bunun psikolojide henüz araştırılmamış bir alan olduğunu söyledim. Ve doğruyu söylemek gerekirse, başımı ağrıtan bu rüyalar değil, hatta koridorda korkunç hırıltılar çıkaran varlıklar bile değil."

"Peki ne?"

"*Gerçekte* olanlar. Ve olacaklar." Şimdi iç geçirme sırası bendeydi. "İblislere ciddi olarak inanan kişiler başımı ağrıtıyor."

"Arthur'u mu kastediyorsun?"

Başımla onayladım. "Sen belki Tom Holland'ın ölmesini dilemediğine inanabilirsin ama ben böyle olduğundan eminim. İblisin Tom'u bu yüzden ortadan kaldırdığını düşünüyor. Ve tüm o iblis çağırma hikâyesine devam etmesinin nedeni tedirgin olması ya da korkması değil. Devam ediyor çünkü iblisi yer altı dünyasından *gerçekten* serbest bırakmak istiyor. Ve bunu gerçek bir tutkuyla yapıyor, bunu sen de fark etmiş olmalısın."

Henry'nin gözlerinde bir kıvılcım çaktı. "Bu oyuna başladığımızdan bu yana değiştiğini kabul ediyorum. Ve Anabel'le ilgili konu onu gerçekten çok sarstı. Ama kötü biri değildir."

Hayır, belki kötü değildi ama büyük olasılıkla delirmenin eşiğindeydi. "Anabel Arthur'u aldattığı kişinin Tom Holland olmadığını ima etti." Önce tereddüt ettim ama sonra yine de devam etmeye karar verdim. Artık bazı şeylerden emin olmam gerekiyordu. "Dedikodu blogunda sen ve Anabel'in iyi anlaştığınız yazılıydı, eğer Tom değilse, o zaman..."

Henry'nin kaşları yukarı kalktı. "Yoksa açıkça Anabel'le ilişkim olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Sesi afallamış gibiydi. "Benim dostunun sevgilisiyle ilişki kurabilecek biri olduğumu mu düşünüyorsun gerçekten?"

Bunu düşünüyor muydum? Hayır, aslında düşünmüyordum. Öte yandan, Anabel inanılmaz çekici biriydi, bu durumda hangi çocuk baştan çıkmazdı? "Tamam, tamam," dedim yumuşayarak. "Sana inanıyorum. Ama bizimle aynı uçaktaydın, ben de düşündüm ki..." Tamam, belki de çok fazla düşünmemeliydim.

"Taşınırken Anabel'e yardım ettim." Başını iki yana salladı. "Onun için endişelenmiştim. Tom'un ölümünden ve köpeğine olanlardan sonra iyice perişan olmuştu..."

Bir yerlerden çocuk sesleri yankılandı, ardından, bir futbol topunun peşinden koşan iki küçük çocuk önümüzden geçip ağaçların arasında gözden kayboldu. Arkalarından baktım.

"Arthur senin dostun," dedim. "Ve onu tanıdığına inanıyorsun. Ama gerçekte aklından neler geçtiğini biliyor musun? İblis çağırırken kendinden böylesine emin bir şekilde liderliğe

soyunması... Son mühür kırıldığında ne olacağını sanıyor? Sizinle bu konuda hiç konuştu mu?"

"Şey... Arthur da bu işin bir an önce bitmesini istiyor," dedi Henry ama bundan pek emin olmadığını fark etmiştim.

Dalgın bakışlarını önümüzde uzanan şehre çevirdi. Birden-bire bu konuda konuştuğumuza üzüldüm. Öpüşmeye pekâlâ devam edebilirdik. Elimi ürkekçe uzatıp saçlarını okşadım. Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum. Kafasında böylesine vahşice dikilmelerine karşın oldukça yumuşaktılar.

Hemen bana döndü.

"Çok güzel gözlerin var," dedim.

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Senin her yerin çok güzel," dedi. O sırada Mia ve Daisy yerden biter gibi karşımızda belirmeselerdi, beni öpeceği kesindi.

"Balonları uçuracağız!" dedi Daisy Dawn. Mia ise, "Eveeet!" demekle yetindi.

Geri dönüş yolunda konuşmadık ama yarı yolda birden kararlı bir şekilde elimi tuttu. O an tamamen mantıksız ve oldukça şiddetli bir mutluluk duygusu her yanımı sardı. Bu, gerçekten de tüm zamanların en güzel doğum günüydü.

Kafamın içindeki karanlık düşünceler olmasaydı, çok daha güzel olacağı kesindi.

Batmaya başlayan güneş, her şeyi altın sarısı, sıcacık bir sonbahar ışığına boğmuştu. Berkeley rüyamı hatırlamadan

edemedim. O an Henry'nin o gece söyledikleri aklıma geldi: "Bir insanı en iyi tanıyabileceğin, zayıflıklarını ve sırlarını en iyi öğrenebileceğin yer rüyalarıdır."

Ansızın bundan sonra ne yapmam gerektiği gün gibi ortaya çıkmıştı. Arthur'un ne düşündüğünü ortaya çıkarmanın mutlaka bir yolu olmalıydı. Bunun için önce ondan bir şey çalmam gerekti.

Ve böylece rüyalardan sakınma kararımdan dönmüş oluyordum.

28.

Mobildepo.com

Lanet olsun. Çıkmaza girmiştim. Arthur kapısını dört haneli bir şifreyle kilitlemişti. Tıpkı okuldaki dolabı gibi.

Buraya kadar her şey sorunsuz gitmişti. Gerçi Arthur'a ait bir eşyayı çalmak için birkaç gün fırsat kollamak zorunda kalmıştım ama sonra şaşırtıcı bir şekilde kolay olmuştu: Kütüphanede ondan ödünç bir kalem istemiş ve sonra geri vermeyi "unutmuştum". Kalemi istemeden hemen önce tepesini kemirmişti. Bundan daha kişisel bir eşya olamazdı herhalde.

Günler sonra yeşil kapımdan tekrar geçip sessiz sakin görünen koridora ayak basmak bana âdeta büyülü bir an gibi gelmişti. Ama hışırdayan, görünmez varlıktan etkilenmemeyi kafaya koymuştum. Bu sadece bir rüyaydı ve bir görevim vardı. Hangisi Arthur'un kapısı olduğunu bilmesem de, onu nerede bulabileceğimi seziyordum. Sonuçta Henry'nin kapısı da benimkinin tam karşısındaydı.

Diğer kapılar yine köşe kapmaca oyunu oynamışlardı anlaşılan, yine de Anabel'in kapısını bir yan geçitte oldukça çabuk buldum. Gotik tarzdaki görkemli kapısının tam kar-

şısında, sade, parlak bir metal kapı duruyordu. Sadece orta yerinde çivilenmiş harflerle CARPE NOCTEM[30] yazılıydı.

Hatta kapıları tuhaf bir şekilde uyumluydu. İkisi de kesinlikle espriden yoksundu. Rüyamda Arthur ve Anabel'le karşılaşmamı ürpererek hatırladım ve bu yaptığımın doğru olup olmadığını bir kez daha sorguladım. Yani, ikisi de gerçekten tuhaf insanlardı, Arthur gibi birinin rüyasında neler gördüğünü gerçekten bilmek istiyor muydum?

Eh, belki de bunu hiç öğrenemeyecektim. Çünkü zaten fazla ilerleme kaydedememiştim ve bu beni deli ediyordu. Dört aptal sayı! Bu kadar da yaratıcılıktan yoksun olunamazdı doğrusu. Oysa fazlasıyla gösterişli bilmecelerle karşılaşacağımı sanmıştım, hatta belki eli palalı bir muhafızla falan ama böyle basit bir kilitle karşılaşmayı beklemiyordum. Sinirden duvarı tekmeleyebilirdim. Bu metal kapının hakkından ancak bir hamlaçla gelinebilirdi ama doğruyu söylemek gerekirse, alev püskürtücü hamlacın neye benzediğini bile bilmiyordum, bu yüzden hayal etmem de olanaksızdı. Rastgele bir sayı kombinasyonu girdiğim sırada arkamda biri konuştu: "On yedi sıfır dördü dene."

"Henry!" Korkuyla arkamı döndüm. "Delirdin mi, ödümü kopardın!"

---

30 (Lat.) Geceyi yaşa. (ç.n.)

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Henry gülümsedi. "On yedi sıfır dört," diye tekrarladı. "Anabel'in doğum günü." Anabel'in kapısına anlamlı bir bakış attı, şu anda romantik bir selamlaşmanın yeri ve zamanı olmadığını anlamıştım, bu yüzden tekrar şifreli kilide döndüm.

"Ayrıca havalı bir kıyafet," dedi Henry. "Kedi Kadın ve Ninja şavaşçılarının zarif bir karışımı."

Siyah kedi maskemin altında kızardım. Doğruyu söylemek gerekirse, önce kendimi bir esintiye dönüştürmek istemiştim, üstümdeki kılık sadece ilk alternatifti. Ancak esinti için yeterince deneyimli değildim. Ama rüyasında ortaya çıktığım takdirde Arthur en azından bu giysi içinde beni hemen tanıyamazdı.

Kilit açılmıştı. On yedi sıfır dört gerçekten de doğru kombinasyondu.

Kapıyı dikkatle ittim ama eşikten geçmekte kararsızdım.

"Arthur'un neyini çaldın?" diye sordum, maskemi çıkarıp yere atarak. Birden bana son derece aptalca gelmişti. Ayrıca şimdi yanımda biri vardı.

"Hiçbir şeyini," dedi Henry. "Birbirimizin kanını içtik, unuttun mu? Bu bir eşyadan çok daha kişisel bir şey."

"Ah." Demek ki boşuna hırsızlık yapmıştım. Bir de uyurken sıkıca tuttuğum kalemi elimden bıraktığımda neler olacağından endişelenmiştim. Az kalsın emin olmak için onu bantla elime tutturacaktım.

Hâlâ kararsızdım.

"Hadi gel." Henry yanıma gelip kapıyı biraz daha itti. "Bakalım neler göreceğiz." Elimi tuttu ve birlikte eşikten geçtik.

Birdenbire kendimizi uçsuz bucaksız, çöle benzer bir arazide bulduk. Uzun zamandır su yüzü görmemiş bir nehir yatağına benzer, geniş bir çukurda duruyorduk. Toprak kırmızıya çalıyordu ve kupkuruydu, her yer kayalık ve molozlarla doluydu. Nehrin kenarında birkaç cılız çalı, ağaç ve dev kaktüsler göze çarpıyordu. Uzaklarda dağların silüetleri görünüyordu.

Kıyıdaki bir kayalığa tırmanarak, "Arthur şu anda rüyasında kovboy filmi mi görüyor?" diye sordum. Ortalıkta hiç kimse görünmediği halde fısıldayarak konuşmuştum.

"Bilmiyorum," diye fısıldayarak yanıtladı Henry çevresine bakınarak.

"Burada kesin çıngıraklı yılanlar da vardır." Bir an kendime sağlam çizmeler hayal edip etmemeyi düşündüm. Kedi Kadın kostümümde çizme giymeyi unutmuştum. O sırada tuhaf bir gökgürültüsü duyduk. Havayı dolduran ve gittikçe yaklaşan, yüksek sesli bir uğultu. Ayağımın altındaki kayalar titredi.

"Gel," diye bağırdı Henry. Gökgürültüsü ve uğultu gittikçe artarken elimi tutup beni taşların üzerinden nehir kıyısına çekti. Lanet olsun! Arthur rüyasında lanet olası bir deprem görüyor olmalıydı ya da yer altında patlatılan bir atom bombası denemesi ya da...

"Su baskını!" diye haykırdı Henry. Gürültü şimdi iyice yaklaşmıştı ve ansızın onu gördüm: Dev bir sel dalgası üzerimize geliyordu: kaçışı olmayan, en az iki metre yüksekliğinde bir su duvarı. Su kütlesi yoluna çıkan her şeyi yıkıp geçiyordu. Dalları, taşları ve birkaç saniye sonra Henry'yi ve beni de alıp götürecekti. Sefil bir şekilde boğulacaktık, bu gerçeği görmek için yarım saniye yeterli olmuştu.

Ama dev su kütlesi tarafından sürüklenmek yerine, ayaklarımızın altındaki kaya parçası birdenbire taştan bir mantar gibi metrelerce yukarı yükseldi. Dengede kalmaya çalışarak Henry'nin elini sıkıca tuttum. Hızla önümüzden akan su, nehir yatağında kıvrılarak aşağıya ilerledi. Ayaklarımız bile ıslanmamıştı.

"Neler oluyor?.." Kalbim deli gibi çarpıyordu. Üzerinde durduğumuz kaya, şeklini değiştirerek genişledi ve karşı kıyıya uzanan bir köprüye dönüştü. Altımızdan akan suyun uğultusu hafiflerken Henry beni köprüye doğru çekiştirdi. Tüm bunlar birkaç saniye içinde olup bitmişti. Karşı kıyıya ulaştığımızda, biri bizi alkışladı.

Bu Arthur'du.

"Fena değil," dedi. Kurumuş bir ağacın yanında hareketsiz duruyordu ve daha önce gözüme hiç bu kadar yakışıklı görünmemişti. "Gittikçe daha başarılı oluyorsun, Henry."

Henry yanıt vermedi. Bense nabzımı ve soluğumu sakinleştirmeye çalışıyordum. Ve aklımı başıma toplamaya.

"Bu kaba karşılama için bağışla, Liv." Arthur'un dudakları bir gülümsemeyle genişledi ama içten bir gülümseme değildi. "Normalde ziyaretçilerimi boğmam. Sadece istenmeyenleri."

Tamam. Ona baskın yapma planımız suya düşmüştü.

"En iyi dostumun neden rüyalarıma gizlice girmeye kalkıştığını merak ediyorum." Arthur bize doğru bir adım atarak bakışlarını Henry'ye dikti. "Lütfen bunu bana açıklar mısın, Henry?"

"Sadece birkaç yanıt istiyordum," dedi Henry sakin bir sesle.

Arthur başını iki yana salladı. "Cevaplarını benden rahatça alabilecekken, burada ne bulacağını sandın?" Sesi kırgın gibiydi.

"Ah, hadi, Arthur! Benimle en son ne zaman açık konuştun?" Henry kısa bir an sustu, sonra kısık sesle ekledi: "Senin için endişeleniyorum."

Arthur küçümsercesine homurdandı. "Kahretsin, böyle kibirli davranma, Henry! Özellikle de sen! Ah, evet! Geceleri neler yaptığını biliyorum, gözümden kaçtığını sanma. Zamanla kendine ne kadar iyi hâkim olmaya başladığını biraz önce kanıtladın. Ama bir yükümlülüğün altına girdin, hepimiz gibi." Eliyle tüm rüya vadisini gösterdi. "Bunlar için. Sonsuz güç için. Düşlerimizin yerine gelmesi için." Yüzünden bir gölge geçti. "Bunu sadece Anabel kavradı."

Evet, tabii, örnek çiftimiz. İblis çağırma okulunun en parlak öğrencileri.

"Çünkü sen ve iblis, Anabel'in eski erkek arkadaşının ölümünden sorumlusunuz. Ve köpeğinin de," dedim. "Sana inanması çok mantıklı." Henry'nin uyaran bakışlarını biraz geç fark etmiştim. Tamam, bu, şüpheli birini sorgulamak için pek hoş bir yöntem değildi. Shelock Holmes'ün benimle gurur duymayacağı kesindi.

Arthur gözlerini kıstı. "Küçük Liv," dedi küçümsercesine. "Henüz çok yenisin, bu konunun detaylarını anlayamazsın."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Biri bana, "Küçük Liv" dediğinde aksileşirdim.

"Belki de tam tersidir. Senin aksine, hâlâ aklım başımda ve henüz pentagram çizimleri ve abuk sabuk sözlerle kafayı yemedim." Gözlerimde kıvılcım çakarcasına ona baktım. "Son ayinde neler olacak? Cadılar Bayramı'nda ne yapacaksın? Birkaç siyah mum daha mı yakacaksın? Bir sunak yapıp kuzu mu keseceksin? Ya da, dur bir dakika, madem bu kadar ileri gitmiş, bir insan kurban etmek daha etkileyici olmaz mıydı?" O kadar öfkelenmiştim ki neredeyse kendime gülecektim ama Arthur'un yüz ifadesindeki bir şey beni durdurdu. Sözlerim gözlerinde bir parıltının yanıp sönmesine neden olmuştu. Karanlık bir parıltının. Vahşi...

Aniden midem bulandı. Hayır! Yoksa tam on ikiden mi vurmuştum?

Saçma, bu olamazdı. Bu *olmamalıydı.*

"*Pugio cruentus;* kan lekeli hançer," diye mırıldandı Henry.

Arthur başıyla onayladı. "İşte yanıtını aldın, Henry. Ve aslında bunu uzun zamandır biliyordun. Sadece gerçeği görmek istemedin."

"Ciddi olamazsın," diye fısıldadım.

Arthur artık beni umursamıyordu. Tüm dikkatini Henry'ye vermişti. "Anabel hazır," dedi. "Hatasını düzeltmek istiyor. Ve bu olayı sonlandırmak. Hepimiz için!"

O konuşurken manzara değişmeye başlamıştı. Önce fark edilmeden, sonra gittikçe hızlanarak, ta ki bambaşka bir sahne oluşana dek. Şimdi her yer daha yeşil ve karanlıktı; nehir yatağı, kayalar, kızıl topraklar soluklaşmış, bunun yerine ayaklarımızın altındaki çimenlerden çalılıklar, eğreltiotları ve sarmaşıklar çıkmaya başlamıştı. Gökyüzünün rengi parlak çöl mavisinden bulutlu bir griliğe dönüşüyordu.

Arthur'un sesi iki meleğin bekçilik yaptığı, anıta benzer bir mezar taşına bakarken belli belirsiz titredi. "Karanlığın prensini gölgelerin sürgününden kurtarmak için Cadılar Bayramı'nda kendini kurban edecek." Kolunu yukarı kaldırdı. "Tam burada."

Tam olarak göremesem de meleğe baktım. "Ama... Anabel'i seviyorsun," diye kekeledim. "O da seni seviyor. Bunu gerçekten istiyor olamazsın... Bunun ne kadar hastalıklı bir şey olduğunu görmüyor musun?"

Henry'ye döndüm. Neden bu kadar sakin duruyordu? Arthur biraz önce Henry'nin de dostu olan sevgilisini var olmayan bir iblis için kurban edeceğini açıklamıştı!

Henry'nin gri gözleri Arthur'a çevrilmişti. "Her şey rüyada olup biteceği için bunu yapabileceğini sanıyorsun, değil mi? Rüya olduğu için bunu kolayca halledebileceğini düşünüyorsun."

Arthur yine başıyla onayladı.

Hissettiğim rahatlamadan neredeyse tıkanacaktım. Bir rüya, tabii. Anabel rüyada ölecekti. Ama bu, durumu normalleştiriyor muydu?

Henry, Arthur'a yaklaşarak tam önünde durdu. Arthur'un hemen yanındaki bir melek figürü yosun kaplı bir mezar taşına yaslanmıştı, arkasındaki çalılıkta sarmaşıkların arasından kırık bir diş gibi çıkmış olan bir mezar taşı daha gördüm. Yine Highgate Mezarlığı'ndaydık.

"Bu olayı hiç kimse zarar görmeden bitirmenin tek yolunun bu olduğunu sanıyorsunuz, değil mi?" Henry oldukça yavaş konuşuyordu. Bir çocukla konuşuyormuş gibi.

"Bu *tek* yol," dedi Arthur soluk almadan. Birkaç saniye sustu. "Sana bu konuda güvenebilir miyim, Henry?" diye sordu sonra.

Henry hemen yanıt vermedi. İkisi bir süre bakıştılar. Sanki gözleriyle düello ediyorlardı.

Yutkundum. Arthur ve Anabel'in ayini rüyada gerçekleştirmek istemelerinin sebebi kendi sahneledikleri rüyadan zarar görmeden tekrar uyanacaklarına güvenmeleriydi. Ama ya yanılıyorlardıysa?

Yanımdaki mezar taşını yokladım. Bu rüyalar çok farklıydı. Henry'nin tenimdeki dokunuşlarını tam olarak hissetmiştim; her esintiyi, elinin baskısını, öpüşlerini, şimdi de mezar taşının pürüzlü yüzeyini hissedebiliyordum. Peki ya derinin üzerindeki bir hançer nasıl hissettirecekti, kesik, kan...

"Bunu yapamazsınız," dedim. Kendimi kaybetmenin eşiğinde olduğumu fark ediyordum. "Daha sonra Anabel'e neler olacağını bilmiyorsunuz."

"Haklı, Arthur. Bu iş çok uzadı," dedi Henry.

"Hâlâ anlamıyorsun, Henry. Başka çaremiz yok!" Arthur hem öfkeli hem de çaresiz görünüyordu. "Bize başka seçenek bırakmıyor, ona yemin ettik."

"Her zaman başka bir seçenek vardır," dedi Henry ısrarla. Bir elini Arthur'un omzuna koydu. "Bunu yapmamalıyız. *Sen* bunu yapmamalısın."

Arthur dudaklarını ısırdı. "Beni şimdi ortada bırakma."

"Seni ortada bıraktığım falan yok," dedi Henry yumuşak bir sesle. "Başka bir çözüm buluruz. Cadılar Bayramı'na daha bir ay var."

"Başka bir çözüm," diye tekrarladı Arthur. Gözlerinde umut ışığına benzer bir parıltı oluşmuştu. Birkaç saniye her şeyin düzeleceği hissine kapıldım. Henry duruma hâkimdi. Ya da daha çok Arthur'a hâkimdi.

Ama sonra arkamda bir homurtu duydum. Tam dibimde.

Topuklarımın üzerinde dönünce bir heykelin boş gözleriyle karşılaştım. Dev bir köpek heykeliydi, sarmaşıklarla kaplı bir meşenin gölgesinde kalan, yosun tutmuş bir mezar taşı kaidesinin üstünde duruyordu.

Yine bir homurtu duyuldu, ardından taş ön ayaklardan biri kıpırdadı. Ve hayvan yavaşça başını kaldırdı.

"Henry?" Tamam. Panik yok.

"Kes şunu, Arthur," dedi Henry ama Arthur başını iki yana salladı.

"Ben hiçbir şey yapmıyorum." Sesinde korku titreşiyordu, tıpkı kendi sesimi ele geçiren korku gibi. "Bu ben değilim."

Hayvan o sırada gövdesinin tüm ihtişamıyla şahlandı. Homurdanınca, dev ve kesici dişleri göründü. Rüyada bu tür dişler tarafından ısırılmanın nasıl hissettirdiğini birazdan öğrenecektik. Ah, lanet olsun. Buradan hemen çıkmalıydık!

Arthur'un kapısı! Kahretsin, nereye gitmişti? Bakışlarım yıkık dökük haçlar ve mezar taşları arasında dolaştı. İşte, metal kapı! İki melek heykelinin bekçilik ettiği, anıta benzer mezar taşının duvarında duruyordu.

"Henry, çabuk! Şu tarafa!" diye bağırdım. Henry elimi tuttu. "Geri çekil, Liv!" Bakışları meşe ağacının tepesine çevrilmişti.

Köpek üzerimize atıldı ama bize ulaşamadan ağaç onu yere yıktı.

Henry'nin hayvanın işini bitirip bitirmediğini görmeyi beklemeden onu taş meleğe doğru çekiştirdim. Metal kapıyı bir itişte açtım ve sendeleyerek koridora çıktık.

Ama Henry tekrar arkasını dönerek, "Lanet olsun, uyan, Arthur!" diye bağırdı. Arthur hâlâ aynı yerde duruyordu ve kocaman açılmış gözlerle dev ağaca bakıyordu. "Uyan!"

Kapı gürültüyle kapandığı sırada yanağımda sıcak, nemli bir şey hissettim. Ve ilk gördüğüm şey, Buttercup'ın burnu ve yüzümü sevgiyle yalayan pürüzlü dili oldu. Pencerenin dışında gün yeni ağarıyordu. "Beni uyandırdığın için teşekkür ederim, Butter," diye mırıldandım. Onun yumuşacık ve sıcacık tüylerini kendime bastırarak soluk almaya çabaladım. "Rüyamda gerçekten kötü bir köpek gördüm."

Ve oldukça rahatsız edici birkaç şey daha.

29.

Mobildepo.com

"Merhaba." Henry, "peynir" diyebilmiş ama ardından "kız"ı getirememişti.

Frakı ve parlak ayakkabılarıyla Spencer'ların sokak kapısında duruyordu ve onu tanıdığımdan bu yana ilk kez dilini yutmuş gibiydi. En azından öyle görünüyordu. Arkasında parlayan sokak lambaları bahçedeki çakıl taşlarının üzerine sıcak bir ışık yayıyordu. Ve o anda beni baloya götürmek üzere bembeyaz bir atlı araba köşeyi dönecek olsa, buna fazla şaşırmazdım. Hah! Sindirella'nın buna bir itirazı olamazdı.

Herkes elbisenin üzerimde harika durduğuna beni ikna etmişti ve biraz önce son kez aynaya baktığımda, geniş gülümsememin bir daha yüzümden silinemeyeceğini hissetmiştim. Bu tül yumağı her ne kadar askıda aptalca dursa da, beni bambaşka bir insana dönüştürmüştü. Daha güzel bir insana. Ve mavinin bu tonu gözlerimin rengine tıpatıp uyuyordu. Annemin dediği gibi. İki saat boyunca yaklaşık iki yüz poz fotoğrafımı çekmiş ("Bu günleri de görecek miydim!"), Lottie ağlayıp durmuş ("Benim güzeller güzeli elf kızım!"), Florence keyifle başını

sallamış ("Vera Wang elbiseleri daima iyi bir seçimdir!") ve Mia ellerini çırpmıştı ("Balonun en güzel koyunu sen olacaksın."). Sadece Ernest'ın tepkisi ayaklarımı biraz yere bastırmıştı çünkü tepeden tırnağa anneme benzediğimi iddia etmişti. Ama bu herhalde bir iltifat olmalıydı.

Lottie bu öğleden sonra saçlarımı maşayla kıvırıp başımın arkasında toplamıştı ve bu modelin bana ne kadar yakıştığını şaşkınlıkla fark etmiştim. Kontakt lens kutumu bulamayıp baloya kara gözlüklerle gitmek zorunda kalacağım için bir ara küçük bir panik yaşamıştım ama sonradan Florence'ın ortalığı toplarken onu yanlışlıkla banyo dolabındaki temizlik maddelerinin yanına koyduğu anlaşılmıştı.

İnsanın güzel göründüğünü bilmesi hoş bir duyguydu; diğer hoş duygu, Henry'nin gözlerinin parladığını görmekti. Saç modeli (her zamanki gibi vahşi bir şekilde dağınıklardı) resmî giysisine hiç uymasa da, frakı içinde oldukça yakışıklı görünüyordu. Yine de alev çanakları ve meşaleleriyle biraz *Downton Abbey* televizyon dizisini andıran Frognal Academy'nin görkemli ana kapısına bekçilik eden Bayan Lawrence ve Pandora Porter-Peregrin'in önünden herhangi bir sorun çıkmadan geçtik. Pandora ve Bayan Lawrence kurallar gereği sadece kıyafet yönetmeliğine uygun giyinenleri içeri alıyorlardı.

Bayan Lawrence kokteyl giysisi ve smokinle gelmiş bir çifte acımasızca, "Tuvalet ve frak," dedi. "Resmî bölümden sonra tekrar gelin ya da eve gidip doğru dürüst giyinin."

"Londra'nın en sıkı korunan kapısı," diye yorumda bulundu Henry. Buraya gelirken yolda yine eski sakin haline dönmüştü, kıkırdamadan duramadım.

Frognal'daki ilk günümde afişe bakarken bu aptal baloya gideceğim kimin aklına gelirdi? Hem de Persephone küçümsercesine, "Onu unutabilirsin," dedikten tam beş hafta sonra! Ve üstelik bunun hoşuma gideceğini kim tahmin edebilirdi?

Balo komitesi gerçekten de etkileyici bir iş çıkarmıştı. Ancak kusursuz Viktorya ambiyansını yaratmak için pek de büyük bir çaba gerekmiyordu çünkü Frognal Academy'nin balo salonu okulun kurulduğu dönemden kalmaydı. Uzun kenardaki geniş kemerli büyük pencereler salona görkemli bir hava katıyordu, tıpkı duvardaki tablolar ve tavan süslemeleri gibi. Parke kusursuz bir şekilde cilalanmıştı ve dev avizelerin ışıkları renkli çiçek aranjmanlarının ve küçük gruplar halinde ayakta dikilen konukların parlak elbiselerinin üzerine yansıyordu. Bir köşede sadece küçük bir keman beşlisinin çalması beni neredeyse hayal kırıklığına uğrattı. Florence'm organizasyon yeteneği düşünüldüğünde en azından Londra Filarmoni Orkestrası'nı beklerdim. Ama yurt dışı turnesinde olabilirlerdi.

Florence balo komitesi başkanı olarak her çifti tek tek karşıladı. Sıra bize geldiğinde, enerjik bir hareketle bizi bir podyuma kurulmuş olan fotoğraf köşesine çekiştirdi. Fotoğraf makinesine elimizden geldiğince normal bakmaya çalıştık, en azından bir kahkaha atmamayı başardım. Hemen arkamızdan

gelen Jasper'ın böyle bir sorunu yoktu. Tıraş takımlı Ken koluna şimdiden iki kız takmıştı, herhalde kızlar tuvaletinde bir tane de yedek bulunduruyordu. Yine de eski kız arkadaşı Madison'ı görür görmez tepesi attı.

"Eh," dedi podyumun kenarına çıkarak. "Bu, hayatının en kötü günü olmalı. Bütün gece Nathan'ın suratına bakıp, *bu kadar gerizekâlı olmasaydım, şimdi baloya onunla gidebilirdim*, diye düşünecek."

"Evet, çok doğru," diyerek Jasper ile Henry'yi baş başa bıraktım ve eteklerimle birlikte podyumdan aşağı sağ salim inmekle ilgili zor görevi yerine getirmek üzere merdivene yöneldim. Ancak bu görevi başarmak için gözümü yerden ayırmamam gerekiyordu. Tam son basamağa adımımı attığım sırada bir kızla çarpıştım.

"Anabel!"

Gerçekten de oydu, etekleri en az benimki kadar tüllü, siyah-krem korsajlı tuvaletinin içinde narin ve muhteşem görünüyordu. Tıpkı rüyalarımdaki gibi gergin ve heyecanlıydı. Ve sanki biraz da üzgün gibiydi. Buna şaşmamalıydı. Arthur elini sahiplenircesine omzuna koymuştu. Yine de geçen geceki rüyadan zarar görmeden uyanmış görünüyordu.

"Liv Silber," dedi Anabel. Turkuaz renkli, parlak gözleriyle beni yukarıdan aşağı süzdü. "Hoş elbise. Sen ve Henry, birbirinize mükemmel yakışıyorsunuz."

Elindeki not defteriyle merdivenin yanında duran Florence, "Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Şey, hayır," dedi Anabel gülümseyerek. "Onu Dedikodu blogundan tanıyorum. Gizemli'nin sanki bize özel bir ilgisi var, değil mi, Liv?"

Başımı onaylarcasına salladım. "İyi misin?" diye endişeyle sordum.

Anabel bakışlarını indirdi.

"Çok iyi," diye yanıtladı Arthur onun yerine, sonra onu podyuma çekti.

Henry ve ben arkalarından baktık. "Onunla bir daha konuştun mu? Biraz perişan görünüyor," diye Henry'ye fısıldadım. "Anabel de ceset gibi solgun."

Ceset sözcüğü Henry'yi gözle görülür şekilde rahatsız etmişti. "Arthur'la konuşacak zaman bulamadım. Evde bazı işlerle ilgilenmek ve lanet olası rugan ayakkabıları aramak zorundaydım, ayrıca..." İç geçirdi. "Bak, Cadılar Bayramı'na daha üç buçuk hafta var, o zamana kadar mutlaka bir şeyler buluruz. Ama bugün başka şeyler düşünelim. Bu özel bir gece. Söz veriyorum, bugün iblisler kovalanmayacak..." Elini göğsüne koydu, madalyayı gerçekten taktığını görünce gülmeden edemedim. "Söz veriyorum, bugün dans edilecek!"

"Bu repliği bir filmden çaldın!" dedim suçlarcasına ama hangi film olduğunu hatırlayamamıştım.

Henry gülerek başını iki yana salladı. "Bilmiyordum."

Öyle ya da böyle, haklıydı. Çünkü gerçekten de dans edilecekti. Ve tabii dans da ayrı bir konuydu. Çünkü ilk saat sadece klasik müzik çalınacaktı ama resmî fotoğraf çekiminden sonra salondan ayrılan keman beşlisi yerine müzik sisteminden. Ve tabii ki Londra Senfoni Orkestrası'ndan. Müdire Cook ile beyaz sakalına ve saçlarına fazlaca briyantin sürmüş bir öğretmen tarafından yapılan geleneksel açılış valsi sadece balo tutkunlarına ve Viyana Opera Balosu meraklılarına göreydi.

Henry ve ben, tek sıra halinde dizilerek Johann Strauss'un *Birleşik Krallık Kraliçesi Viktorya Anısına* valsinin yavaş temposunda reveranslar –ve en azından Henry'yle ikimizin en ilginç bulduğu– havaya kaldırma figürleri eşliğinde dans pistini adımlayan diğer çiftleri izlemenin daha eğlenceli olduğu konusunda hemfikirdik. Emily'yi havaya kaldırmadan önce korkuyla bakan Grayson'a gülmeden edemedik ancak bu arada yetenekli Florence'ın balo partneri olarak neden Callum Caspers'ta karar kıldığını da anlamış olduk. Gerçi çocuk gerçekten de Gizemli'nin tarif ettiği gibi silik birine benziyordu ama harika dans ediyordu, belki de herkesten iyiydi. Persephone'nin aksine. Önümüzden süzülerek geçerken lütufkâr bir şekilde elini salladı ama sonra Jasper'ı görür görmez her zamanki gibi donarak tüm sırayı bozdu.

Arthur ve Anabel dans etmiyordu. Balkonda el ele tutuşmuşlardı ve dalgın görünüyorlardı.

"Acaba biz de oraya..." diye sordum ama Henry başını iki yana salladı.

Daha sonra biz de dans pistine çıkma cesaretini gösterdik. Annemin sözünü dinleyip zamanında bir dans kursuna yazılmadığıma biraz pişman olmuştum. Henry ise Viyana valsindeki yeteneğiyle beni oldukça şaşırtmıştı. Tabii bu ona pek yardımcı olmuyordu. Dans yeteneğim ne yazık ki annem, Lottie ve Youtube'un bana öğrettikleriyle sınırlıydı, üstelik ritmi kaçırmamak için dans boyunca kendi kendime sürekli, "bir, iki, üç," diye saymak zorunda kalmıştım ve bu da sohbete pek olanak vermemişti. İtiraf etmem gerekirse, Sindirella herhalde çok daha fazla puan alırdı, ne de olsa dans konusunda doğuştan yetenekliydi.

Henry "gerçek müzik" başlayana kadar bir şeyler yiyerek zaman geçirmeyi teklif ettiğinde oldukça rahatlamıştım. Öve öve bitiremedikleri büfe salonun ön tarafına kurulmuştu. Orada yine Jasper'la karşılaştık, baloda hiçbir şekilde alkollü içki bulunmadığı halde hafif kafayı bulmayı başarmıştı.

Tam kendime bir börek alacağım sırada Henry birden yanımda belirdi, kanepe çubuğunu elimden alıp kolumdan tuttu. "Hey," diye sızlandım. "Dans etmek beni hep acıktırır."

"Beni de," diye mırıldanarak beni girişi ön salondan ayıran sütunlardan birinin arkasına sürükledi. Ellerini omzuma koyup beni kendine çekti ve gözlerimin içine baktı. "Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun, Liv Silber?" diye sorup önce

dudaklarıma, sonra boynuma minik öpücükler kondurmaya başladı. İştahım hemen kaçmıştı. Öpücüklerin böyle bir etkisi olabileceği kimin aklına gelirdi...

Kollarında âdeta erimiştim. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama beni öptüğünde, her şeyi unutuyordum. Elim ensesine kaydı. Teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. "Belki de şu iblis ve aptal bakire kanı konusuna bugünden itibaren kapanmış gözüyle bakmalıyız," diye mırıldandım.

"Yani böylece sonun Gertrude teyzen gibi olmayacak, öyle mi?" Henry bir an benden uzaklaştı, sonra daha sıkı sarılıp öpmeye devam etti, bu kez daha şiddetli. "Hemen şimdi, burada mı?" diye sordu.

Ona yanıt veremedim çünkü tam o sırada sütunların ardında Grayson belirdi. "Ah, buradasınız demek," derken çatık kaşlarıyla ikimizi süzmekten geri kalmadı. Hemen bir adım geri çekildim ve saçlarımın Henry'ninkiler gibi havalanmamış olması için dua ettim.

"Her yerde sizi aradım. Henry, Jasper içeride Nathan'a saldırmak üzere. Biraz önce ona *küçük sosis* dedi. Onu kendine getirmek için bana yardım etmelisin."

"Şu aptal küçük sosisler." Henry isteksizce beni bıraktı. "Seni biraz yalnız bırakacağım, sorun olmaz, değil mi Liv?"

"Zaten ben de... şey... tuvalete gidecektim," dedim utanarak.

"Evet," dedi Grayson. Ses tonundaki kınamayı fark etmiştim. "Biraz soğuk suyun sana iyi geleceğinden eminim."

Kendini ne sanıyordu? Daha geçenlerde, Arthur'un partisinde çok daha şiddetli öpüşen kendisi değil miydi? O zaman ağzımı bile açmamıştım. Ona soğuk bir bakış fırlatarak eteklerimi topladım ve elimden geldiğince gururlu bir havayla yürüyüp gittim.

Ancak kızlar tuvaletinin lavabosundaki aynaya baktığımda Grayson'ın haklı olduğunu gördüm. Gerçekten de yüzüm öyle bir hal almıştı ki biraz değil, bir kova soğuk suya ihtiyacım olabilirdi. Parlatıcıdan eser kalmamıştı ama yanaklarım anormal bir şekilde kızarmıştı. Biraz pudra sürmeyi çok isterdim ama pudra çantama sığmamıştı. Yanıma aldığım gece çantası gerçekten çok küçüktü; parlatıcı, mendil, nane şekeri, iki onluk ve evin anahtarları ancak sığmıştı. Hantal cep telefonumu içine koymayı denememiştim bile. Arkamdaki tuvalet kabinlerinden biri açıldı ve aynada omzumun üzerinden bakan Emily'nin yüzü belirdi.

"Merhaba," diyerek zoraki bir şekilde gülümsemeye çalıştım. Ondan fazla hoşlanmıyordum ve büyük olasılıkla Gizemli oydu. Günışığındaki kötülük.[31] Ama yine de müstakbel

---

31 Agatha Christie'nin Türkçeye *Ölüm Oyunu* olarak çevrilen *Evil Under The Sun* romanına gönderme. (ç.n.)

üvey ağabeyimin kız arkadaşıydı, yani biraz çaba göstermem gerekiyordu.

"Ah, demek buradasın, Liv," dedi ama pek sevinmiş görünmüyordu. Siyah, sade bir tuvalet giymişti, gecenin en kasvetli ve kapalı modeli olduğu kesindi ve Viktorya dönemi dullarına çok daha uygun olduğu söylenebilirdi. "Grayson her yerde seni arıyordu. Nedense sana göz kulak olması gerektiğini düşünüyor. Eh, onu suçlayamam, sonuçta Henry Harper'la çıkıyorsun..."

"Ne demek istiyorsun?" Hayır, ondan hiç hoşlanmıyordum.

"Biliyorum, siz kızlar böyle tiplere bayılırsınız." Emily portföy çantasını açıp bir ruj çıkardı. "Arthur, Jasper ve Henry gibi çocuklar kasıntı, ilgisiz, düşüncesiz, bencil, yüzeysel ve kesinlikle sorumsuz olurlar. Yani tam anlamda kalp kırıcıdırlar. Herhalde bunu hiçbir zaman anlayamayacağım."

"Senin de bir kız olduğunu sanıyordum," dedim. Jasper, Henry ve Arthur'u aynı kefeye koymasını komik bulmuştum: Birbirinden bu kadar farklı üç kişi daha olamazdı.

"Evet, ama akıllı bir kız," dedi Emily. "Ve zevk sahibi. Grayson arkadaş grubu içinde en aklı başlında olanı. Kendine başka arkadaşlar bulmasını çok isterdim. Jasper'ı ele alalım, örneğin... Bugün okula gizlice litreler dolusu alkol soktu, kendini ve kız arkadaşlarını alkol komasına sokmak için. Arthur ve Anabel de onunla birlikteydi. Herhalde ölmeye yüz tutmuş ilişkilerine kadeh kaldıracaklar. Geçen yıl balo kralı ve

kraliçesiyken, bugün acınacak durumdalar." Küçümsercesine yüzünü buruşturdu. "Anabel biraz önce sarhoş bir halde sallanarak yanımdan geçti ve dili dolaşarak bir şeyler geveledi. Sana ondan selam söyleyecekmişim. Pes yani, bu kadar kısa zamanda bu nasıl kafayı bulmak? Nasıl olsa bütün bir hafta sonunu Londra'da geçirecek, bunu daha sonra da yapabilirdi."

Emily'ye bakakaldım. "Ölmeye yüz tutmuş" dediği sırada kafamın içinde yavaşça çalmaya başlayan alarm çanları şimdi tiz bir sesle yankılanıyordu.

"Şimdi neredeler?"

Emily bana şaşkınlıkla baktı, herhalde heyecandan kolunu tuttuğum içindi.

"Arthur ve Anabel mi?" Omuz silkti. "Gittiler."

"Gittiler mi?"

"Biraz önce veda ettiler. Anabel ayakta zor duruyordu. Öyle sarhoştu ki Arthur onu tutmak zorunda kaldı. Mezbahaya götürülen kuzu gibiydi."

"Ne?" Kuzu ve mezbaha sözcükleri kafamın içinde korkunç bir düşünce zinciri oluşturmuştu.

Emily gerizekâlıymışım gibi, "Anabel ve Arthur balodan ayrıldılar," diye sabırla tekrarladı. "Hiç kuşkusuz sarhoşken en fazla anladıkları işi yapmaya gidiyorlardır. Umarım akıllılık edip bir taksiye binerler."

Korku, büyük olasılıkla tamamen yanıldığımız ve Cadılar Bayramı'na kadar zamanımız olmadığı gerçeğiyle birlikte doğrudan mideme oturmuştu.

Lanet, lanet, lanet, lanet olsun.

Ya Arthur dün gece bizi bilerek yanıltıysa? Ya ayini rüyada gerçekleştirmek gibi bir niyeti yoksa? Ya...

"Bugün yeni ay mı var?" diye Emily'ye haykırdım.

"Ne?.." diyebildi affalayarak.

"Tam olarak ne zamandı? Arthur ve Anabel ne zaman gittiler?"

Emily aval aval yüzüme baktı. "Şey, biraz önce."

Ah, hayır. Hayır! Emily'yi omuzlarından tutarak sarstım.

"Henry'ye onları durdurmaya çalışacağımı söyle! Cadılar Bayramı'nı unutsun, bu gece olacak, ona böyle söyle! Hem de gerçekte! Bunu hatırlayabilir misin? Bu gerçekten çok önemli! Henry'ye de ki..." Onu bırakıp lavabonun yanında duran küçük çantamı aldım ve kapıya koştum. "Lanet olsun, bir şeyler düşünsün!"

Daha hızlı koşmak için ayakkabılarımı çıkardım ve çıplak ayak koşmaya başladım. Belki yanılıyordum, belki de deliren bendim ama haklıysam ve biraz önce tüm şiddetiyle üzerime çullanan gerçek, aşırı gergin ve bir o kadar zengin hayal gücümden kaynaklanmıyorsa, bu gece korkunç bir şeyler olacaktı. Ve buna engel olmalıydım. Başkalarının ne düşündüğüne

bakmaksızın koridorlarda uçarcasına koştum. İçimden, *lütfen, lütfen hâlâ burada olsunlar*, diye dua ediyordum.

Ama Anabel ve Arthur çoktan okuldan çıkmışlardı. Ana kapıdan koşarak dışarı fırladığımda, caddenin ilerisinde gördüm. Bir taksiye binmek üzereydiler.

"Hey!" diye bağırdım. "Anabel! Arthur! Durun!"

Anabel başını çevirip bana doğru baktı ama sonra Arthur'un ardından arabaya binip kapıyı kapadı.

Kahretsin.

Merdivenden koşarak inip okulun avlusunu geçtim. Taksi yavaşça harekete geçmişti. Hemen arkasında ikinci bir taksi bekliyordu, müşterisi biraz önce müdirenin ana kapıya eşlik ettiği yaşlı beyefendi olmalıydı çünkü sallanarak doğruca o tarafa yürüyordu. Ama şimdi nazik olmanın sırası değildi. Onu kenara iterek taksinin kapısını açtım.

"Genç hanım!" dedi beyaz sakallı, öfkeyle.

"Biliyorum, bu uygunsuz bir davranış efendim ama acil bir durum söz konusu," diyerek yanıtını beklemeden kendimi arka koltuğa attım ve bu kadar kendimi kaybetmiş olmasam, asla ağzımdan çıkmayacak bir cümle sarf ettim: "Öndeki arabayı takip edin, lütfen. Çabuk."

Mobildepo.com

Uyanabilmek için gerçekten her şeyi vermeye hazırdım.

Ama balo tuvaletiyle ve çıplak ayakla Highgate Mezarlığı'nın içinde yürürken rüya görmüyordum. Bu ne yazık ki gerçekti. İpek çoraplarım çoktan kaçmış olmalıydı ama doğruyu söylemek gerekirse, ayaklarım neredeyse hiçbir şey hissetmiyordu. Bu adrenalinin etkisi olmalıydı. Arthur ve Anabel'in el feneri otlarla çevrili patikayı aydınlatıyordu, bu yüzden onları izlemek zor olmamıştı. El ele tutuşmuşlardı ve sanki daha önce bu yoldan yüzlerce kez geçmiş gibi emin adımlarla ilerliyorlardı.

Acaba Henry yola çıkmış mıydı? Acaba Emily mesajımı ona doğru iletmiş miydi?

Yanılmış olmayı ve Arthur'un sarhoş Anabel'i yatağına yatırmak üzere evine götürdüğünü öylesine umut etmiştim ki. Ama taksi Anabel ve Arthur'u mezarlığın kapısına dek izlemişti ve ikisinin kiliseye benzer bir kapıdan geçip kaybolduklarını gördüğümde, kendimi tüm bunların sadece fazla renkli hayal gücümün bir ürünü olduğuna inandırmaktan vazgeçmiş ve hemen arkalarından mezarlığa girmiştim.

Şimdi de ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadan karanlığın içinde telaşla yürüyordum. Tek bildiğim, Arthur'un Anabel'e bir şey yapmasına engel olmaktı. Acaba Anabel kurban etmeyi gerçekten istiyor muydu, yoksa bu Arthur'un uydurması mıydı? Birinin, yani Anabel'in suçluluk duygusuna ve aşk tsunamisine rağmen şu iblis yüzünden kendini öldürtecek kadar ileri gidebileceğini hâlâ aklım almıyordu.

Karanlıkta yıkık dökük mezar taşlarını ve kırık haçları seçebiliyordum, sanki her yerden hışırtılar geliyordu. Fareler, baykuşlar, kurt adamlar.

Güçlükle soluk aldım. Gecenin soğuk rüzgârı ağaçların arasında eserken hafif takırtının birbirine çarpan dişlerimin sesi olduğunu fark ettim.

Şimdi paniğe kapılamazdım. Henry birazdan burada olurdu. Arthur'la konuşabilirdi. Dün geceki rüyada onun üzerinde ne kadar etkili olduğunu fark etmiştim. Onu bu işten vazgeçirecek, birlikte Anabel'i kurtaracaktık ve... Nereye kaybolmuştu bunlar? İşte! El fenerinin ışığı bir mezarın kaidesi üzerinde titreyerek bir kapıyı aydınlattı. Ön tarafında bekçilik eden taş melekler bana hiç yabancı gelmemişti.

Korkudan yerdeki bir ağaç köküne takıldım. Son anda ellerimden destek almasaydım, alnımı önümdeki kaidenin üzerinde duran taş heykele çarpacaktım.

Ayağa kalktığımda, nerede olduğumu anlamıştım. Burası, dün gece rüyada bize saldıran korkunç köpek heykelinin bu-

lunduğu mezardı. Taş köpek bomboş taş gözleriyle şimdi de en az rüyadaki kadar ürpertici görünüyordu ama en azından ön ayakları yerli yerindeydi. Sonuçta zaten yeterince sorunum vardı.

Yine de Arthur ve Anabel beni duymamış gibiydi. Bir mozolenin içinde gözden kayboldular; kapı arkalarından kapanınca, karanlıkta tek başıma kaldım.

Sessizlik.

Ve Henry'den hiçbir iz yoktu.

Ah, Tanrım! Ne kadar aptaldım! Arthur'a yolda saldırabilirdim, hem de arkadan! Hiçbir şansı olmazdı. Şimdi bu anıt mezarın içinde bu çok daha zor olacaktı.

Kısa bir an gözlerimi kapadım. Belki de aşırı tepki veriyordum ve paniğe kapılıp sadece rahatsız edilmek istemeyen bir çiftin peşine düşmüştüm.

Ah, tabii. Gece ve mezarlıkta. Bir anıt mezarda.

Çünkü burası cilveleşmeye çok uygundu.

Yararı yoktu, daha fazla bekleyemeyecektim.

Gerekirse Arthur'un işini tek başıma bitirebilirdim. Benden uzun ve iyi kondisyonda olabilirdi ama ben de Kung-Fu biliyordum ve onu şaşırtabilirdim. Tamam, bir iblisi yer altı dünyasından serbest bırakmaya niyetlenen ve bunun için insan kurban etmekten çekinmeyen birinin karşısına tek başına çıkmak herhalde aptallıktı ama başka seçeneğim var mıydı?

Yanımda uyuklayan taş köpeğin silüetine baktım. Ya Henry hiç gelmezse? Ya Emily ona hiçbir şey söylemediyse? Tuvalet-teyken Grayson'ın dostları hakkında öyle kötü konuşmuştu ki bunu ondan beklerdim. Belki de haykırarak söylediklerimden hiçbir şey anlamamıştı.

Bir karar vermeliydim. Caddeye çıkıp bir yerlerden yardım istemek akıllıca olmazdı. Yardım gelene kadar –tabii o da gelirse– çok geç olabilirdi. Hayır, daha fazla bekleyemezdim. Şu anda içeride neler yaşandığını kim bilirdi? Acaba Arthur'un yere pentagram çizip süslü püslü Latince sözler söyleyecek kadar sabrı var mıydı? Belki de bunu kısa ve acısız bir şekilde halletmek için hemen işe koyulacaktı.

Yavaşça ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Yürümeye uygun oldukları söylenemezdi ama bir dövüşte kesinlikle işe yarayabilirlerdi.

Mozolenin kapısını açıp içeri girerken elim titriyordu. Dikkatle etrafıma bakındım. Anıt mezar on metrekarelik bir alandaydı, duvarlara ve nişlere konmuş mum ışıklarıyla zayıf bir şekilde aydınlatılmıştı. Anabel bir meşale yakmak üzereydi. Odanın uzun kenarında duran Arthur bana baktı. Ne korkmuş ne de şaşırmıştı, sanki ortaya çıkmamı bekliyormuş gibiydi. Titrek ışık yüzünün kusursuz hatlarını aydınlatıyordu.

"Liv," diyerek bana doğru bir adım attı. Yaklaşmasını beklemeden üzerine atıldım. Elleri boştu, silahsızdı, bu yüzden yukarı savrulan sağ ayağım çenesinin tam altına sert bir

şekilde çarptı. Havada 180 derece döndüm ve henüz yere inmeden sol kolumu midesine gömdüm. Baldır kemiğine tekme atmak artık gereksizdi; Arthur kesilmiş ağaç kütüğü gibi yere devrildi. İlk tekmemi izleyen iğrenç çatırtı kırılan çenesinden gelmiş olmalıydı.

Tamam, bu planda yoktu. Ama etkili olmuştu.

Şaşkınlık anının gerçekten işe yaradığını düşündüğüm sırada başımın arkasına bir şey indi (sonradan anlaşıldığı üzere bir meşale altlığıydı) ve yerde yatan Arthur'un yanı başına yığıldım. Gözlerim kararırken bir hata yaptığımı anlamıştım: Bay Wu'nun bir numaralı dövüş yasasını ihlal etmiştim: İlk önce en tehlikeli olanı saf dışı bırakmalısın.

"İşe yarayan planları seviyorum," dedi Anabel tekrar kendime geldiğimde. Bu da bir filmden alıntıydı ama bu kez de hangisi olduğunu hatırlayamamıştım. Başım, sanki içinde küçük bir buldozer dolaşıyormuş gibi ağrıyor, tüm bedenim sızlıyordu. Hatta şimdi berelenmiş tabanlarımın acısını bile hissetmeye başlamıştım. Sert taş zeminde yatıyordum ve biri –sanırım Anabel– el ve ayak bileklerimi bantlamıştı ama bağlı olmasam bile parmağımı kıpırdatabileceğimden emin değildim. Gözlerimi açık tutmak bile bana acı veriyordu.

"Ah, ne güzel," dedi Anabel sevinçle. "Kendi ölümünü izleyemeyeceksin diye korkmuştum. Zavallı Arthur bunu herhalde kaçıracak. Aslında bunun için sana minnettar olma-

lıyım. Birazdan olacaklara dayanabileceğinden zaten pek emin değildim."

Boğazım büsbütün kurumuştu, bu yüzden sadece çatallı bir sesle konuşabildim. "Sen ha? Ama neden?" Daha fazlasını söyleyemedim. Anabel ellerimi göğsümde çapraz bir şekilde birleştirmişti ve güçlükle soluk alabiliyordum.

Üzerime eğilip bağlarımı kontrol etti. "Neden... *ne?*" Anıt mezar sadece mumlarla aydınlatılmış olduğu halde göz bebekleri anormal bir şekilde küçülmüş görünüyordu. Bir an, sadece birkaç saniye, aklımdan onun iblisin ta kendisi olabileceği düşüncesi geçti. "Neden bu gece ölmek zorunda olduğunu mu soruyorsun?" Güldü. "Yerinde olsam, bunu kişisel olarak algılamazdım. Öte yandan fazla meraklı olman başını belaya soktu. Aslında elimin altında birkaç bakire adayı daha vardı. Hiç de Jasper'ın düşündüğü kadar az değiller." Gerçekten de kendinde değilmiş gibi görünüyordu. "Ama sonra Grayson'ın rüyasına sızdın. Ben tesadüflere inanmam. Grayson'ın rüyasına giden yolu sana bizzat *onun* gösterdiğine inanıyorum. Ve bu gece senin kanınla tekrar canlanacak."

Hayır, o bir iblis değildi, sadece iblislere inanan bir deliydi. Ama bu açıdan baktığımda ikisi de aynı şekilde kötüydü. Özellikle Arthur'un ayine kabul töreninde okuduğu kitap arka tarafta, taşın üstünde açık dururken. Ve tabii hemen yanında, çeliği mum ışığında uğursuz bir şekilde parlayan avcı bıçağı da. Hâlâ aynı yerde hareketsiz yatan Arthur'a umutsuzca baktım.

Neyse ki yaşıyordu, göğsü soluk alıp verirken inip kalkıyordu. Ne kadar aptaldım? Anabel beni soğukkanlılıkla pis bir tuzağa çekerken, belki de bana yardım edebilecek tek kişiyi saf dışı bırakmıştım.

"Açık duran mezarlık kapısı... Bir insan daha ne kadar budala olabilir," diye mırıldandım. "Sizi izlememi çok önceden planlamıştın."

Anabel kıkırdadı. "Eh, pek akıllı olduğun söylenemez. Kapıyı nasıl açtığımı soracak olursan, gece bekçileri de rüya görür. Kişisel eşyalarından bir şey çaldığın takdirde ihtiyacın olan her şeyi öğrenebilirsin: Yedek anahtarın nereye koyulduğunu, örneğin. Bu rüyalar insana öyle çok fırsat sunuyor ki." Anabel kitabı almak için yere eğilirken hayranlıkla iç geçirdi. "Ayrıca burası Arthur'un aile mezarlığı. 1970'ten önce ölen bütün Hamilton'lar burada gömülü. Buranın, ayini gerçekleştirmek için mükemmel bir yer olduğunu hemen anlamıştım." Nişlerdeki taş sandığım yuvarlak şeylerin kafatası olduğunu ancak şimdi fark ediyordum. "*Senin* ayinin! Bundan gerçekten onur duyabilirsin. Çünkü bu dünyanın çehresini senin kanın değiştirecek. Bu, yeni bir çağın başlangıcı olacak. Gölgelerin efendisi dirilecek ve bu dünya üzerindeki hakkını isteyecek."

En azından konuşuyordu. Filmlerde de hep böyle olurdu. Konuştukları sürece birini öldürmezlerdi. Susmaması için elimden geleni yapmalıydım.

"Herkesi kullandın," diye şansımı denedim. Başımın arkasında bir ıslaklık hissediyordum. Kan mıydı? "Şu bakire kanıyla ilgili mesele..."

Anabel güldü. "Ah, bu çok basitti! Masum kanıyla –*innocens*– bakire kanı –*virginalis*– arasındaki farkı hiç anlamadılar. İlk mührü kırmak için bakire kanı gerektiği hiçbir yerde yazmıyor. Zaten bu sorun olurdu çünkü hiçbirimizin kanı bakir değildi, hele benimki zerre kadar değildi. Ve inan bana, bunu bilen biri varsa, o da Arthur'du." Bana yaklaştı.

"Ama... Tom'u kıskanıyordu..."

"Evet, gerçekten kıskanıyordu. Ve Tom öbür dünyaya göçtüğünde çok korkmuştu. Bu da güzel tesadüflerden biriydi... Her ne kadar tesadüflerin olmadığı konusunda hemfikir olsak da, değil mi?" Işıltılı bir gülümsemeyle yanımda diz çöktü. "Çocuklar birbirlerinden şüphe etmeye başladı. Henry İsviçre'ye ziyaretime geldiğinde, tüm ciddiyetiyle Arthur'un bana iyi davranıp davranmadığını sordu... Sana bir şey söyleyeyim: Narin ve sarışın olmanın birçok avantajı var. Herkes kendini böyle birini korumaya âdeta mecbur hissediyor."

Bantlarımı çekiştirdim ama Anabel deli olduğu kadar tenkitliydi de. Konuş! Mutlaka konuşmaya devam etmesini sağlamalıydım.

"Peki köpeğine ne oldu?"

"Lancelot, gümüşün altındaki şu sevimli, küçük köpek mi? *Ah, Tanrım, mırr mırr!*" diye sesini taklit etti. Sonra üzüntüyle

başını iki yana salladı. "Fare zehiri gerçekten iğrençti. Zavallı köpek çok acı çekti. Ama çocukları motive etmek için bunu yapmak zorundaydım. Böylece işin ciddiyetini kavrayacaklardı. Ve senin gibi sevimli bir bakire kızı çembere almak için kolları sıvayacaklardı." Gözleri parladı.

"Bugün her şeyin biteceğine neredeyse üzülüyorum. Çok eğlenmiştim," dedi dalgın bir sesle. "Şu çocuklar hem yakışıklı hem de çok akıllılar! Tabii Jasper dışında, o sadece yakışıklı." İç geçirdi. "Onlardan daha mükemmel oyuncu bulamazdım doğrusu."

Lanet olsun! Buradan kurtulmak için bir şeyler düşünmeliydim. Ama ne yazık ki aklıma bir şey gelmiyordu. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Ve süper güçlere.

"Ama ayini gerçekleştirmek için Henry, Arthur, Grayson ve Jasper'a ihtiyacın yok mu?"

"Hayır, aslında onlara sadece ilk mührü kırarken ihtiyacım vardı." Anabel kitabın sayfalarını çevirdi. "Dur, işte burada yazıyor: 'Beşlerin çemberi, vahşi, masum, dürüst, cesur ve özgür kanın oluşturduğu bir çember ilk boyutu geçmesi için gölgelerin koruyucusuna yardım edecek...' Gerisini onlar olmadan da yapabilirdim ama tek başıma pek de eğlenceli olmazdı. Son mühür için sadece senin kanın, bakire kanı gerekli. Ancak bol miktarda. Ya da daha iyisi, *hepsi*." Tekrar bana doğru eğilip parmaklarını boynuma doladı.

Boğazım korkudan büzülmüştü.

"*Arteria carotis externa*[32] burada bir yerde olmalı," diye mırıldandı Anabel. "Onları kesersem işin çok çabuk biter."

Bu gerçek olamazdı, değil mi? Yaşamak istiyordum. On altı oldukça küçük bir yaştı. Henüz ölmek istemiyordum.

Gözlerimi zorlayıp aşağıya baktım. Ellerimi kıpırdatamıyordum ama becerebilirsem, yan dönüp ayaklarımla meşalelerden birine yetişebilirdim. Ve biraz şansın yardımıyla onu Anabel'e doğru itebilirdim. Elbisesinin tülleri çıra gibi tutuşurdu...

"Bir şey daha," dedim aceleyle, ne soracağımı düşünmeksizin.

"Her şeyi öğrenmeden ölmek istememeni anlıyorum," dedi Anabel. Kitapta iki sayfayı birbirine bağlayan ve uğursuzca parlayan son mührün bulunduğu sayfayı açmıştı. "Ama artık yavaş yavaş bu işi sonlandırmalıyız." Kıvrak bir hareketle ayağa kalktı. Ah, Tanrım, hayır! Şimdi bıçağı alıyordu. Bu olmamalıydı.

"Anabel," dedim yalvarır gibi, aynı anda tüm kaslarımı gerdim. Şimdi. Şu anda bana bakmıyorken yapmalıydım.

Bıçağa doğru eğildiği sırada, bir hamleyle yan döndüm ve tüm gücümle aşağı doğru bir tekme savurdum. Ama tekme meşaleyi fırlatmaya yetmemişti, sadece ona hafifçe dokunabilmiştim.

Meşale ağır çekimdeki gibi yavaşça düştü. Anabel'in tüllü eteklerinden bir metre kadar uzağa. Bu yeterli değildi. Anabel

---

32 (Lat.) Yüz ve boynu besleyen damarlar. (ç.n.)

başarısız denememem karşısında gülerken hayal kırıklığı içinde gözlerimi kapadım.

Sonra birinin onun adını haykırdığını ve Anabel'in çığlık çığlığa bağırdığını duyup tekrar gözlerimi açtım. *Henry!* Buradaydı! Nihayet! Ama bir dakika erken gelemez miydi? Anabel bıçağı eline alıp çıldırmış gibi haykırmaya başlamadan önce?

Sonra neden böyle haykırdığını anladım: Bunun Henry'yle hiçbir ilgisi yoktu. Meşale kitabı tutuşturmuştu, kutsal iblis kitabını! Anabel bıçağı elinden fırlatarak kitabı kurtarmak için yanı başımda kendini yere attı. Çıplak elleriyle alevleri söndürmeye çalışırken haykırmaya devam ediyordu.

Henry ona doğru atılarak bir vuruşta kitabı elinden düşürdü, başka biri, Grayson, Anabel'i arkadan yakalayarak geri çekti.

Hâlâ şişlenmiş gibi haykırıyordu. Artık insana benzer bir yanı kalmamış gibiydi. Göz bebeklerini öylesine döndürmüştü ki sadece akları görünüyordu. Tüm gücüyle direndi ama Grayson onu sıkıca tuttu.

Henry ayaklarıyla ateşi söndürdükten sonra yanı başına çöktü. "Seni bir dakika yalnız bırakmaya gelmiyor!"

Dedi-Kodu

★ B L O G U ★

Frognal Academy'nin en iyi Dedikodu blogunda okulumuzun en yeni skandal ve dedikodularını bulabilirsiniz.

HAKKIMDA

Adım Gizemli; aranızdayım ve tüm sırlarınızı biliyorum.

GÜNCEL ETKİNLİKLER

13 Ekim

Tamam, çocuklar, oylamayı unutabiliriz (zaten oylamaya fesat karıştırdınız: 924 öğrenci nasıl olur da Arthur Hamilton'a 2.341 oy verebilir, söyler misiniz, lütfen? Sanırım çömezlerden aşk körü olmuş birkaç genç kız oy hakkını yüz kez fazla kullanmış...). Bu yüzden sizlere tartışmasız tek adayım olan KENDİ balo kraliçemi ilan ediyorum. Zaten benim fikrim, sonucu etkileyecek olan tek şeydir. ☺

Ve taca hak eden biri varsa, o da Hazel Pritchard'dır diyorum. Açık sarı korsajlı tuvaletinin içinde sadece çekici görünmekle kalmadı, ilerleyen saatlerde tuvaletinin arkasını süsleyen lekeye omuz silkip yanlışlıkla çikolatalı pastanın üstüne oturduğunu iddia ederek gerçekten birinci sınıf olduğunu kanıtladı. Evet, çocuklar, gerçek bir balo kraliçesi böyle davranır. Aslında olayın aşırı dozda alınan müshil ilacıyla ilgili olduğu kimseyi ilgilendirmez. Hazel'ın regl öncesi tatlı krizlerinde atıştırdığı kapkeklerden ne yapıp edip kurtulması gerek.

Arthur Hamilton'ın artık kesin olarak boşa çıktığını önceki gün yazmıştım ama bugün sizlere bunun nedenini açıklıyorum: Anabel Scott, Facebook'taki durumunu "ilişkisi var" yerine "tımarhanede" olarak değiştirdi.

Hayır, ciddiyim, bu konuda şaka yapılmaz: Zavallı Anabel'e "şizofrenik bulguları olan akut polimorf psikotik rahatsızlık" teşhisi kondu. İşin içyüzünü bilenler önümüzdeki birkaç yıl kapatıldığı hastaneden dışarı çıkamayacağını söylüyor. Ve Arthur'un kalbini kırdığını. Ancak kırık ciddi. Arthur geçen hafta okula gelmedi ve hiç kimse ondan bir haber alamamış.

Ama Frognal Alevi, kaptanları olmadan da bugün ligde zirveye çıktı; Hampstead Hornets karşısında zafer kazanarak. Sizleri candan kutlarım, çocuklar!

Ve başını dik tut, Arthur. Her şey düzelir. Başka annelerin de güzel kızları var. Sonuçta ben de bir şeylerin haberini vermek isterim.

Görüşürüz.

Gizemli'niz

Not: Baloya gitme şansını yakalayan ve merdivenlerden düşerek beyin sarsıntısı geçiren Liv Silber iyileşti. Bugün maçtaydı ve çocuklar, Henry Harper'la ciddi olduklarından neredeyse eminim. Çocuk ne de olsa bugün heyecan verici on sekiz sayı yaptı.

31.

Mobildepo.com

Amy'nin renkli rüya âleminde pek fazla şey değişmemişti. Gökyüzü menekşe mavisiydi, güneşin gülen bir yüzü vardı ve havada rengârenk kelebeklerle birlikte hâlâ sabun köpükleri süzülüyordu. Atlıkarınca bugün başka bir şarkıyla dönerken, Amy dev bir kestane ağacının dalına kurulmuş bir salıncakta tek başına sallanıyordu.

"Aslında işin sırrını henüz kavrayamadı," dedi Henry. "Onu saatlerce sallamak gerekiyor. Ama dünden beri bisiklete binebiliyor," diye gururla ekledi.

Ona gülümseyerek gözlerimi güneşe karşı huzurla kırpıştırdım. Geçen zaman içinde Londra'da herkesin fazla anlam yüklediği berbat bir hava başlamıştı, haftalardır aralıksız yağmur yağıyordu ve en azından rüyada güneşlenmek çok iyi geliyordu. Kasımın başıydı. Ortalıkta iblis görünmemiş, hiç kimse en sevdiği ve değer verdiği bir şeyi yitirmemişti, her şey yolundaydı.

Henry gökkuşağı renklerinde iki midillinin önümüzden geçmesi için beni bir balonun gölgesine çekti.

"Arthur nasıl?" diye sordum. Birkaç gündür okula geliyordu ama henüz konuşmamıştık. Benim yüzümden üç hafta boyunca tellerle sabitlenmiş bir çeneyle dolaşmak zorunda kaldığı için bana iyi bir şeyler söyleyeceğini pek sanmıyordum. Örneğin, "Seni deli sevgilimin ellerine teslim ettiğim için özür dilerim" gibi bir şeyler.

Henry midillilerin arkasından bakarak omuz silkti. "Koşullara ayak uyduruyor, sanırım. Birbirimize söyleyecek pek fazla bir şeyimiz yok. Gerçi Anabel'in sana bir şey yapmasına asla izin vermeyeceğini söylüyor ama ben... onu bir türlü affedemiyorum."

Bunu yapamayan bir tek o değildi. Grayson da Arthur'la ilişkisini kesmişti. Bu konuda konuşmak istemiyordu. Ama sürekli Anabel'i elinde bıçakla karşımda gördüğüm için gözlerimi bir dakikadan daha uzun kapamaktan korktuğum o balo gecesi odama gelmişti. Yatağımın yanına bir sandalye çekmiş, kendine özgü ciddi tarzıyla, "Uyuyabilirsin, Liv. Ben sana göz kulak olurum," demişti. Tıpkı gerçek bir ağabey gibi. Ayrıca balo gecesi beni Royal-Free Hastanesi'nin acil servisinden almaları gerektiğinde, Grayson bizimkilere (ve Emily'ye) mantıklı bir açıklama yaparak bana yardımcı olmuştu. Neyse ki annem tuvaletimin eteğine takılarak merdivenden düştüğüme hemen inanmıştı. Ve Gizemli sanki gözleriyle görmüş gibi, bunu blogunda yazmıştı. Başımın arkasındaki açık yaraya dört dikiş

atılmıştı ve hafif beyin sarsıntısı nedeniyle birkaç günü yatakta geçirmiştim.

Salıncakta sallanan Amy şarkı söylemeye başlamıştı. Varlığımız onu rahatsız etmiyor gibiydi hatta tam tersi, ara sıra bize bakıp neşeyle el sallıyordu.

"Şu kitap nereden gelmiş, yani, Anabel'in ailesinin eline nasıl geçmiş?" diye sordum.

"Sanırım, Anabel'e annesinden miras kalmış. Kadın o çok küçükken babasını terk edip şeytana tapan, şüpheli bir tarikata girmiş. Babası ve avukatları Anabel'in velayetini alıp onu oradan çıkarana dek aylar geçmiş. Annesi kısa zaman sonra bir psikiyatri kliniğine yatırılmış, ne teşhis konduğunu bilmek için üç hakkın var. Ve birkaç yıl önce bu klinikte ölmüş. Anabel bir daha onunla görüşememiş ama herhalde o zamandan beri içinde bir şeyler yer etmiş olmalı..."

"Peki bütün bunları nereden biliyorsun?"

Henry yanıt vermedi. Bana yeşil bir balon almak için ağacın dalına uzandı.

"Teşekkür ederim." Balonu yukarı tutarak havaya bıraktım. Birkaç saniye sonra mavi gökyüzünde küçük bir nokta şeklini aldı. Henry değişmemişti. Sadece hoşuna giden sorulara yanıt veriyordu. Ama bu beni fazla rahatsız etmiyordu. Her insanın sırlarını saklamaya ihtiyacı vardı ve görünüşe bakılırsa, bu ihtiyaç Henry'de herkesten fazlaydı. Her şey geride kaldığı ve artık hiç kimsenin iblislere inanması gerekmediği için mutluydum.

"Sana bir şey vereceğim." Henry cebinden küçük, siyah bir kutu çıkarıp bana uzattı. "Dur." Kutunun kapağında kırmızı bir kurdele belirdi. "Daha iyi, değil mi? Yoksa mavi mi olsun?"

"Hayır, kırmızı harika," diyerek kurdeleyi çözdüm. "Rüyada hediye vermek çok kolay. Ve ucuz. Bir kuruş harcamadan bana sekiz karatlık bir yüzük ya da en büyük elmas olan Koh-i-Nur'u hediye edebilirsin. Ya da kraliyet hazinesine bile girebilirsin. Sana doğum gününde bir yelkenli hediye etmeyi düşünüyorum. Şu küçük Karayip adasıyla birlikte..."

Henry güldü. "Açsana."

Derin bir iç çekerek kutunun kapağını açtım. "Ah," dedim ve kısa bir an yanılıp yanılmadığımı düşündüm. Bu siyah, ince bir deri ipin ucunda sallanan, küçük, gümüş bir anahtardı.

Aynı anda Amy şarkı söylemeye başladı: "*Take a key and lock her up, lock her up.*"[33]

"Bu, benim kapımın anahtarı," dedi Henry. "Böylece sen de beni ziyaret edebilirsin."

"Ama bu..." Duygulanmıştım. "Üç kilide de uyuyor mu?"

"Hayır," dedi Henry duraksayarak. "Sadece ortadakini açıyor. Ama diğer ikisini kilitlemeyeceğim."

Gülmeden edemedim. "Peki, kilitli bulursam, o sırada beni yanında istemeyeceğin bir rüya gördüğünü mü anlamam gerekiyor?"

---

33 (İng.) Anahtarı al ve o kızı kilitle.(ç.n.)

"Çok romantik, değil mi?" Başını yana eğip güldü.

"Evet, gerçekten romantik," diyerek kollarımı Henry'nin boynuna doladım. "Teşekkür ederim."

Dudaklarım dudaklarına dokunurken Henry gözlerini kapadı. Onu öpmek çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmemişti, hatta tam tersiydi. Buna asla doyamıyordum. Henry ellerini belime koyup sırtımı balon ağacına dayadı ama sonra soluk soluğa geri çekilip başını iki yana salladı. "Ah, böyle olmaz. Bu, küçük çocuklara göre değil..." diyerek küçük kız kardeşine baktı. "Gel, çıkalım buradan."

Elimden tutup hızla çekerek pembe kapıdan sessiz koridora çıkardı. Aradan biraz zaman geçince nihayet beni bıraktığında, her zaman solgun görünen yanaklarına kan gelmişti.

"Şu anda hemen uyanalım, derim," dedi biraz soluk soluğa. "Yirmi dakika içinde sende olurum. Gerçekte yani."

Ona gülümsedim. "Ama geceyarısı."

"Pencerene taş atarım..."

"Ya da birkaç saat sonra kahvaltıya gelebilirsin."

"Evet, o da olur." Henry saçlarımı okşayarak dikkatle yüzüme baktı. Sırtımdaki tüyler hafifçe ürpermişti. "Şu iblise neden inanmaya başladığımı biliyor musun?" diye kısık sesle sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Çünkü seninle tanıştığım anda dileğim yerine geldi."

"Bavulunda kokulu peynir taşıyan biriyle mi tanışmak istemiştin?"

Esprime gülmedi. İtiraf etmek gerekirse, biraz zayıf kaçmıştı. Bir parmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Sen benim gibisin," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Bilmeceleri seviyorsun. Oyun oynamaktan hoşlanıyorsun. Risk almayı tercih ediyorsun. Heyecan senin için asıl tehlike baş gösterdiğinde başlıyor." Biraz daha eğilerek yaklaştı. Sıcak soluğunu hissedebiliyordum. "Dileğim buydu işte. Âşık olabileceğim böyle birinin karşıma çıkması. Sen benim dileğimsin, Liv Silber."

Dudaklarımız birbirinden sadece yarım santim uzaktayken, arkamızda berrak bir ses yankılandı: "Ne dokunaklı!"

İkimiz de korkuyla sıçradık ve birbirimizden ayrılıp arkamızı döndük. Anabel, Henry'nin kapısının yanında, duvara yaslanmıştı. Altın sarısı saçları parlak dalgalar halinde omuzlarından iniyordu. Mavi gözleri ışıl ışıldı. Muhteşem görünüyordu ama onu görür görmez karnımda dans eden kelebekler yerini bir mide bulantısına bıraktı. Onu son gördüğümde, Anabel bir bıçakla gırtlağımı kesmeye kalkmıştı. Gerçek hayatta. Ve kafamı yarıp beyin sarsıntısı geçirmeme neden olmuştu. Yine gerçek hayatta. Bunu kesinlikle affedemezdim. Başımın arkasındaki tıraşlı yer bana her gün o geceyi hatırlatıyordu.

"Rahatsız ediyorsun, Anabel." Henry bir kolunu omzuma koydu.

Çok doğru. Ve şimdi defol git.

Anabel dudaklarını küçümsercesine büzdü. "Kazandığınızı sanıyorsunuz, değil mi? Kitabı yakarak ve Arthur'la beni ayırarak konunun kapandığını sanıyorsunuz."

Doğru.

"Şu anda bu koridorda karşılıklı konuşuyor olmamız, bunun tersini kanıtladığı halde mi?" Anabel bize meydan okurcasına baktı.

"Hayır," dedi Henry sakin bir sesle. "Çünkü şu anda Surrey'deki bir klinikte yatıyorsun, aldığın ilaçlar yüzünden sarhoş gibisin ve kendi güvenliğin açısından yatağa bağlısın." Ona acır gibi gülümsedi. "Artık bitti, Anabel."

Anabel'in dudakları çekildi, bir an sanki gözyaşlarına boğulacakmış gibi oldu. Ama sonra başını geriye atarak güldü.

"Yanılıyorsun, Henry," dedi. "Çünkü aslında her şey yeni başlıyor."